

Sefer yeri'ot ha-'ohel : ('im kumtes zivhe shelamim) kholel hagahot ve-hosafot be-'inyene shehitot u-vedikot 'al sefer ohel Yitshak u-lekhat Yitshak ve-zivhe tamim / me'et ha-katan Benyamim Zevulun Z'eg'al.

Contributors

Segal, Benjamin Zebulun.

Publication/Creation

Kr'ot'oshin : B.L. M'on'ash, 5638 [1878]

Persistent URL

<https://wellcomecollection.org/works/bu94x3cf>

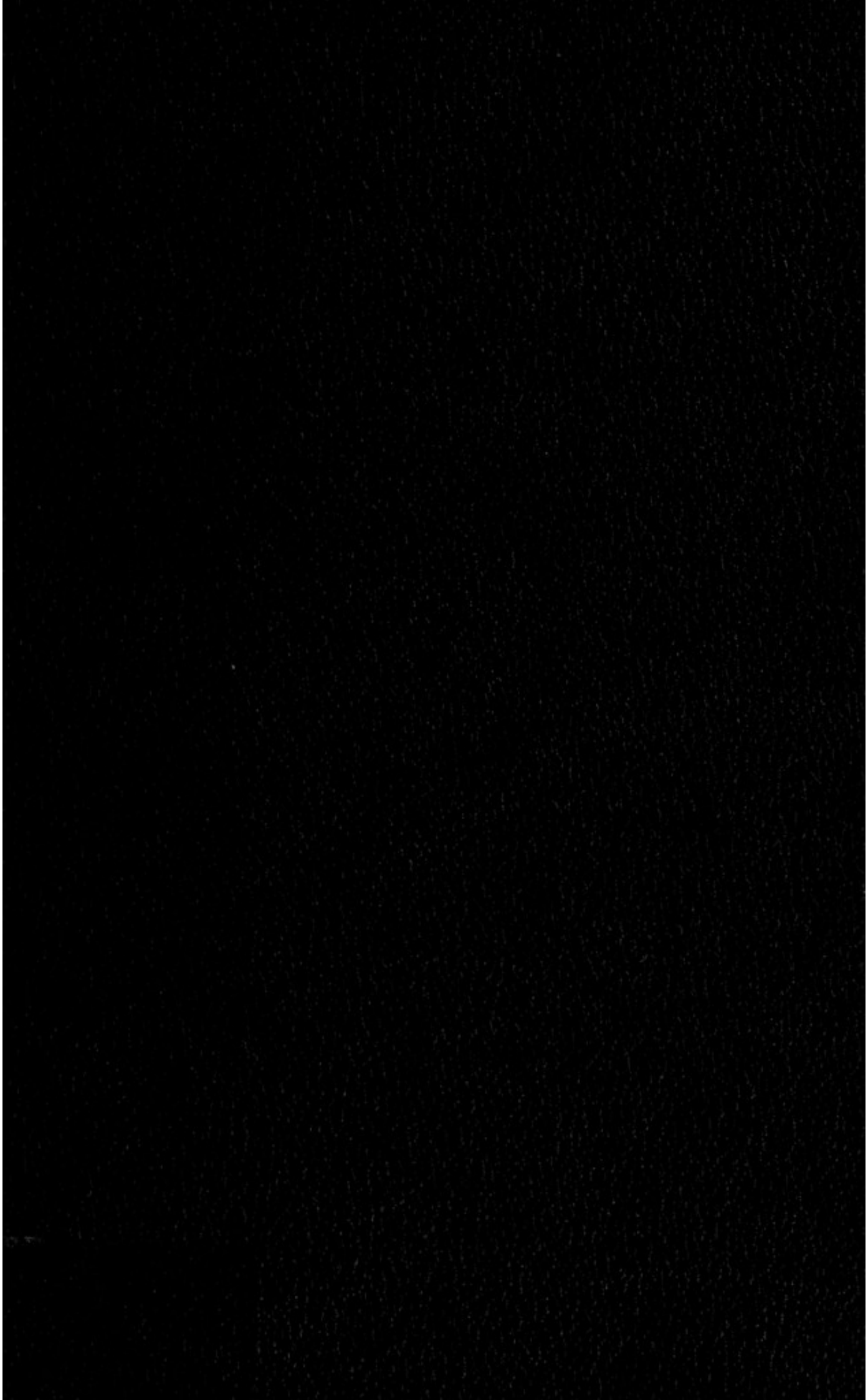
License and attribution

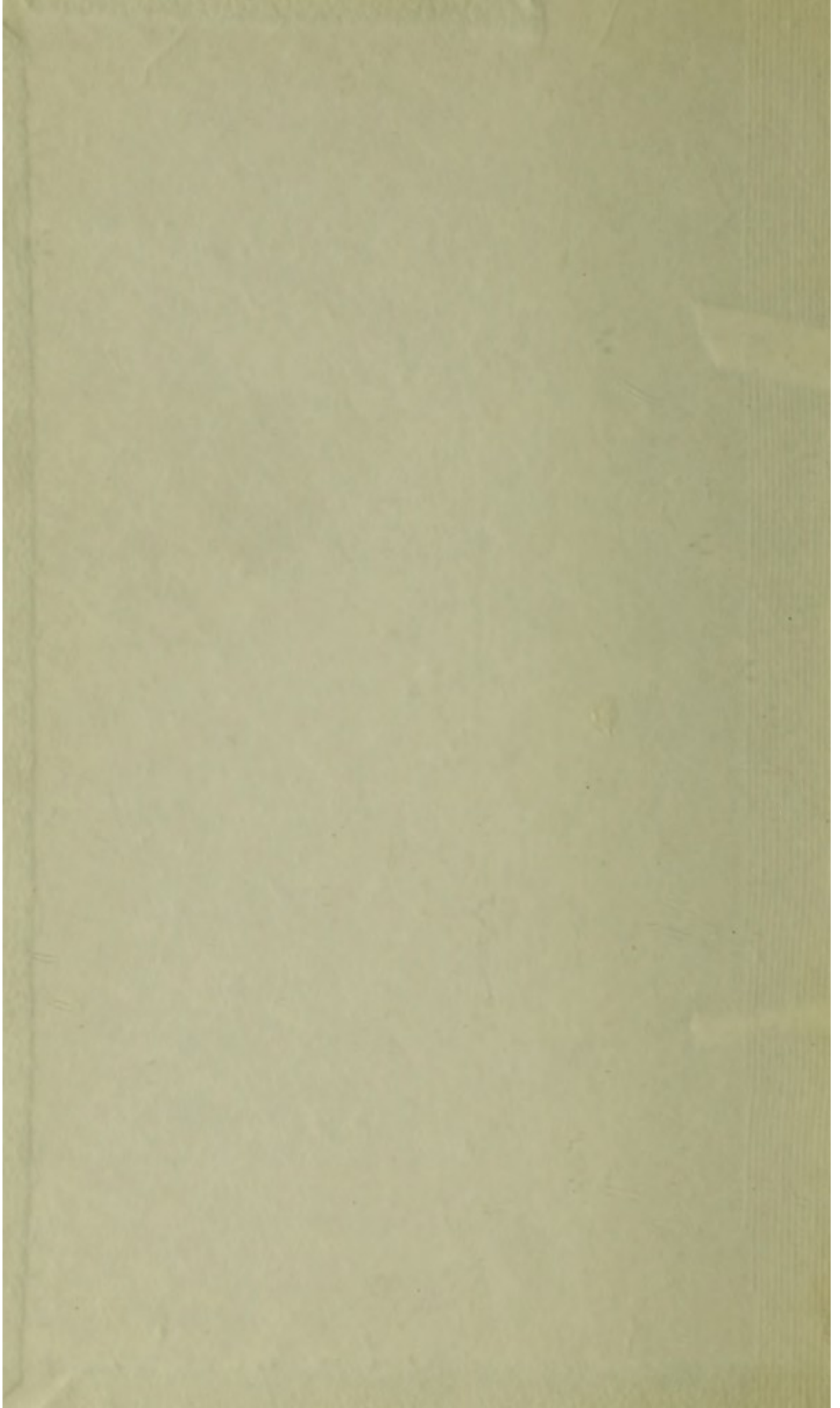
This work has been identified as being free of known restrictions under copyright law, including all related and neighbouring rights and is being made available under the Creative Commons, Public Domain Mark.

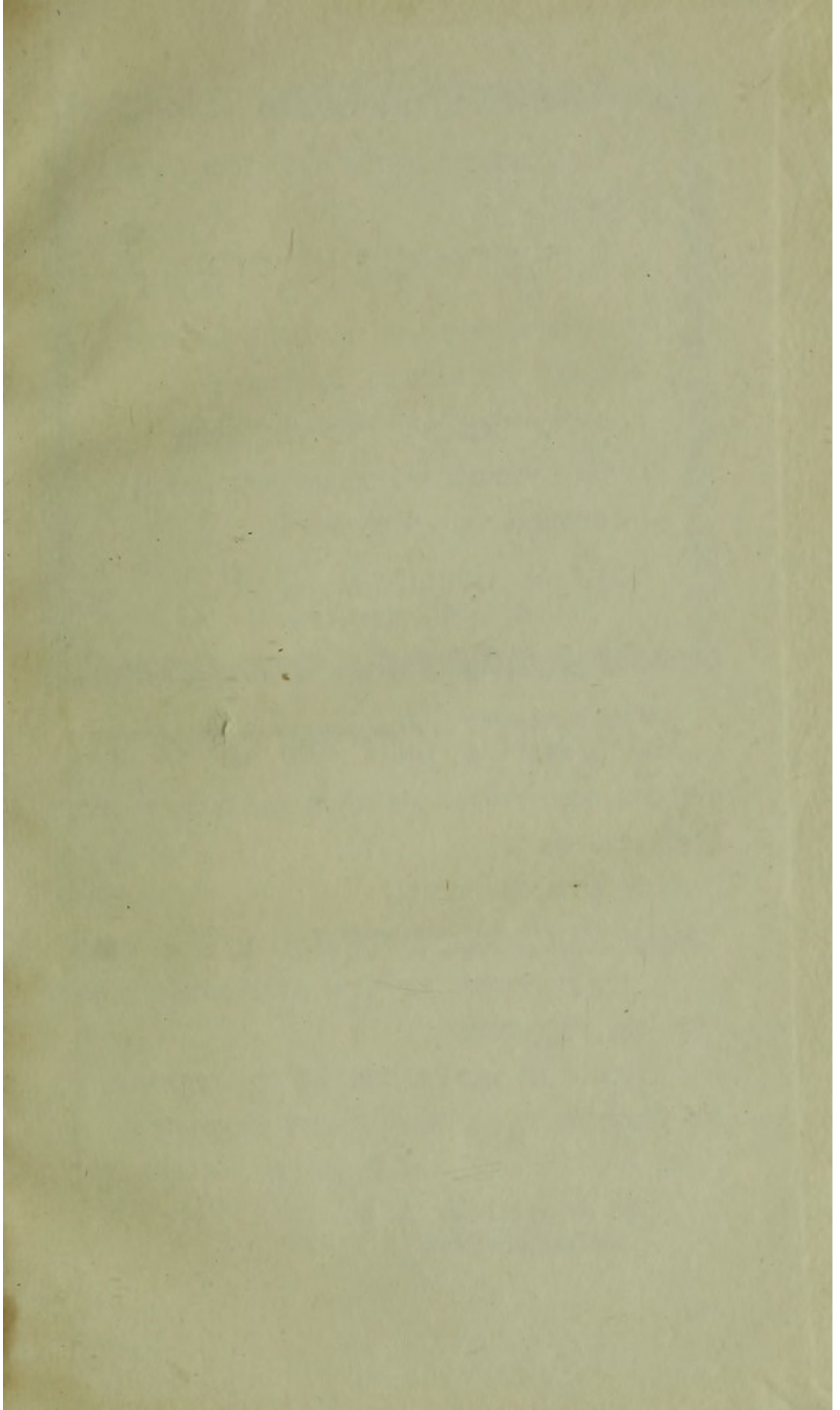
You can copy, modify, distribute and perform the work, even for commercial purposes, without asking permission.

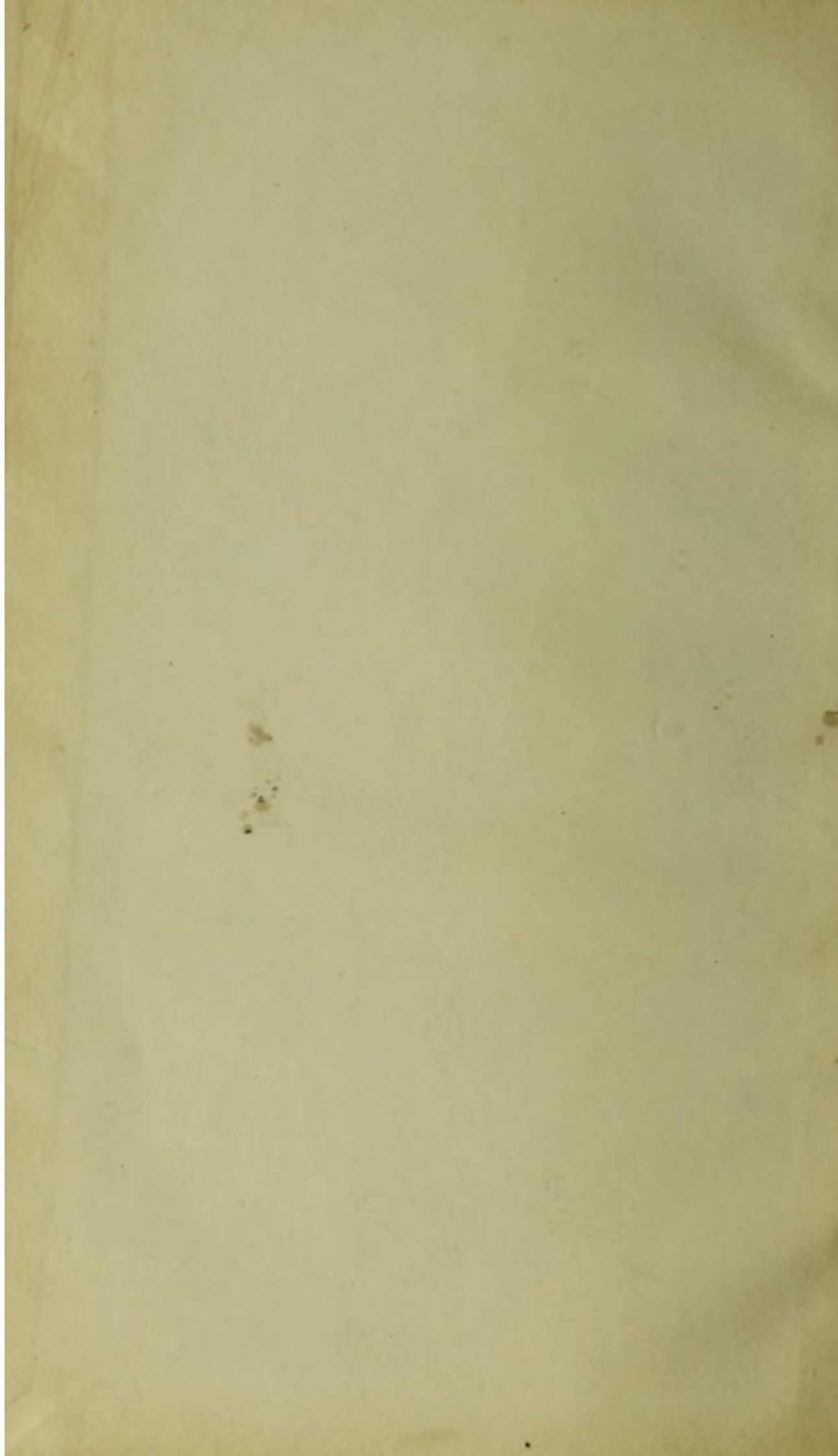

Wellcome Collection
183 Euston Road
London NW1 2BE UK
T +44 (0)20 7611 8722
E library@wellcomecollection.org
<https://wellcomecollection.org>

וויר עמפֿעהלען אונזערע בוכֿרוקקערייא צור
אנפֿערטיגונג פֿאן

העבראישען ווערקען.

אונזערע דרוקקערייא בעזיטצט איין אויססער-
ארדענטליך רייכהאלטיגעס מאטעריאל פֿאן
קוואדראט- אונד רש"י-שריפטען.
אונד איזט דעסהאלב אים שטאנדע, יעדען אויפֿטראג
אין קירצעסטער צייט אויסצופֿיהרען.

B. L. Monasch & Co.
in Krotoschin (Prov. Bosen).

כתובות (טרויפארמולארע).

זעהר דייטליכער דרוקק, מיט נקודות אונד דייטשער איבער-
זעטצונג דאס שטיקק 40 פֿענניג.
דיאועלבען אהנע איבערזעטצונג 30 פֿענניג.

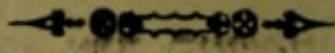
קאנפֿירמאטיאנשיינע פראדוטצענד 36 פֿענניג.
צו בעזיעהען דירעקט דורך דיא פֿערלאגסהאנדלונג זאוויא
דורך יעדע בוכֿהאנדלונג.

בעשטעללונגען אונד פראבען ווערדען געגען איינזענדונג
דעם ענטפֿאללענדען בעטראגעס פראמפט אויסגעפֿיהרט.

Krotoschin, Provinz Bosen.

B. L. Monasch & Co.,
Verlagsbuchdruckerei.

דברי השמים נכונים בשתי המקומות אף אם נאמר דחיליק זה
 א דוקא דמה שכתב כאן דביבש אין בו לחלומית ר"ל בקרום
 גמו ומה שכתב שם בסעי' כ"א ר"ל דאף אם נמצא דם ולחלומית
 בשר הריאה לא מהני והטעם הוא כיון דבקרום עלמו ליכא
 לחלומית חיישינן שתשבר ותנקב הקרום :

אברדום כ"ח ב"א ארואוק
 ש"ק ושי"ב דק"ק
 קוזבונג

מבלבץ אף בשנתנו מקום הכרכא בפוטרין משום דרשיי סיל דסתימת
 הכרכא מהני אבל כאן מיירי שבדקוה בפוטרין במקום הכרכא ובלבץ
 גם קודם הסרת הכרכא דבזה אף לשעת רשיי טרפה דהא חזינן דלא
 סתמה ובה מוכן כל דבריו שכתב בפנים בסעי' ב' ודברי הל'ק'
 שבס"ק א' וס"ק ג' וס"ק ד' ועיין בשמ"ח סי' ל"ט סעי' ח' ע':

בז"ת אות ע' בסו"ה כתב וז"ל נשמע מס' כ' אות ז' מה שכתב
 אם יש סרכא על המראה ונתלכנה המראה
 אחר הנפיחה שמהני מיעוץ דוקא מראה כשרה אבל מראה אדומה
 וכ"ש מראה פסולה לא מהני מיעוץ עכ"ל לפעניד אין לסתם שו"ב
 לסמוך לא על דבריו שבכאן ולא על דבריו שבסי' כ' אות ז'. רק
 הוא ש"ח משום דמה שכתב שם באות ז' הוא מדברי הב"א בדתר"ל
 סעי' ל"ז שמכשיר להדיא אף אם הי' קודם הנפיחה מראה פסולה
 ומה שכתב כאן דאם הי' קודם הנפיחה מראה פסולה הוא טרפה
 זהו דעת הלב"ש בס"י ל"ח ס"ק ל"ב ל"ג. וכמו שכתבתי לעיל ביריעות
 האהל בס"י כ' אות ח' ואות י' עיי"ש, ומה שכת' כאן דאף אם הי'
 קודם הנפיחה מראה אדומה וע"י הנפיחה הלכה המראה יש להטריף
 זהו דעת הב"א בדתר"ל ס"ק ס"ה עיי"ש ועיין לב"ש ס"י ל"ח ס"ק מ'
 ועיין לעיל בזבחי שלמים אות ס"ח:

שייך ליריעות האהל סוף סי' ד'.

ע"כ כ"ל לדינא דאם נתפללה האונא או האומא בעובי' ויש שם
 כעין חסרון אחר הנפיחה כ"ע מודים דטרפה משום דבענין זה אי"א
 לתלות ביתרת. ואם נתפללה האונא או האומא ברמזה אז יש
 להבחין אם יש לדיינו לחסרון טרפה וא"ל כשרה משום דדיינין לה
 ליתרת בדרי:

ביריעות האהל סימן ח' אות א' כתבתי דמה שכת' בשמ"ח
 לחלק בין קשה כעץ ליבש. דביבש אין בו
 לחלומית ובקשה כעץ לחה היא ואי מנקבי מוציאה דם ולחלומית.
 חילוק זה הוא לא"ד משום דהשמ"ח כתב שם להלן בסעי' כ"א
 דגם ביבש לא מהני אי מנקבי מוציאה דם אבל אחר העיון ראיתי

לא כלשון הלכתי דזבו לשון השי"ך בס"י ל"ה ס"ק ל"ח (על מה שכתב הרמ"א בהגה בשם מהר"י מולין בשם ר' מאיר שחטן דיתרת נגד חריץ הוורדא דינו כמו פיצל בגומא ואין לקמוך אזוה רק בשעת הדחק והשי"מ עכ"ל) ואין לקמוך כו' עד וז"ל ד"מ ולי"כ דלא דמי דשאני פיצל שתחתיו גומא דטעמא דגומא לאו משום הגנה לחוד אלא שאם הי' נופל תוך הגומא לא הי' יתרת כלל אלא נתפצל מהריאה ולכן כשאר הגומא תחתיו כו' ולכן כשר אבל כשאר יתרת מאי אהני הגנת החריץ אי אמרינן כל יתר כנטול דמי ולכן כ"ל דאין לקמוך אזוה הטעם ומ"מ המקיל לא הפסיד שהרי כמה גאוניס מכשירין יתרת מקמא עכ"ל. אמנם מלבד שנתתרבב דברי השי"ך כאן בהעתקתם אלא לא נכתבו גם במקום הראויס להכתב דהי' לי' להלק"י להביא דברי השי"ך על מה שכתב בפנים דאפילו להאוקרים יתרת מקמא הכא כשרה בהפי"מ ושע"ה דעל זה קאי באמת דברי השי"ך שם ועיין ש"ך שם ס"ק ל"ח והנה אם יש פיצל על גב הוורדא המחבר זכ"ל בס"י ג' ס"ק ל"ז בא"ה כתב דטרפה מטעם דגם הוורדא עצמה מקמא עומדת עי"ש אבל המחבר טבח והכן בדיני וורדא תשובה ט' אות ג' כתב בדין זה דאם יש חכם בעיר יעשה השו"ב ש"ח בזה ובמקום שאין חכם יש להכשיר ומביא רא"י לזה ממה שפסק הב"א בס"י ל"ה סעי' ז"ט בפיצל מקמא ונופל לתוך חריץ הוורדא שהוא כשר וכ"ש בכ"ה דהפיצל עומד בגב הוורדא עי"ש :

בס"י ו' סעי' ב' בא"ה או אומא דימין גדולה מאימא דשמאל כו' עד וטרפה עיין בזבחי תמים אות מ"ד או"ק י"א תמא להיפך מח"ש כאן ולדינא נקטינן כמ"ש כאן כמ"ש הביא בס"י ל"ה ס"ק ק' עי"ש :

בס"י ט' בלק"י ס"ק ג' טרפה כו' עד אלא אפילו לטעם רש"י דמועיל סתימא בכסדרן הא חזינן דלא סתמה הואיל דנמצא נקיב (תב"ש) : אחד הקשה לי הא הלק"י סותר דבריו שכתב לעיל בסמוך בלק"י ס"ק א' בסו"ה דלדעת רש"י יש להכשיר אפילו אם נמצא נקב במקום הסרכא אמנם לפי דעתי לא קשה מידי דמה שכתב לעיל דלדעת רש"י יש להכשיר אפילו אם נמצא נקיב היינו שנמצא נקיב לאחר הסרת הסרכא אבל קודם הסרת הסרכא לא הי' מבלבן

ואין כאן שום ריעותא דסרכא תלוי מעולם משאיכ בבשר בלוי דנריך
בדיקה מדינא ולכן אפילו קלף הבשר בלוי מ"מ לא אזלא הריעותא
מכל וכל: כ"ל:

ת ו ש ל ב ע.

ה ש מ ט ו ת.

בשחיות סי' כ"ב בלק"י ס"ק י' כתב וז"ל אם אחר הכיסוי או
אפילו אם הובא בין ברכות הכיסוי
לכסוי יכסה דם הראשון עכ"ל וקשה לי דהא גם בפנים בסעי' ג'
בדבריו שז"ל כאן הס"ק י' עליהם כתב להדיא וז"ל אם אחר ברכות
הכיסוי הביאו לו עוף אחר כו' עיי"ש וא"כ ע"כ ז"ל דאיזה טעות
כפל כאן:

בבריקות סי' ד' סעי' ד' ואם נמצא יתרת נגד חריץ הוורדא כו':
כלומר תחת הוורדא נגד החריץ וכן הוא
בד"מ (ש"ך ס"ק ל"ח) שם כשרה בהפי"מ ושע"ה. כ"ל. כ"ה ברמ"א
בהגה סי' ל"ה ס"ה:

שם בלק"י ס"ק י': פשיטא דזה כשר, דהגומא לאו משום הגנה
למוד אדרבה גרוע קא מגרע דאז נראה
דלא הוי יתרת אלא פיצל ופיצל מקמא ערפה אבל יתרת נגד חריץ
הוורדא אין זה פיצל אלא יתרת מקמא והחריץ אין זה גומא כלל
דכך רבותי'. ואין לנו לאסור לכל הדעות (ש"ך ותב"ש) עכ"ל. הנה
כתב"ש לא הוזכר כלל מדברי בלק"י אלו רק בשמ"ח סעי' כ"א כתב
בלשון שכתב כאן בפנים סעי' ד' ותו לא אמנם בש"ך הוזכר מזה אבל
לא

זבחוי הלכות נב נר נה בדיקה שלמים נג

היתה מסתרכת למקום אחר שהיא מטרפת בה אלא ודאי שאינה
אלא מחמת הנקב שבטליון והיו חדא ריעותא וכשרה ע"י בדיקת
מים פוטרין וכמבואר אבל אם אינה עוברת ע"י מיעוץ יש להטריף
עכ"ל : הגה דברים אלו הוא מדברי הב"א בס"י ל"ו סעי' י"ב והרואה
דברי הבי"א במתכונותם יראה שגשגשו כאן בהעתקתם כל עיקר
דוה"ל הבי"א שם אם ממקום שנגלד הקרום העליון יולא משם סרכא
תלוי' יראה לי שאם הסרכא עוברת ע"י משמוש ומיעוץ בנחת ובדק
ולא בלחץ יש להכשיר ואם אינה עוברת ע"י מיעוץ ונראה לעין
שהסרכא התלוי' יולאת מקרום התחתון יש להטריף ואם אחיזתה
בקרום העליון אצל מקום הנגלד יש להכשיר בהפ"מ עכ"ל ומ"ש
כאן הזכ"ת והטעם כו'. זהו מדברי הב"א שם ברא"פ ס"ק כ"ב :

(באר נר נא"ה) (עח) ואם יש איזה ריעותא על מקום שהריאה
משמעת קול כו' טרפה : ואם יש עלי'

בועה של מים זכים (במקום שמכשירין שני בועה דסמיכי) במקום
שנוהגין להכשיר סרכא תלוי' על בועה של מ"ז. או אם יש שם
טינרא או מורסא יש להכשיר. זולת אם מהבועה או מהטינרא או
מהמורסא עצמה יולא הקול דטרפה ב"ע. כ"ה מבואר בב"א
סעי' כ"ב כ"ג :

(באר נה נא"ה) (עט) כתב השמ"ח אפי' אם נמצאת הנקב

בבועה או בשאר ריעותא שאין לריך
בדיקה מחמתה כגון ביתרת כו' תלין בדאיכא למחלי : הגה ד"ז
הוא נלקח מדברי השמ"ח ס"י ל"ו סעי' י"א ושם לא הזכר מיתרת
כלל. אלא המחבר זכ"ת הוסיף זה מדילי' ועכ"פ ל"ל דר"ל ביתרת
מקמא או ביתרת בדרי ואינה נוטה לגבה כלום דאלו ביתרת מגבה
פחותה מט"ד הצריכה נפיחה או ביתרת בדרי ונוטה קלת לגבה
שצריכה ג"כ נפיחה לברר עמדתה ויש שם נקב המעכב בדיקת
הנפיחה ס"ל להשמ"ח בס"י ל"ה סעי' י"ד שהיא טרפה. ועיין ביריעות
האהל בס"י א' אות ו' :

(שם) (פ) אבל אם נמצא במקום דלריך בדיקה כגון במקום
סרכא אפי' עוברת ע"י מיעוץ כו' : עיין בפנים בס"י

וויר עמפפעהלען אונזערע בוכדרוקקערייא צור
אנפערטיגונג פֿאן

העבראישען ווערקען.

אונזערע דרוקקערייא בעזימטצט איין אויססער
ארדענטליך רייכהאלטיגעס מאטעריאל פֿאן
קוואדראט־אונד רש"י־שריפטען.
אונד איזט דעסהאלב אים שטאנדע, יעדען אויפֿטראג
אין קירצעסטער צייט אויסצופֿיהרען.

B. L. Monasch & Co.
in **Krotoschin** (Prov. Bosen).

כתובות (טרויפארמולארע).

זעהר דייטליכער דרוקק, מיט נקודות אונד דייטשער איבער-
זעטצונג דאס שטיקק 40 פֿענניג.
דיאזעלבען אהנע איבערזעטצונג 30 פֿענניג.

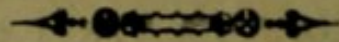
קאנפֿירמאטיאנשיינע פרא דומצענד 36 פֿענניג.
צו בעציעהען דירעקט דורך דיא פֿערלאגסהאנדלונג זאוויא
דורך יעדע בוכהאנדלונג.

בעשטעללונגען אונד פראבען ווערדען געגען איינזענדונג
דעם ענטפֿאללענדען בעטראגעס פראמפט אויסגעפֿיהרט.

Krotoschin, Provinz Bosen.

B. L. Monasch & Co.,
Verlagsbuchdruckeret.

כי דברי השמים נכונים בשתי המקומות אף אם נאמר דחיליק זה
 הוא דוקא דמה שכתב כאן דביבש אין בו לחלומית ר"ל בקרוס
 עצמו ומה שכתב שם בקעיי כ"א ר"ל דאף אם נמצא דם ולחלומית
 בבשר הריאה לא מהני והטעם הוא כיון דבקרוס עצמו ליכא
 לחלומית חיישיק שתשבר ותנקב בקרוס :

[Faint, illegible text, likely bleed-through from the reverse side of the page.]

מבצבץ אף פשנתו מקום הפרפא בפושרין משום דרשיי קייל דסתומת
 הקרכא מהני אבל כאן מיירי שבדקוה בפושרין במקום הקרכא ובצבץ
 גם קודם הסרת הקרכא דבזה אף לשטת רשיי טרפה דהא חזיק דלא
 קתמה ובוה מוכן כל דבריו שכתב בפניס בסעי' ב' ודברי הל'ק'
 שבסי'ק א' וסי'ק ג' וסי'ק ד' ועיין בשמ"ח סי' ל"ט סעי' ח' עי':

בזית אות ע' בסו"ה כתב וז"ל נשמע מסי' כ' אות ז' מה שכתב
 אם יש סרכא על המראה ונתלכנה המראה
 אחר הנפיחה שמהני מיעוד דוקא מראה כשרה אבל מראה אדומה
 וכ"ש מראה פסולה לא מהני מיעוד עכ"ל לפעמי' אין לסתם סו"ב
 לסמוך לא על דבריו שבכאן ולא על דבריו שבסי' כ' אות ז' רק
 הוא ש"ח. משום דמה שכתב שם באות ז' הוא מדברי הב"א בדתר"ל
 סעי' ל"ו שמכשיר להדיא אף אם הי' קודם הנפיחה מראה פסולה
 ומה שכתב כאן דאם הי' קודם הנפיחה מראה פסולה הוא טרפה
 זהו דעת הל"ש בס"י ל"ח סי'ק ל"ג ל"ג. וכמו שכתבתי לעיל ביריעות
 האהל בס"י ב' אות ח' ואות י' עיי"ש. ומה שכת' כאן דאף אם הי'
 קודם הנפיחה מראה אדומה ועי' הנפיחה הלכה המראה יש להטריף
 זהו דעת הב"א בדתר"ל ס"ק ס"ה עיי"ש ועיין לב"ש סי' ל"ח סי'ק מ'
 ועיין לעיל בזבחי שלמים אות ס"ח:

שייך ליריעות האהל סוף סי' ד'

ע"כ כ"ל לדינא דאם נתפללה האונא או האומא בעובי' ויש שם
 כעין חסרון אחר הנפיחה כ"ע מודים דטרפה משום דבעינין זה אי"א
 לתלות ביתרת. ואם נתפללה האונא או האומא ברמבה אז יש
 להבחין אם יש לדיינו לחסרון טרפה וא"ל כשרה משום דדיינין לה
 ליתרם בדרי:

ביריעות האהל סימן ח' אות א' כתבתי דמה שכת' השמ"ח

לחלוקת ובקשה כען לחם היא ואי מנקבו מוציאה דם ולחלוקת.
 לחלוק זה הוא לאיד משום דהשמ"ח כתב שם להלן בסעי' כ"א
 דגם ביבש לא מהני אי מנקבו מוציאה דם אבל אחר העיון ראיתי

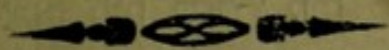
לא כלשון הלקי' דזבו לשון השיך בסי' ל"ה ס"ק ל"ח (על מה שכתב הרמ"א בהגה בשם מהר"י מולין בשם ר' מאיר שחטן דיתרת נגד חריץ הוורדא דינו כמו פיצל בגומא ואין לסמוך אזו רק בשעת הדחק והשי"מ עכ"ל) ואין לסמוך כו' עד וז"ל ד"מ ולי"כ דלא דמי דשאני פיצל שתחתיו גומא דטעמא דגומא לאו משום הגנה נחוד אלא שאם הי' נופל זוך הגומא לא הי' יתרת כלל אלא נתפצל מהריאה ולכן נשאר הגומא תחתיו כו' ולכן כשר אבל בשאר יתרת מאי אהני הגנת החריץ אי אמרינן כל יתר כנטול דמי ולכן כ"ל דאין לסמוך אזו הטעם ומ"מ המקיל לא הפסיד שהרי כמה גאונים מכשירין יתרת מקמא עכ"ל. אמנם מלבד שנתתרבב דברי השיך כאן בהעתקתם אלא לא נכתבו גם במקום הראוים להכתב דהי' לי' להלק"י להביא דברי השיך על מה שכתב בפנים דאפילו להאוקרים יתרת מקמא הכא כשרה בהפי"מ ושע"ה דעל זה קאי באמת דברי השיך שם ועיין ש"ך שם ס"ק ל"ח והנה אם יש פיצל על גב הוורדא המחבר זכר"ל בסי' ג' ס"ק ל"ז בא"ה כתב דטרפה מטעם דגם הוורדא עלמה מקמא עומדת עיי"ש אבל המחבר טבח והכן בדיני וורדא תשובה ט' אות ג' כתב בדין זה דאם יש חכם בעיר יעשה השו"ב ש"ח בזה ובמקום שאין חכם יש להכשיר ומביא רא' לזה ממה שפסק הב"א בסי' ל"ה סעי' ל"ט בפי"ל מקמא ונופל לתוך חריץ הוורדא שהוא כשר וכ"ש בכה"ג דהפי"ל עומד בגב הוורדא עיי"ש :

בסי' ו' סעי' ב' בא"ה או אומא דימין גדולה מאימא דשמאל כו' עד וטרפה עיין בזבחי תמים אות מ"ד או"ק י"א תמלא להיפך ממ"ש כאן ולדינא נקטינן כמ"ש כאן כמ"ש הבי"א בסי' ל"ה ס"ק ק' עיי"ש :

בסי' ט' בלק"י ס"ק ג' טרפה כו' עד אלא אפילו לטעם רש"י דמועיל סתימא בכסדרן הא חזינן דלא סתמה הואיל דנמלא נקיב (תב"ש) : אחד הקשה לי הא הלק"י סותר דבריו שכתב לעיל בסמוך בלק"י ס"ק א' בסו"ה דלדעת רש"י יש להכשיר אפילו אם נמלא נקב במקום הקרכא אמנם לפי דעתי לא קשה מידי דמה שכתב לעיל דלדעת רש"י יש להכשיר אפילו אם נמלא נקיב היינו שנמלא נקיב לאחר הסרת הקרכא אבל קודם הסרת הקרכא לא הי' מבלבד

ואין כאן טוס ריענותא דסרכא תלוי מעולם משא"כ בבשר בלוי דלרין
 בדיקה מדינא ולכן אפילו קלף הבשר בלוי מ"ו לא אזלא ריענותא
 מכל וכל. כ"ל:

ת ו ש ל ב ע.

ה ש מ ט ו ת.

בשחיטות סי' כ"ב בלק"י ס"ק י' כתב וז"ל אם אחר הכיסוי או
 אפילו אם הוצא בין ברכות הכיסוי
 לכסוי יכסה דם הראשון עכ"ל וקשה לי דהא גם בפנים בקעי' ג'
 בדבריו ש"יין כאן הס"ק י' עליהם כתב להדיא וז"ל אם אחר ברכות
 הכיסוי הביאו לו עוף אחר כו' עיי"ש וא"כ ע"כ ז"ל דאיזה טעות
 נפל כאן:

בבדיקות סי' ד' סעי' ד' ואם נמצא יתרת נגד חריץ הוורדא כו':
 כלומר תחת הוורדא נגד החריץ וכן הוא
 בד"מ (ש"ך ס"ק ל"ח) שם כשרה בהפי"מ ושע"ה. כ"ל. כ"ה ברמ"א
 בהגה סי' ל"ה ס"ה:

שם בלק"י ס"ק י': פשיטא דזה כשרי דהגומא לאו משום הגנה
 לחוד אדרבה גרוע קא מגרע דאז נראה
 דלא הוי יתרת אלא פיצל ופיצל מקמא ערפה אבל יתרת נגד חריץ
 הוורדא אין זה פיצל אלא יתרת מקמא והחריץ אין זה גומא כלל
 דכך רבותי'. ואין לנו לאסור לכל הדעות (ש"ך ותב"ש) עכ"ל. הנה
 כתב"ש לא הזכיר כלל מדברי בלק"י אלו רק בשמ"א סעי' כ"א כתב
 בלשון שכתב כאן בפנים סעי' ד' ותו לא אמנם בש"ך הזכיר מזה אבל

זבחי הלכות סג סו בדיקה שלמים נר

מיהא ריעותא הוי להטרף לתר"ל- וכ"ש אם יש להסתפק שמה בזה
המקרון ע"י חולי דודאי הוא ריעותא אף אם הוא פחות מכשיעור
אלבע אגודל. דכ"כ הב"א בסי' ל"ו סעי' ק"ב להדיא וז"ל אם יש
חקרון בריאה ככ"ף פשוטה או כפופה שאינו מחזיק אגודל כו'
ויולא ממנה סרכא תלווי' כו' אז גם כאן מטרף לריעותא זו דחקרון
מבחון וטרפה אך יראה לי שאם יש כאן בקיטין המכירים שחקרון
זה הוא מתולדה יש להקל ולומר שאינו מטרף לריעותא אחרת ואם
יולא משם סרכא דבוקה שלא כקדרן אלא שעוברת ע"י מיעוד יש
להטריף בכל ענין. עכ"ל והנה מסתימת דברי הב"א נראה דאין
חילוק אם הפגם הוא באמצע הריאה או בשיפולי. ואף שהב"א שם
בסעי' פ"ח העתיק כדעת השמ"ח דבשיפולי טרפה מטעם הסימפומות
ולע"ג: ועיין עוד בב"א בדיני תרי"ל סעי' מ"ז:

(באו' סו נסו"ה) (פו) אם הבשר בלוי היא עומדת על שאר
ריעותא כ"ד כגון ביתרת בדרי דאזלא
דינה כבשאר מקום הריאה כיון דסרכא תלווי' שבמקום הזה אם אזלא
ע"י מיעוד כשרה ה"ה נמי בשר בלוי' כו': לפעמ"ד יש לדקדק
בדבריו דכיון דקרי ליתרת בדרי לריעותא כ"ד אי"כ ע"כ ז"ל
דקיימא לפי דעת הלבי"ש שהביא לעיל בזב"ת מ"ד א"ק ז' דס"ל
שהיא ריעותא כ"ד ולפ"ז קשה מה שכתב דסרכא תלווי' שבמקום
הזה יש להכשיר אם אזלא ע"י מיעוד דהא לדעת הלב"ש אין
צריך למעך הסרכא תלווי' כשעומדת על יתרת בדרי כמ"ש הו"ע
שם בזב"ת הג"ל עיי"ש:

(שם) (פז) אבל אם הבשר בלוי הוא על יתרת מקמא ל"ע אם
להכשיר כו' ידוקא אם הבשר בלוי נקלף בנחת כו':
לכאורה לפי מ"ש בפנים בסו' ל"ה בלקי" ס"ק ה' דבמקום דסרכא
תלווי' כשר בשר בלוי' נמי כשר אי"כ יש להכשיר ג"כ
בכ"ז ע"פ מ"ש לעיל בזב"ת מ"ד א"ק ח' דסרכא תלווי' על
יתרת מקמא ואזלא ע"י מיעוד דלא מקרי ריעותא אמנם
יש לחלק בזה משום דסרכא תלווי' לדעת ריב פוסקים אפילו בדיקה
לא צריך ולכן אם אזלא ע"י מיעוד דכינן לה כאלו לא היתה כלל
ואין

33 זבחי הלכות נה נט ס פא סג בדיקה שרמים

ט"ו קס"ה: וכן במקום יבש כו': היינו חשש יבש אבל יבש ממש לא מהני תו בדיקה. עיין בפנים סי' כג ק"ב: או קמט: עיין ביריעות האהל בסו' כ"ג אות ד':

(באו' נט סו"ה) (פא) כתב בב"א אס ילאו ג' תולעים מהריאה אחר בדיקת החוס ערפה כו': הב"א שס ברא"פ ס"ק ע"ב האריך בד"ז וכתב שס כמה חלוקי דינים ע"כ כ"ל שהוא ש"ח:

(באו' ס נא"ה) (פב) אס בגלד אשילו מקנת מקרום העליון של הריאה ושס בקרום התחתון במקום שנגלד יש נקבים מהתולעים ואף אס כמלאו התולעים מקלתן חוץ לנקב יש להטריף ב"א: עיין לעיל בזב"ת מ"ד או"ק י"ט ועיין בלבי"ש ס"ק מ"ד. ולפענ"ד נראה שסתם שו"ב יעשה ש"ח:

(שה) (פג) ואס יש בועה בריאה ובה נקב ותולע יוצאת ממנה כו' טרפה כו'. ב"א: עיין ביריעות האהל בסו' כ"א אות י"ד:

(באו' סא סו"ה) (פד) אבל אס הוא מסופק שמה חסרה יותר מחל"י' וערס שנתן לב לעיין בה ולשער נשפך קנת ממנה טרפה ב"א כ"ל עיין בב"א סס"ע:

(באו' סג נא"ה) (פה) וכו' אס יש על פגס זה איזה ריעותא כגון סרכא או בועה ואין בפגס זה כמלא אגודל כו' ולטעם השמ"ח דס"ל דטרפה משום חששא דסימפיות ואס לא נפגס כל כך אין שום חששא דסימפיות ואין שום ריעותא כלל ואס יש סרכא או שאר ריעותא עליו' דינו כעומד על שאר מקום הריאה ולא הוי ב' נריעותא כו': לא ידעתי מנין ילא לו לומר כן דהא לעיל בזב"ת מ"ד או"ק ט"ו הביא דעת השמ"ח דס"ל דאף בקמט שמיכר שהוא מתחילת ברייתו שהוא ריעותא גדולה. וא"כ מנין לנו לחלק ולומר דהיינו דוקא כשהקמט הוא על הריאה ולא בשיפולי דסוף סוף הוא חסרון ואף שהוא פחות משיעור מלא אגודל שאין בו כדי להטריף מחמת חשש הסימפיות אבל עכ"ל מיבא

זבחי הלכות נב נר נה בדיקה שלמים נג

היתה מסתרכת למקום אחר שהיא מטרפת בה אלא ודאי שאינה
אלא מחמת הנקב שבעליון והיו חדא ריעותא וכשרה ע"י בדיקת
מים פושרין וכמבואר אבל אם אינה עוברת ע"י מיעוץ יש להטריף
עכ"ל: הנה דברים אלו הוא מדברי הב"א בס"י ל"ו סעי' י"ב והרואה
דברי הבי"א במתכונותם יראה שגשתבשו כאן בהעתקתם כל עיקר
דזה"ל הבי"א שם אם ממקום שנגלד הקרום העליון יולא משם סרכא
תלוי' יראה לי שחס הסרכא עוברת ע"י משמוש ומיעוץ בנחת ובדק
ולא בלבץ יש להכשיר ואם אינה עוברת ע"י מיעוץ ונראה לעין
שהסרכא התלוי' יולאת מקרום התחתון יש להטריף ואם אחיזתה
בקרום העליון אלל מקום הנגלד יש להכשיר בהפ"מ עכ"ל ומ"ש
כאן הזכ"ת והטעם כו'. זהו מדברי הב"א שם ברא"פ ס"ק כ"ב:

(באר נר נא"ה) (עח) ואם יש איזה ריעותא על מקום שהריאה
משמעת קול כו' טרפה: ואם יש עלי'
בועה של מים זכים (במקום שמכשירין שני בועה דסמיכי) במקום
שנוהגין להכשיר סרכא תלוי' על בועה של מ"ז. או אם יש שם
טינרא או מורסא יש להכשיר. זולת אם מהבועה או מהטינרא או
מהמורסא עלמה יולא הקול דטרפה ב"ע. כ"ה מבואר בב"א
סעי' כ"ב כ"ג:

(באר נה נא"ה) (עט) כתב השמ"ח אפי' אם נמלאת הנקב
בבועה או בשאר ריעותא שאין צריך
בדיקה מחמתה כגון ביתרת כו' תלינן בדאיכא למתלי: הנה ד"ז
הוא נלקח מדברי השמ"ח ס"י ל"ו סעי' י"א ושם לא נזכר מיתרת
כלל. אלא המחבר זכ"ת הוסיף זה מדילי' ועכ"פ ל"ל דר"ל ביתרת
מקמא או ביתרת בדרי ואינה נוטה לגבה כלום דאלו ביתרת מגבה
פחותה מט"ד הצריכה נפיחה או ביתרת בדרי ונוטה קלת לגבה
שצריכה ג"כ נפיחה לזרר עמדתה ויש שם נקב המעכב בדיקת
הנפיחה ס"ל להשמ"ח בס"י ל"ה סעי' י"ד שהיא טרפה. ועיין ביריעות
האהל בס"י א' אות ו':

(שם) (פ) אבל אם נמלא במקום דצריך בדיקה כגון במקום
סרכא אפי' עוברת ע"י מיעוץ כו': עיין בפנים בס"י

ע"י

לחוש שמא לא בדקנו יפה. ומה שמצנצנז הוא משום דחתך יותר במקום האטום עלמו כ"ה מצואר שם ברא"כ ס"ק ק"ע:

(באו' מזו בסו"ה) (עד) אבל באמת אם יש כעין גומא ובשר שבתוכו הוא מקמט כעין חרילין היו קמט אף שאין בו מתמוכות הללו וכ"מ דלריך מים פושרין לראות אם אינו מצנצנז: מדבריו נראה דאם אין בגומא כעין חרילין שהן מורין על קמט א"כ בדיקת פושרין וזהו נגד דעת הב"א ס"י ל"ו כע"י צ"ח שכתב וז"ל כל מה שכתבנו להכשיר כשאין החסרון ככ"ף כפופה בו' בכל אלו לריך לבדוק בנפיחה בו' גם לריך לעיין היטיב אחר הנפיחה אם הקרום קיים בו' ואח"כ יתן שם רוק או פושרין לראות אם הוא מצנצנז בו' עכ"ד ומדכתב קתם חסרון משמע דאף בגומא לריך בדיקת מים פושרין דהא שכ בסעיפים הקודמים כתב כמה פעמים גם החסרון כעין גומא:

(באו' מט' בא"ה) (עה) והנה אם יש מראות אחרות בו' כגון מראה בריו"ן או בר"א בו' עד וז"ל כיון דהאי תרי אשלי רברבי מחולקים בדין זה אין להכשיר בכ"ה"ג כ"א ע"י ש"ח וצפרט דנבית אפריס השיג על הכ"ב ומסיק דבאין הפ"מ יש להחמיר כדעת התב"ש: עיין לעיל בז"ש אות ס"ה:

(באו' נא בא"ה) (עו) כתב בב"א אם הי' שם מראה פסולה על הבועה כו' אבל אם אחר הוצאת המוגלא נשאר קבועה בקרום מראה אדומה ומוגלא תחתיו ואין המראה הולכות מהקרומים כלל יש להטריף לפי שהבועה שתחת המראה הרי היא כמכה בדופן נגד מראה אדומה שבקרומי הריאה שביארנו בס"י כ"ו סעי' ה' שטרפה: המחבר מור"ל בס"י י"ג סס"ו הניח ד"ז בש"ח ע"פ דעת הלב"ש ס"ק מ"ח. [צ"ל ס"ו] והמ"ע שמקילין בזה עיי"ש:

(באו' נב) (עז) כתב בב"א אם ממקום שנגלד קרום עליון פורתא יוצא משם סרכא תלוי' יראה לי שאם הסרכא עוברת ע"י משמוש ומיעוץ בנחת ובדק ולא בצנצנז יש להכשיר. הטעם דהא קי"ל סרכא תלוי' לדעת רוב הפוסקים אפילו בדיקה לא בעי תלין לה בנקיבת העליון דאולי היתה סרכא זו מנקיבת ב' הקרומים היתה

זבחי הלכות מד בדיקה שלמים נא

הגגלד פורתא איזה ריעותא משאה ריעותות יש להטריף בכל ענין-
 כדעת השמייה שם דבזה לא מצינו שחולק הלכ"ש על השמ"ח. ועיי"ש:
 (שם או"ק יט) (סב) ניקב במקום דמשמוש ידא דטבחא כו' ונקבי
 המורנא אה יש תולעים כמספר הנקבים
 כו' ואם אין תולעים כמספר הנקבים מקרי ריעותא כו' לבי"ש: עיין
 לקמן בזב"ת אות ס':

(שם או"ק כז) (סג) נשבר הקרום ע"י שנפוחה יותר מדאי היו
 ריעותא כו' ודוקא כשעדיין הריעותא עומדת
 בעת שנקרע הקרום כו': המחבר מור"ל בסו' ה' ס"ק י"ב כתב
 גם כן בשם המ"ע גם בשם השפ"ד כתב דס"ל דאף אם נסתלקה
 הריעותא בעת שנקרע הקרום היו ב' לריעותא. עיי"ש אמנם
 המחבר זכר"ל בסו' ה' בתמידין ס"ק כ"ח כתב דמדברי הב"א נראה דלא
 ס"ל כן. אלא אף אם הריעותא שאינה מטרפת עדיין עומדת בעת שנקרע
 הקרומים מ"מ אינה טרפה מטעם תר"ל. עיי"ש לקן כ"ל שהוא ש"ח:
 (שם או"ק כג נא"ה) (סד) מראה חריות של דקל (פי' שנמלאת
 הריאה נפוחה ונראה שהיא לבנה אלא

שיש מקום להתיר כגון שמגדלת יותר אחר הנפיחה וכמבואר בפנים)
 מקרי ריעותא גדולה: הנה משטמית לשונו שכתב פי' שנמלאת
 הריאה נפוחה וכו' משמע שפירש איך הוא המראה של חריות של
 דקל. וזהו תמוה מאוד. דהא מראה חריות הוא שהריאה נראה
 במראיתה כגון של חריות דהיינו שקצת נוטה למראה בשר וקצת
 למראה געלגל. וכמו שהבאתי ביריעות האהל בסו' כ"ה אות א'
 בשם השמייה אבל אם הריאה נפוחה ונראה לבנה אין כאן מקום
 להטריף מטעם מראה חריות של דקל אלא מטעם נפוחה
 כמו עיקר חריות של דקל ומטעם אופתא וכמו שהוא
 עצמו כתב זאת לעיל בסו' ח' בדין אופתא סעי' א' עיי"ש. ועוד
 אם היא לבנה איך יש מקום להתיר ע"י מה שמגדלת יותר אחר
 הנפיחה דקוף קוף הוא טרפה מטעם המראה לבנה גם מה שכתב
 וכמבואר בפנים אינו מובן לכאורה. דהא לא איירי כלל בפנים ממראה
 חריות של דקל. אמנם נראה לי דהאי תיבת פי' הוא טעות אלא
 צריך לכתוב במקומו תיבת וכו' א"ס. ויהי' דבר בפ"ע. ור"ל וכן אם
 נמלאת הריאה נפוחה כמו עיקר חריות של דקל דטרפה מספק

מטעם

כ"ג ביריעות האהל אות ד' עיי"ש אלף הי' יכול לומר בפשיטות הטעם מפני שמעכב בדיקת הנפיחה עלמה:

(שם) (נו) אבל אם ניכר שהיא מתולדה לדעת הלכ"ש כשרה. זולת אם נמלא שם בועה שהיא טרפה מטעם סמיכי: ואם הבועה הוא של מים זכים אז במקום שמכשירין שני בועה דסמיכי במים זכים יש להכשיר כ"כ שם הלכ"ש בס"ק ע': והנה מה שכתב לדעת הלכ"ש כשרה אינו נכון דהא בקמט כזה אף לדעת הב"א כשרה וכמו שהוא עלמו כתב בת"י באות זה:

(שם אי"ק טו) (נח) גומא בריאה לדעת הלכ"ש אם ניכר שהוא ע"י חולי מקרי ריעותא וצריך נפיחה כו':
לאו דוקא לדעת הלכ"ש דבזה כ"ע מודים דהוי ריעיתא:

(שם אי"ק יז) (נט) אטום בריאה כו' אבל אם ע"י הבדיקה שכתבאר שם בריא כו' אין ריעותא כלל.
עיינ זב"ת מ"ה בא"ה:

(שם אי"ק יח) (ס) בא"ה. נגלד פורתא לדעת הב"א הוי ריעותא כ"ד. ועיינ זב"ת אות כ"ב: הנה המעיין שם בזב"ת כ"ב יראה שהוא קותר הדברים שבכאן. דשם כתב בשם הב"א דאם סרכא תלוי' יולאת מתוך נגלד פורתא דצריך מיפוך. אלמא דס"ל להביא דנגלד פורתא הוי ריעותא סתמא דאלת"ה אמאי מצריך למעך הסרכא תלוי' הא סרכא תלוי' אינה מצטרפת לריעותא כל דהוא וכמו שכתב הוא עלמו לעיל בזב"ת אי"ק ז' בא"ה עיי"ש:

(שם) (סא) ולדעת הלכ"ש באין הפ"מ מקרי ריעותא כו': הנה לפי הנראה לקח זה מדברי הלכ"ש בס' ל"ו בהגה להשמ"ח סעי' ד'. שכתב שם הלכ"ש באם יש בועה של מים זכים על מקום נגלד מעט. שהוא טרפה באין הפ"מ אבל בהפי"מ יש להכשיר דמנה דייק המחבר זב"ת דס"ל להלכ"ש דנגלד מעט באין הפ"מ אינו

ריעותא אמנם במח"כ לא נחית לדייק שם בלכ"ש בפירושו ס"ק ע"ז בסו"ה דמיירי במקום שמתירים שני בועה דסמיכי במים זכים דבכה"ג לא הוי הבועה ריעותא כ"א באין הפ"מ כמו שכתב הלכ"ש בס' ל"ו ס"ק קמ"ג עיי"ש ועוד בשאר מקומות אבל אם עומד על הנגלד

זבחי הלכות מר בדיקה שלמים נ

מתולדה אינו מטורף לריעותא וא"כ ע"כ ז"ל דאיירי כאן בגוונא שאינו ניכר שהחריץ הוא מתולדה (וכן כתב המחבר זכר"ל בדתר"ל לסי' ג' אות י"ד עיי"ש) ומעתה אין לנו צריכין לומר דלדעת הלכ"ס הוא כשרה דהא בקמט כזה גם הלכ"ס ס"ל דהוי ריעותא כמו שכתב בסו"ט ז"ו ס"ק המ"ב עיי"ש:

(שם אר"ק טו) (נה) קמט על הריאה אם הוא במקום שאין דרכו להיות קמט לדעת התב"ש מקרי ריעותא גדולה וצריכה נפיחה ומיס פושרין כו': הנה ד"ז הוא מבואר בתב"ש סי' ל"ז ס"ק כ"ד ולא הזכיר שם רק בדיקת נפיחה לבד רק הב"א בסו"ט ז"ו סעי' ז"ח הוסיף בזה גם בדיקת מיס פושרין ועיין ביריעות האהל בסו"ט כ"ג אות ה':

(שם) (נו) אבג לדעת הב"א ולכ"ס אם ניכר שהוא מחמת חולי הוי ריעותא ואם יש עלי' סתם ריעותא הוי ב' לריעותא כו' נמצא טיכרא או מורסא על הקמט כו' אם ניכר שהקמט הוא ע"י חולי טרפה לכל הדעות ואף דמלך הדין יש להכשיר מטעם דהקמט הוי ריעותא סתם וטיכרא או מורסא הוי ריעותא כל דהוא מי"מ כיון דהקמט צריך מיס פושרין וטיכרא וכדומה מעכבין הבדיקה כו' טרפה: הנה מה שכתב דקמט ע"י חולי הוא ריעותא סתמא לנע"ג דאלו לדעת התב"ש אי"א לומר כן. דהא הוא עצמו כתב כאן בת"ה דס"ל דאף בקמט מתחילת ברייתו הוי ריעותא גדולה ומכ"ש בקמט ע"י חולי גם לדעת הב"א אי"א לומר כן דהמחבר מור"ל בסו"ט י"ח פרק ז' ס"ק א' הביא בשם הב"א בקונטרס הכולל שלו אות י"ג שכתב דקמט ע"י חולי הוי ריעותא גדולה גם מדברי הלכ"ס בסו"ט ז"ו ס"ק ס' בסו"ה נראה דס"ל דקמט כזה הוי ריעותא גדולה שכתב שם ז"ל ולכן כ"ל לדינא דאם יש איזה קמט כו' שניכר קצת שנעשה כך מחמת איזה לקותא וחולי אזי כל ריעותא העומדת שם טרפה משום תר"ל כו' עכ"ל ומדכתב סתם שמצטרפת לכל ריעות' משמע אף לריעותא כל דהיא. וא"כ ע"כ ז"ל דס"ל להלכ"ס דקמט כזה הוא ריעותא גדולה גם מה שכתב דאם יש שם טיכרא על הקמט טרפה מטעם שמעכב בדיקות פושרין אין זה מוכרח כ"כ נושא דבדיעבד אין בדיקת פושרין מעכב וכמו שהבאתי לעיל בסו"ט

יסק ד' וסיק קב"ט ושם מבואר להדיא דס"ל להלב"ש דחליף אינו מטורף לריעות' דזה"ל הלב"ש (בס"ק קכ"א) חליף במקומות שהכשרנו לעיל כ"ל דלא מקרי ריעות' וכתב שם בפירושו וז"ל חליף כו'. כבר ביארנו זאת בסק"א אות כ"ו משום דחליף לא נפיק מכלל חסר ויתיר ואין בו משום ליתא דנקובי מש"ה לא מטורפי לריעותא וכו' עכ"ל ואף שכתב הלב"ש במפתח הפרטים בס"ק הכ"ל דחליף הוא ריעותא כ"ד ל"ל דהיינו שמטרפת לענין סרכא שלא כסדרן שלא יהי בה מיעוץ כמו ביתרת בדרי אבל לא לענין שאר ריעיות ועיין לעיל בז"ש אות מ"ה :

(שם או"ק יג) (נא) למקב במקלת כו' ולדעת הלב"ש לא מקרי כ"א ריעותא קצת זולת אם יש שם סרכא הנריכה מיעוץ כו' וכן בועה ממוגלא כו'. כן דעת הלב"ש : הנה מ"ש דס"ל להלב"ש דלמקב במקלת מטורפת לסרכא של"כ זהו נכון דכ"כ הלב"ש בס"י ל"ו ס"ק קמ"ד אבל מ"ש דגם לענין בועה ממוגלא ס"ל להלב"ש דמטרפת זהו נגד דעת הלב"ש בס"י ל"ה אות א' או"ק כ"ז שכתב שם וז"ל ונדבר עתה מדין למקב כו' עד והרב פר"מ בס"י ל"ז בדתר"ל אות י"ד כתב וז"ל וסרכא תלוי' או בועה מתוך למקב במקלת הריאה יש לעיין כו' ומשמע מדבריו שמסתפק בזה ולדידי פשיטא להתיר עכ"ל הלב"ש עיי"ש. ואף שהלב"ש במפתח הפרטים שלו בדתר"ל אות כ"ז כתב דלמקב הוא ריעותא כל דהוא הא כתב שם לעיין בפנים ספרו במקומות הבי' וכוונתו דאינו מטורפת רק לריעותא דסרכא שלא כסדרן ומטעם המבואר בדבריו בס"י ל"ה ס"ק ל"ב לענין יתרת בדרי אבל לא לענין שאר ריעיות. ועיין לעיל בז"ש אות מ"ה :

(שם או"ק יד) (נב) ב' וורדות בשורש א' אפילו אם אחת מהן הפוכה כו' לא מקרי ריעותא : עיין בזב"ת

אות למ"ד :

(שם) (נג) ואם הריעותא הוא על חריץ של הפוכה כו' דעת הבי"א להטריף כו' ולדעת הלב"ש כשרה כיון שניכר שהיא מתולדה וכמבואר באות ט"ו בסמוך : דבריו במח"כ תמוהים לפענ"ד. דהא לקמן באות ט"ז כתב דגם הב"א ס"ל דחריץ שהוא מתולדה

זבחי הלכות מד בדיקה שלמים ממ

(שם) (מו) ומ"מ הכא כיון דיתרת אינו ריעותא מדינא רק דאק מחמירין לענין שלא נסמוך אמיעוך כו' : הנה משטחית לשונו משמע שדברים אלו קאי על יתרת מקמא שהתחיל בה בתחילת הדבור וא"כ הוא תמוה דהא ביתרת מקמא מחמירין גם לענין שאר ריעותות העומדים עלי' ואנאי כתב דלא מחמירין בה כ"א לענין שלא לסמוך אמיעוך אמנם המעיין שם בלבי"ש סי' ל"ה ס"ק ק"ג בפירו' יראה להדיא שלא כתב זה רק לענין יתרת צדרי (ועיין לעיל בסמוך באות ז') אבל לענין יתרת מקמא כתב שם בלבי"ש (ס"ק ק"א) טעם אחר אמה דלא מחמירין בה לענין תר"ל רק כשיש בה כשיעור פרק אמנעי של אגודל :

(שם או"ק י) (מח) פיצל מגבה כו' אבל אם הפיצל קצר מהגומא שאנו מכשירין בהפ"מ כו' מקרי ריעותא כו' לב"ש : כאן ודאי נפל איזה טעות. דאדרבה בלבי"ש שם ס"ק קכ"ז כתב ח"ל פיצל מגבה לא מקרי ריעותא ואפילו אם הפיצל קצר מהגומא שאין אנו מכשירין נעיל כ"א בהפ"מ אינו מנטרף לתר"ל עכ"ל : אמנם המחבר פתחי תשובה בש"ע יו"ד בסי' ל"ה ס"ק י" כתב בשם השו"ת של הגאון ז"ל חלק יו"ד סי' ד' סעי' ב' דס"ל דפיצל כזה הוי ריעותא. לכן כ"ל שהוא ש"ח :

(שם) (מט) פיצל שהוא עומד צדרי דאונא יש נהטריף כו' (בי"א) : ואם בחוד של הארוכה ועבה שהוא כרוחב שני אלכענות בכבש בינוני יש שם פיצל וגומא תחתיו כשר ובלבד שתהי' השורש של הפיצל לצד החוד שכלפי מעה לארץ והגומא היא לצד החוד שכלפי השדרה. כיכ הב"א בסי' ל"ה סעי' ב' וביאר שם דבריו בס"ק ע"ט :

(שם או"ק י"א) (ג) חליף במקומות שהכשרנו (לעיל בסי' ו' סעי' ג') כו'. לדעת הלב"ש חליף הג"ל מקרי ריעותא כל שהוא ואם יש עלי' ריעותא גדולה כגון סרכא דבוקא או בועה ממוגלא וכדומה הוי ב' לריעותא : הנה מ"ש בשם הלב"ש דחליף הג"ל הוי ריעותא כל שהוא. זה הוא נלקח מומפתיה הפרטים של דיני תר"ל להלב"ש אות י"א אבל במח"כ לא נחית לעיין בכל המקומות שזיין שם הלב"ש לעיין בפנים. בסי' ל"ה ס"ק א' אות כ"ו וס"ק

דיתרת בדרי הוי ריעותא כל דהוא זהו מדברי הלבי"ש במפתיח הפרטים שלו של דיני תר"ל אות ג'. אמנכ המחבר זב"ת לא נחית במח"כ לעיין היטיב בהמקומות שזיין שם הלבי"ש לעיין בפנים ספרו סי' ל"ה מס"ק ל"ב עד ס"ק ק"ה ועוד בשאר מקומות שם. דשם מבואר בדבריו דמ"ש כאן דהוי ריעותא כל דהוא היינו שהיא מטטרפת לסרכא שלי"כ שאינו מהני מיעוץ עוד משום שמיעוץ היא קולא גדולה ולכן בהטטרף עלי' שום ריעותא מטטלת קולא דמיעוץ. אבל לשאר ריעותא אינו מטטרף היתרת בדרי כלל. דזה"ל הלבי"ש (בפנים סי' ל"ה ס"ק ל"ב בהגה). יתרת בדרי דאונא אס עומדת עלי' שום ריעותא אשר מטטרפת לב' לריעותא כשר כי אין יתרת בדרי ריעותא כלל וכשר. מיהו סרכא שלא כסדרן כו' לא מהני מיעוץ וטרפה עכ"ל בפנים וכתב שם בפירושו לס"ק הכ"ל וז"ל הנה התב"ש בסי' ל"ז סעי' ה' כתב דבועה על יתרת בדרי דאונא הו"ל ריעותא כו' ודעתי הקלושה אינו מסכים לזה עכ"ל אלמא דס"ל להלבי"ש דיתרת בדרי אינו מטטרפות נשום ריעותא זולת לסרכא שלא כסדרן מטעם המבואר לעיל:

(שם סי' ק ס) (מו) ויתרת מקמא ריעותא גדולה לכ"ע ובועה ממיה זכיס כו' על יתרת מקמא פשיטא דהוי ריעותא גדולה לכ"ע כו'. וכיז לא מיירי אלא כשהיתרת היא כפרק אמלעי של אגודל כו' ואע"ג דקיימ"ל ביתרת ע"ג שיעורו כליפורן של אגודל (ועיין בפנים סי' ג' סעי' ד') כו': הנה מ"ש וכ"ז וכו' הוא מדברי הלבי"ש בסי' ל"ה ס"ק ק"ג אבל מ"ש אח"כ ואע"ג וכו' הוסיף מדילי' ולפענ"ד יש לתמוה על מה שכתב אח"כ לעיין בפנים בסי' ג' סעי' ד' דהא שם איירי באופן שטרפה מחמת היתרת מגבה לבד אף אס אין עלי' עוד ריעותא ואז אף ביתרת בדרי אס היא בגוונא שיש להטריף מחמתה בלא ריעותא אחרת כגון אס על ידי היתרת נעשה חליף דהיינו שנתוס' האונות בשמאל יותר מבימין אז ג"כ טרפה אף אס היתרת גדולה רק כליפורן אגודל היא ל"י להביא מה שכתב לקמן בזב"ת אי"ק ט' דיתרת מגבה מטטרפת לתר"ל אף שהיא פחות מכשיעור ליפורן של אגודל ולחלק ולומר הטעם שסיים כאן ועיין באות שאח"ז:

זבחי הלכות **מר** בריקה **שלמים** **מח**

יתרפא הנועה לא יהי נשאר שום גבשושית כשרה ואם לאו טרפה
ואם הוא ספק צריך לאכנופי כל הבקיאים ואם יסכימו כל הבקיאים
דאיא לטוס בקי להכיר ולהבין דבר זה יש להכשיר עיין לב"ש מס"ק
קכ"ג עד קל"ז: (שם) (מב) ופעמים טינרא יחידית מקרי
ריעותא דהיינו טינרא מעבר לעבר: עיין בריעותא האהל סי'
י"ט אות א':

(שם או"ק ה נא"ה) (מג) ב' טינרות דסמיכי להדדי אינן נחשבים
רק כמו טינרא יחידית וריעותא כל
דבוא מקרי כו' לב"ש: עיין בפנים בסי' כ"א בלק"י ס"ק י' נא"ה
שכתב שם שב' טינרות בכה"ג הוי ריעותא סתמא ולא הרגיש במח"כ
בזה מדברי הזבית אלו הם קותרים דבריו שבלק"י שם אבל באמת
מאן דאמר זה לא אמר זה. דדברי הלק"י הם דעת הפר"מ בדת"ל
או"ק י' ודעת הב"א בדת"ל סעי' ס"ו דס"ל דב' טינרות בכה"ג הוי
ריעותא סתמא ודבריו שכתב מאן בזב"ת הם דעת הלב"ש והי' לי'
לכתוב כמו שכתב המחבר מור"ל בסי' י"ח פרק י"א סעי' ב'
עד"ז הוא ש"ס:

(שם או"ק י) (מד) חסר אונא והוכשר ע"י סדק כו' אבל בלב"ש
העלה דאין להחמיר במקום זה זולת היכא
דיש חשש בועה על הקמט במקום שאין דרכה להיות קמט אז הוא
טרפה וכמו שיתבאר לקמן אות קטן ט"ו עכ"ל וסתם בודק לא יכשיר
בלא ש"ח: דברי הלב"ש נשתבשו בהעתקתן דזה"ל של הלב"ש (בסי'
ל"ה ס"ק ק"כ) זולת היכא שיש בועה על הקמט שיתבאר לקמן סי'
ל"ז סעי' ט"ו שאינו ענין לתר"ל עיי"ש. עכ"ל וכוונת הלב"ש בזה
דהיינו דוקא כשהבועה היא רק סמוכה להסדק אבל אם היא עומדת
על הסדק יש להטריף מטעם המבואר שם בסי' ל"ז סעי' ט"ו משום
דנראה כשני בועה דסמיכי ועיין לקמן בז"ש אות כ"ז:

(שם או"ק ז) (מה) יתרת בדרי דאונא כו' אבל בלב"ש השיג
עליהם והביא כמה ראיות גדולות דיתרת
בדרי כו' אין שום ריעותא מקרי כו' וכי"מ אם יש סרכא תלו' או
בועה ממיס זכיס על יתרת בדרי כו' ולדעת הלב"ש כשרה דריעותא
כ"ד עכ סתם ריעותא לא הוי ב' לריעותא: הגה מ"ש דהלב"ש ס"ל
דיתרת

מיעוץ הוא ש"ח ע"פ מ"ש השמ"ח סעי' ל"ג ובתנ"ש שם ס"ק כ"ב
 ובמ"ז בס"י ל"ז בדתר"ל אות א' ובשפ"ד ס"י ל"ט ס"ק כ"ח וע"פ
 דעת הלב"ש ס"י ל"ט ס"ק קכ"י :

(שם) (לו) זולת אם עומדת על הבועה אפילו ממ"ס זכ"ס
 אע"ג דאזלא ע"י מיעוץ טרפה כו' כן מסקנת הב"א
 ולב"ש : על הלב"ש לא כיון בעדותו כלל דאדרבה הלב"ש בס"י ל"ט
 ס"ק קכ"י מסכים לגמרי לדעת הט"ז ס"ק ב' דק"ל להכשיר ע"י
 מיעוץ אפילו אם היא יונאת מתוך הבועה ואפילו באין הפ"מ. אמנם
 אף דעת הב"א לא ביאר למדי דהב"א בתר"ל סעי' א' מכשיר
 בכ"ג בהפ"מ ולכן כ"ל דכ"ז הוא ש"ח :

(שם) (לח) אונא שנחלקה לשנים כו' יש להם שורש אחד כו'
 אבל למעלה מחי"ן ז"ע כו' : עי"ן לעיל בז"ש
 אות כ"ו :

(שם) (לט) בועה ממוגלת הוי ריעותא גמורה : במור"ל ס"י
 י"ח פרק ט' סעי' א' כתב דין זה ביתר ביאור וז"ל
 בועה כו' עד אם יש בהבועה לימה סרוחה או מ"ס סרוחים הוי
 ריעותא גדולה ואם יש בה לימה הנמשכת כדבש או אפילו מ"ס
 זכ"ס או מלאים רוח עכ"פ ריעותא סתם הוי ועי"ן תו"ה עכ"ל ור"ל
 דשם ס"ק א' הביא רא"י על מה שכתב דבועה ממ"ס סרוחים או
 עמורים הוי ריעותא גדולה משום דלדעת הב"י בש"ע ס"י ל"ז סעי'
 יש להטריף בביעה כזו אף בלא טעם תר"ל ואף דאין לא שסקינן
 כוותי' אבל עכ"פ ריעותא גדולה הוי כמו שכתב שם בדיני
 תר"ל כלל ד' ועוד הביא שם ראיות מהפוסקים על מה שכתב
 דבועה ממ"ס זכ"ס הוי ריעותא סתם : **(שם) (מ)** בועה ממ"ס
 זכ"ס הוי סתם ריעותא : ובמקום שמכשירים שני בועה דסמיכי
 במ"ס זכ"ס ק"ל להלב"ש בס"י ל"ז ס"ק ז' דבהפ"מ אינו רק כ"א
 ריעותא כל דהוא :

(שם) (מא) בועה שמתלבנת למטה ע"י הנפיחה ולמעלה אינה
 מתלבנת כו' לא אמרינן דהו"ל בועה על הגבשושית
 וטרפה : ואם יש למטה מראה ריחה אף בלי נפיחה אז תלוי
 בראות עיני הבדוק אם לפי הבנתה הכל הוא מהבועה וכאשר
 יתרא

זבחי הלכות מ מא מג מד בריקה שלמים מז

הם מאותן שאין שום א' מן הפוסקים יש דס"ל להטריף בהם ואין
כחשבות לריעותות להטריף על ידם רק מטעם תר"ל. בזה כתב
שם הב"א בסעי' ל"ה אף אם הם תכופים זה על זה יש להכשיר
בהפ"מ. וא"כ לא הי' לי' להמחבר זכ"ת לקתום דבריו דמשמע דכל
הריעותו' הדין כן אלא הי' לי' לפרש ולכתוב כדברי הב"א הג"ל.
גם מה שכתב ואם אין תכופים זה על זה כו' אפילו אין הפרש
כקט ביניהם. אין זה כלשון הב"א (סעי' כ"ז שנראה שמשם נלקח
דברים אלו) דזהו לשון הבי"א שם. אבל אם אינם זה על זה אע"פ
שהם סמוכים זה לזה ואין כשני חוטי שיער ביניהם אין זה בכלל
תר"ל. ועיין מה שכתבתי ביריעות האהל בסו' כ' אות ד':

(באו' מא נא"ה) (לג) לכאורה משמע מטעם זה אם הבועה
עומדת על יתרת מקמא כו' ונתלבנה

אחר הנפיחה וכשאר גבוה יש להטריף מטעם דהו"ל גבשושית על
יתרת מקמא והו"ל תר"ל אבל לפי דעת הפרי"מ הנזכר בסו' כ"א
ס"ק ט' כו' לא מקרי גבשושית כו' אי"כ הי"ה אם עומדת על יתרת
מקמא יש להכשיר מטעם זה (וכתם בודק יעשה שי"ח): עיין בסו'
כ' בלקי"י ס"ק ז' ובזכ"ת אות מ"ד או"ק ט':

(באו' מג) (לד) בסו' כ"א סעי' ב' נתבאר סרכא תלו' מתוך
הבועה הו' ב' לריעותא כו'. שמעתי מפי הגאון

מו"ה משה מיון כו' אפילו תלו' מבועה שנתכסה אחר הנפיחה
צריך מיעוד כו': עיין מה שכתבתי בסו' זה ביריעות האהל אות ד':
(באו' מד או"ק א נסו"ה) (לה) וכן קרום בין אונא לאונא
כו' לא מקרי ריעותא: ואם

הקרום יוצא מבועה (למעלה מחנייו או למטה מחנייו באין הפ"מ)
יש לעשות ש"ח ע"פ דעת הלבי"ש בסו' ל"ט ס"ק ס"ט. שדעתו
להכשיר אף בכה"ג ועל פי דעת הב"א בדתר"ל סעי' ז' שדעתו
להטריף בזה משום דאינו רגיל לנאת קרום מבועה:

(שם או"ק ב) (לו) סרכא תלו' כו' וכן סרכא ממקום נמקום כו'
סתם ריעותא מקרי. ואם אזלא ע"י מיעוד

לא מקרי שום ריעותא דסרכא תלו': ובסרכא ממקום למקום ואזלא
ע"י מיעוד לא השמענו איך הוא הדין אמנם המחבר מור"ל בסו'
י"ח פרק ט"ז סעי' א' כתב דבסרכא ממקום למקום ואזלא ע"י

נקב או שסופו להתקלקל דהרמז"ס חלק הטרפות שבדיחה נקב
 הריאה כו' בועה מליחה קרוחה כו' מראות כו' מנה תחת סוג
 נקובה נתחלפו האונות כו' למקה במקלת כו' מנה תחת סוג
 חסרה. ואע"ג דלדידן אין נימ דהא קימ"ל דכל טרפות הריאה
 מטעם נקב כיוו שנתבאר לעיל סי' כ' כלל ג' אי"כ עדותן מכוונות
 מ"מ איכא כ"מ לענין ב' לריעותא כגון אם הריעותא שהיא תחת
 סוג נקובה עומדת על ריעותא שהיא תחת סוג נקובה הוי ב'
 לריעותא וטרפה אבל אם הריעותא שהיא תחת סוג נקובה עומדת
 על הריעותא שהיא תחת סוג חסרה אי"כ אין עדותן מכוונות אי"כ
 צריך שיה' ב' הריעותות תכופים זה על זה ממש אבל אם הם זה
 אלל זה אפילו אין הפרש כקש ביניהם יש להכשיר בהפ"מ כו'
 וסתם בודק לא יכשיר בלא ש"מ: הנה המחבר הזאת לא גילה
 לנו מנין ינא לו הדברים אלו. ואם הוא מדעת עצמו יש לי להשיב
 עליו חדא מה שכתב לחלק לענין תר"ל באותן הטרפות שחילק
 הרמז"ס בסוגים מחולקים זהו נגד דעת הפר"מ שהבאתי ביריעות
 האהל בסו' כ' אות ד' עיי"ש ונגד דעת הב"א בדתר"ל סעי' ק"ו
 שכתב שם דאם סרכא תלוי' עומדת קמוך ללמקה במקלת הוי תר"ל
 ואף שלדעת הרמז"ס הם משני סוגים מחולקים גם הוא לכאורה
 נגד דעת הלב"ש סי' ל"ח ס"ק ס"ד דנראה מדבריו דאם יש מראה
 כשרה אלל בועה של מים זכים במקום שמטריפים שני בועה דקמיכי
 ממים זכים יש להטריף מטעם ב' לריעותא. ואף שלדעת הרמז"ס
 הם ג"כ משני סוגים מחולקים דמראות הם תחת סוג נקובה ובועה
 של מ"ז נראה מדברי הרמז"ס דס"ל שהוא תחת סוג חסרה כמו
 שהיא עצמו כתב כאן בסוף דבור זה. ועוד מה שכתב אח"כ בסתם
 דאם אין הריעותות עדותן מכוונות צריך שיה' הריעותות תכופים זה
 על זה ממש אבל אם זה אלל זה אפילו אין הפרש כקש ביניהם יש
 להכשיר בהפ"מ דמשמע אבל אם הם זה על זה תכופים ממש יש
 להטריף אף בהפ"מ זה אינו נכון לפענ"ד. דהא אף לדעת הב"א
 בדתר"ל סעי' כ"ז דס"ל להטריף בכה"ג היינו דוקא בריעותא שיש
 א' מן הפוסקים דס"ל להטריף בריעותא זו רק אכן לא פסקין
 כוותי' לכן אם ריעותא זו עומדת על שאר ריעותא אף שאין עדותן
 מכוונות מלטרפין להיות ב' לריעותא אף בהפ"מ אבל אם הריעותות

זבחי הלכות ל לא מ בדיקה שלמים מו

הזבחים אלו הוא נלקח מהם' ב"א וא"כ קשה דהא לעיל בזב"ת אות י"ח הביא בשם הבי"א דכל דין זה אינו נוהג רק בגדיים וטלאים כל זמן שהם נקראים כן בלשון בני אדם וא"כ פשיטא דלא מהני בהם מיעוץ אף בלא טעם של תרתי לריעותא אמנם המחבר זב"ר"ז בדתר"ל לסי' ב' אות ז' והמחבר מור"ל בסי' י"ח פרק ד' סעי' ג' כתבו דאיירי אף אם הסרכא היא למטה מחזיין ואפשר דכוונתם הוא ליטב בזה הקושיא זו משום דסרכא למטה מחזיין אף בגדיים וטלאים אין נריך למעך ע"כ נריכין כאן להטעם של תר"ל. אבל לפענ"ד עדיין אינו מיושב בזה. דהא מבואר שם (בב"א ס"ק ע"ד בא"ה) להדיא דטרפה משום דהוי סרכא שלא כסדרין. שכתב וז"ל משום דבכה"ג שהחתיכה האחרת דבוקה לאונא או לאומא ממילא שהסרכא מהורדא לאותה חתיכה הו"ל שלא כסדרין כמו אם נסרכא לאונא או לאומא כו' עכ"ל וא"כ הדרי קושיא לדוכתי. דסרכא שלא כסדרין בגדיים וטלאים כ"ז שהן נקראים כן בלשון ב"א אסור למעך אף בלא טעם של תרתי לריעותא:

(באו' לא בא"ה) (ל) הגאון בעל המחבר נב"ש כתב בעניני משמוש ומיעוץ כו' ומשיג על

הפר"מ שהכשיר בכה"ג: כי הלב"ש בפנים ספרו ס"ק מ"ה אבל בשו"ת שלו בדפוס בסוף ספרו באות ע"ז חזר בו והודה לדעת הפר"מ: (שם) (לא) ונראה הא דיותר לנו הגאון הכ"ל כו' אבל לדין דמוהגין ברוב מקומות כדעת הפרי"מ כו' וכ"ש

מי שמקיל יותר כדעת הגאון המחבר בי"א כו' חלילה להקל פעם שנית כדעת הגאון לב"ש כו': הלב"ש שם בשו"ת שלו באות הכ"ל ובאות י"ז אחר שהביא המנהג של הפרי"מ כתב דכיון שמנהג זה נתייסק ברצון חכמים באין עירעור והוקבע כך הלכה ממילא שנוהג גם התיר שהקרומים הנקלפים להלן משטח עובי הסרכא אין נריך קליפה ולא בדיקה ולכן תלין בה נקב במשמוש ידא דטבחא. רק על מנהג של הגאון המחבר ב"א כתב להחמיר כמו שכתב כאן הזבחי תמים:

(באו' מ) (לב) בסי' כ' כלל ג' נתבאר דב' לריעותא לא הוי אלא היכא שמעידין עדות מכוונות או שיש כאן

נקב

בסיק קל"ו דס"ל דיתרת מקמא אינו ריעותא עד שי' גדולה כפרק
 אמנעי של אגודל ס"ל ג"כ דבכה"ג צריך שתי' היתרת גדולה כפרק
 אמנעי של אגודל ע"כ כ"ל דבהפ"מ או שע"ה יעשה ש"ח ע"פ דעת
 הלבי"ט הנ"ל:

(באו' כב נא"ה) (כו) אבל אם נתפלה אחת משאר אונות
 לשנים ויש שם סרכא שהיא כמו מחיתוך
 לחיתוך למטה מחזיין יש להכשיר כמו שנתבאר לענין יתרת בדרי
 דאונא [הגה ויראה לי שם יש להם שורש אחד כעובי' אצבע יש
 להכשיר אע"פ שיש שם חלון אם הסרכא היא למטה מחזיין אבל
 אם היא למעלה מחזיין ואז"ל אם היא מחיתוך פ"ל זה לגב פ"ל זה או
 מגב לגב טרפה]. כ"ה הלשון ממש שם בבי"א סעי' ק"ז עיי"ש:

(שם) (כו) דאונא שנתפלה ויש להם שורש אחד לא מחשב
 ריעותא כלל כיון שנראה שהיא מתולדה: זהו
 מדברי הב"א שם בפירושו ס"ק קל"ב על מה שכתב בפנים להכשיר
 אפילו בחלון והיינו משום דבאין להם שורש אחד כעו"א אף אם
 נחשב אותם ליתרת בדרי מ"מ דעת המ"ז בסי' ל"ז בדתר"ל דיש
 להטריף בכה"ג מטעם תריל אבל באם יש להם שורש אחד כעובי
 אצבע כשר לכ"ע:

(באו' ל נא"ה) (כח) כתב הב"א כו' אבל אם יש סרכא
 בוורדות אלו מחיתוך וורדא זו לגב וורדא
 זו או מגב לגב יש להטריף ולא מהני מיעוץ: אין זה כלשון
 הב"א ממש. דזהו לשון הב"א (סעי' ס"ג בא"ה) ואם הסרכא
 בוורדות מחיתוך וורדא זו לגב וורדא זו או מגב לגב אין להקל כ"א
 בהפ"מ ונראה לעין הבדוקין הנקייאין שחלוקת הוורדא לשנים היא
 מתולדה והסרכא עברה ע"י מיעוץ ובדק בפוטרין ולא בלכז יש
 להכשיר עכ"ל:

(שם) (כט) וכן אם חסר מקצת מן הוורדא ונמצאת החתיכה
 החסרה כו' אם יש סרכא מן הוורדא לחתיכה
 זו הדבוקה באומא או באונא טרפה ואין מועיל מיעוץ ומשמוש דהוי
 תריל: הרב המאה"ג מו"ה לבי קלוזנער בספרו כ"י מכ"ל כתב
 קושיא ע"ז בשם שו"ב אחד מו"ה וואלבער. דהא דברי

זבחי הלכות מזו יז יח בריקה שלמים מה

טרפה: ואם עליו י"ב חדש ויש הפ"מ יעשה ש"ח ע"פ מ"ש
הלז"ש ס"ק פ"ז:

(שם) (ב) זה שאמרנו אם יש להם שורש אחד כשר אין הדברים
אמורים אלא אם שניהם בנים אחד אבל אם מונחים
בשני כיסים יש להטריף כו' עכ"ל ז"א ולז"ש: הנה המעיין בלז"ש
(בהגה להשמ"ח סעי' קטן ע"ב) יראה שדעת הלז"ש הוא להיפך
דעל מה שכתב שם השמ"ח (סעי' ל"ב) אם יש ב' וורדות ויש להם
שורש אחד כעובי' אלבע דנחשבים לאחת כתב ע"ז הלז"ש בהגה וז"ל
בין שמונחים שניהם בנים אחד בין מונחים בשני כיסים. גם דברי
הב"א לא העתיק בשלימות דגם הב"א הקיל בזה בהפ"מ ע"כ כ"ל
שאין לסמוך על דברי הזב"ת אלו אלא הוא ש"ח:

(שם) (בא) ואם אחת היא המונחת בנים והקטנה היא מבחון
כשר כו': ואם שניהם שוים ואחת היא מבחון דעת
הב"א להטריף אבל הלז"ש כתב שם להכשיר אף בזה בהפ"מ ע"כ
כ"ל שבהפ"מ הוא ש"ח:

(באו' יז נא"ה) (בב) כתב הב"א אפילו אם הורדא נמצאת תוך
כיסה וע"י הנפיחה כדרכה כו' כ"ל.
ועיין ביריעות האהל אות י"א:

(שם) (בג) אבל אם היא חזרת ונכנסת ע"י הנחת היד בנחת
עליו יש להכשיר כו': המחבר מור"ל בסו' ד' ס"ק
ז' כתב וז"ל ודע שמש"כ הפרי"ת סעי' ק"י (היינו דברי הב"א אלו)
לענין הנחת היד בנחת פליג עליו ההע"ש ולענין יפה כתב ההע"ש
שאין להקל בזה עכ"ל עיי"ש ע"כ מ"ל שהוא ש"ח:

(שם) (כד) ושינתה מקומה אפילו הקטנה טרפה: עיין ביריעות
האהל אות ו':

(באו' יח כסו"ה) (כה) אבל אם אין להחתיכה שיעור כליפון
של אגודל אחר הנפיחה יש להכשיר אע"פ
שיש לה כ"ס: הנה המעיין שם בב"א יראה דעיקר טעם הטרפות
בזה הוא משום דכיון שהחתיכה היא כט"ד ויש לה כ"ס אי"כ נחשבת
ליתרת מקמא עם כ"ס ואי"כ לפי"ז אפשר לומר דלדעת הלז"ש

בס"ק

עומדת במקום דאיכא שם פלוגתא (עיין לעיל בס' ה' בלקי' ס"ק א') היו ריעותא אף אכ היא קטנה מט"ד ואם עומדת במקום הכשר לכ"ע אז אם היא קטנה מט"ד לא היו ריעותא ואם היא מט"ד אפילו רק כליפורן אגודל יש להסתפק בו קלת עכ"ל הלכ"ע עיי' כ"ל שרי"ז הוא ש"ח ועיין במור"ל בס' י"ח פרק א' סעי' ג':

(שם) (טו) עוד כתב אם חקר אונא אחת בימין כו' אף אם הפיצל הוא ברוחב האונא אין מטערף להשלים החקר: הב"א שם בס"ק מ"ג בא"י כתב דהיינו דוקא אם הפיצל הוא במקום שהיא שוכנת על הגרגרת שאין אונא אחרת מגעת לשם ואין המקום ראוי להיות שם אונא החקרה אבל אם הפיצל הוא במקום שראוי להיות האונא החקרה פשיטא דמועיל להשלים החקרן ועיי"ש: ועיין בזכר"ל ס' ב' במוספים אות ט' ובמור"ל בס' א' סעי' י':

(באו' יב בס"ה) (טז) ולכן מי שנוהג למדוד אונא עליונה של ימין עם של שמאל אינו טועה בעיקר הדין: במור"ל שם סעי' ע"ו הביא דברי הזכ"ת אלו וכתב ע"ז שנס' הע"ש השיג ע"ז בטוב טעם ודעת. עיי"ש:

(באו' יג בא"ה) (יז) ואי איכא ג' בימין וג' בשמאל ויתרת מקמא בשמאל או אפילו ב' בשמאל וב' יתרת מקמא בשמאל יש להחמיר ג"כ אפילו בהפי"מ: זהו דעת השמ"ח אבל הב"א סעי' ע"א כתב דבמקום שנהגו להקל בכה"ג בהפי"מ אין לכתור מנהגם גם הלכ"ע ס"ק מ"ג כתב שהשפ"ד מקיל בזה בהפי"מ ואיבו מקיל בזה אף באין הפ"מ עיי"ש עכ"ל שהוא ש"ח: וכ"י דעת המור"ל ס' ג' ס"ק א' עיי"ש:

(שם) (יח) כחב הפר"מ אם הי' ג' אונות מימין כו' וא"ל נחשב יתרת לאונא אי"כ חקר מיין אונות וטרפה כ"ל דכ"ה בשפ"ד ס' ל"ה ס"ק ו' ומה שכתוב כאן תיבת מימין בין תיבת אונות לתיבת וטרפה זה הוא טעות הדפוס. זה ראיתי בכ"י של הרב המח"ג מוה' נב"ק כ"י אשר השיב להשו"ב דמיעשיקא:

(באו' טז בא"ה) (יט) ואם אין להם שורש אחד כעובי אלבע אע"פ שאחת גדולה ואחת קטנה כו' טרפה

זבחי הלכות ה יא בדיקה שלמים מד

באין הפ"מ כו' ובהפ"מ יש להכשיר בכה"ג מכה ס"ס ספק שמא החילונוה היא האונא הראוי להיות ואת"ל שמא יתרת היא שמא לא נתחכך כיון שאינה חדה (שמ"ח ותב"ש): הנה מה שכתב להכשיר בהפ"מ מכה הס"ס בשם השמ"ח ותב"ש הוא תמוה דהמעייין שם בשמ"ח ובתב"ש יראה שגא הזכר כלל להכשיר בהפ"מ רק כתוב שם בסתם דאם שניהם בולטים שיש להחמיר ועוד תינח אי אמרינן דיתרת מגבה טרפה מטעם חיכוך אבל אי אמרינן דיתרת מגבה טרפה מטעם כל יתר כנטול (וכמו שהו"ע כתב בסי' ג' בלק"י ס"ק ג') ליכא תו הס"ס. ואף דהב"א הקיל בענין זה אבל ית"מ לא הקיל בזה בסתם בכ"ע כמו שכתב המחבר זב"ת אלא כתב ח"ל ואם שניהם בולטים זו לקמא וזו לגבה יש להחמיר ויראה לי שבזה אם הם בולטים זה לכאן וזה לכאן פחות מעלה הדם יש להכשיר בהפ"מ ואם הפיצל של נד קמא כשיעור עלה הדם והפיצל של גבה הוא בולט לחוץ פחות משיעור זה יש להכשיר עכ"ל:

(באו' יא) (יד) בסי' ה' סעי' א' כתבאר אונא עליונה של ימין כו' דרכה להתפצל לכך אם נמצא שם יתרת

מגבה אפילו יותר מטרפא דאקא כשר. כתב בב"א דאפילו אין שום ריעותא מקרי ונימא אם יש עליו איזה ריעותא כגון קרבא או בועה וכדומה לא מקרי ב' לריעותא ומותר למעך: הנה מה שכתב בשם הב"א דהפיצל כזה אינו ריעותא הוא נכון דק משמע מלשון הב"א בסי' ל"ט ס"ק פ"ז אבל משם הב"א אף אם יש קרבא שלא כסדרן על הפיצל כזה שמותר למעך זה לא נמצא בב"א שם וגם חפשתי בשאר מקומות בס' בי"א ולא מצאתי בו שום גילוי לזה גם בס' בית אברהם ראיתי שתמה ג"כ בזה על הזב"ת. והקשה עליו עוד דכאן סתם להכשיר אף אם יש שם על הפיצל בועה ולקמן באה"צ בסי' י"ח בלק"י ס"ק כ' כתב בשם השמ"ח דאף אם יש שם ביעה גרידא במקום שדרכה להתפצל שהוא טרפה משום דחיישינן לחיכוך עיי"ש ולכן כתב המחבר הג"ל דחלילה להקל בזה ועוד דגם על זה לא מצאתי בב"א שום גילוי להכשיר אף אם נמצא בועה על הפיצל. ואמנם אף לענין שאר ריעותא העומדת על הפיצל יראה לי שסתם שו"ב יעשה ש"ח בזה משום דהלבי"ש בסיק קב"ג וקב"ד כתב בזה כמה חלוקי דינים והיינו אם היתרה זה

להיות ארוכה ועבה כו': ואם הבשר הבולט צה מקמא כמו הר
נתפלה ממנה קנת ואין לה תואר ארוכה ועבה כ"א ע"י צירוף
אותה חתיכה או שגמלא כן באחת משאר אונות או אפילו אם נתלקה
איזה אונא בעובי' והפיצל התחתון קצר מהעליון ואף אם יש להם
שורש א' כעו"א מ"מ אל יורה בזה השו"ב בעצמו רק יעשה ש"ח
ע"פ מ"ש בזה הבי"א סעי' ס"ה וע"פ מ"ש הלבו"ש סעי' כ"ב בהגה
להשמי"ח:

(שם) (י) אבל אם אחת בולטות יתרת היא ואין מטורפין כו':
היינו כשהפנימית בולטות אבל אם הפנימית שזה לשאר
האונות והחיצונית היא בולטות אזי לבד שאינה מטורפות להשלים
שיעור ארוכה ועבה אלא שגם היא טרפה מטעם יתרת מגבה וכמו
שהו"ע כתב כאן להלן בא"ד:

(שם) (יא) וצריך שיה' באחת מהן שיעור ארוכה ועבה להיות
גדולה מהאמצעית וא"ל טרפה משום חליף ואין
להכשיר אפילו בכה"ג כ"א בהפ"מ (שם"ח): הנה משטמית לשונו
משמע דאף אם יש באחת מהן שיעור ארוכה ועבה אין להכשיר
כ"א בהפ"מ ובאמת אינו כן דעת הש"ח דזהו לשון הש"ח סעי' כ"ב
בא"ה ואם הארוכה ועבה נתפלה כך ואין לה שורש אחד כעובי
אלבע מלבד דינים אלו צריך שתהי' באחת מהן עבה יותר מאונא
אמצעית וא"ל דאינה עבה כ"א ע"י צירוף אין להכשיר דהו"ל חליף
שיתבאר לקמן כ"א בהפ"מ עכ"ל הש"ח אלמא דוקא היכא שאינה
גדולה מהאמצעית כ"א ע"י צירוף אז אין להכשיר כ"א בהפ"מ אבל
אם יש בחלק א' כשיעור ארוכה ועבה יש להכשיר בכ"ע:

(שם) (יב) אבל אם אחת בולטות היא היתרת ואז אם החיצונית
שורשה בולטות לחוץ כו' הו"ל יתרת מגבה וטרפה:
והיינו אף אם הבליטה היא פחותה מט"ד רק שכל הפיצל גדולה
כט"ד טרפה כ"כ שם השמי"ח והטעם כתב הפר"מ משום דדמי
לפיצל מגבה ואינה שזה לבשר הריאה לאחר הנפיחה ועיין בלב"ש
ס"ק ל"ב ובבי"א סס"ק פ"ה. אמנם לדינא כתב שם הפר"מ והבי"א
דל"ע אם להטריף בכה"ג ע"כ כ"ל שהוא ש"ח:

(שם) (יג) ואם שניהם בולטים זו לקמא וזו לגבה יש להחמיר

זבחי הלכות ג ד ח בדיקה שרמים מג

כען כו' : זה תחילת דברי הב"א בסעי' י"ב אבל בסוף
הסעי' קיים וז"ל ויראה לי שגם אם ערוגה אחת בלבד האונות
כולם דבוקים יחד אל האומא אין מועיל היכר סימפין אע"פ שמלד
השני של הערוגה האונות פרודות כדרך יש להחמיר ולאסור עכ"ל.
ועיין במור"ל בסו' א' ס"ק ז' :

(באו' ד) (ו) בסו' ג' סעי' נתבאר ביתרת בדרי דאונא וכשנופחין
הריאה אז ביתרת נוטה ללד גבה [כט"ד] טרפה
כתב השמ"ח אם נמצא יתרת משורשת בדרי דאונא ומשפעת לקמא
ולגבה עד שיט ספק להיכן היא נוטה אם לא נפחיה טרפה : עיין
ביריעות האהל בסו' א' אות ו' : (שם) (ז) כתב הב"א אם יש
בימין ד' אונות כו' ואחת מהן נוטה לגבה אז רואין אם אותה
הנוטה לגבה היא כצורת שאר אונות ויש לה סימפון ואחת מהנותרים
נשתנה בתואר קלת כו' יש להכשיר שהרי ביתרת היא עומדת בשוה
עם שאר אונות כו' : עיין לקמן בזב"ת אות מ"ב :

(באו' ח) (ח) אונא שנתפלה לשנים בעובי' אם שורש אחד להם
כעובי' אלבע נחשבים לאחת לכל מילי הן לענין
יתרת או שני וורדות וה"ה אם שורש של אחת גבוה מחברתה
ובולטות למעלה כו' : הגה כד מעיינין שפיר יש לדקדק בדבריו
דהא מה שכתב בתחילה הן לענין יתרת ע"כ ליל דאיירי שאחת
מהן גבוה ובולטות למעלה או למטה דאלת"ה מאי ארי' באם יש
להם שורש אחד כעובי' אלבע הא אף אם אין להם שורש אחד
כעובי' אלבע נחשבים לאחת כמו שהוא עצמו כתב להלן בא"ד אלא
ע"כ כמו דאמרן דר"ל שאחת מהן בולטת למעלה או למטה וא"כ מה
בא להשמעין עוד במה שכתב אח"כ וה"ה אם שורש אחד מהן
בולטות למעלה דהא הן הן הדברים שכתב בתחילה. אמנם באמת
הן שני דברים מחולקים דמה שכתב בתחילה אונא שנתפלה לשנים
בעובי' וכו' זהו מדברי השמ"ח סעי' כ"ב אבל מה שכתב אח"כ הן לענין
יתרת וכו' זהו מדברי התב"ש ע"ס ס"ק כ"ח והמעייין ע"ס בתב"ש
יראה דאיירי לענין אם נתפלה האונא ברחבה רק המחב' זב"ת
הרכיב הדברים ועשה מהן דין אחד. ועיי"ש בתב"ש :

(שם) (ט) וכו' אם ארוכה ועבה נתפלה כך ואין להם שורש
אחד כעובי' אלבע ואינן בולטים כלל דלכרך תרוויי'
לבויות

זבחי הלכות א ג בדיקה שלמים

(באו' א נא"ה) (א) כתב בק' ב"ח אם חסרה אונא ויש במקום זה הר כמו גבשושית אין להתיר ע"י כו':
יותר הי' ליי' לכתוב דין זה על שם השמ"ח סעי' ט' ותב"ש ס"ק י"ב ששם הוא מקור של דין זה. ואדרבה הב"ח אחר שהביא ד"ז בפנים שלו סעי' ל"ב כתב שם בפירושו ס"ק מ"ג שד"ז ל"ע ועיי"ש באריכות:

(שם) (ב) כתב הפר"מ אם נמלא אונא אחת פחותה מטרפח דאסא אלא שיש בה בועה בשיפולי כו' והסכים עמי בב"ח: הכה מקור ד"ז הוא מהכנה"ג בהגהות הטור אות ל"י והביא אחר שהביא ד"ז ברא"פ שלו ס"ק מ"ד כתב וז"ל ועיי"ש בהגהות ב"י אות ס"ט כתב דברים אלו שכתב בהגהות הטור וסיים בה שמלא כתוב שהיא טרפה ויראה מהמ"כ שאפילו בחוט בשר מקיף טרפה עכ"ל. עד כאן הוא לשון הבי"א. והמחבר מור"ל בבדיקות ס' א' ס"ק א' תמה על השפ"ד ולב"ש שסתמו דבריהם כהגהות הכנה"ג להטור. ועיי"ן זבחי' ס' ב' במוס' אות א':

(שם) (ג) כתב בלב"ש אם נמלא יתרת [מגבה] ובעה עליו ובין הכל הוא כט"ד כו' המקיל בהפי"מ לא הפסיד: כ"כ הלצ"ש בפנים שלו ס"ק כ' אמנם שם להלן בס"ק כ"א חזר בו וכתב דאף אם עכשיו קטן מפרק אמנעי של אגודל טרפה מטעם תר"ל. וכן כתב שם במפתח הפרטים שלו של דיני תר"ל אות וז"ל יתרת מגבה פחות מט"ד היי ריעותא ס' ל"ה ס"ק קכ"א ועיי"ש ס"ק כ' שבחינס השגתי על הרב משב"ז משום דמגבה הוי יתרת ריעותא עכ"ל (מכ"ל):

(באו' ג) (ד) בסי' ב' סעי' ו' כתבאר ב' אונות הדבוקות להדדי כו' כתב הב"ח כו' אבל אם יש בימין ב' אונות ובשמאל רק אונא אחת ויש באחת שבימין ב' סימפונות ובאחת שבשמאל ב' סימפונות אין להכשיר כ"א בהפי"מ או שע"ה כל"ל. דכ"ה שם בב"ח:

(שם) (ה) אבל אם אין לריאה שום חיתוך אונות כלל וחלקה

זבחי הלכות יח שחיטה שלמים מב

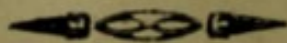
אין צריך לשאול פי המוכר כ"ל ואם הלוקח יודע שיש לבהמה זו
אם או ולד העומד לשחיטה דהשתא ליכא כ"א ספק א' אימת נשחטה
ראוי לשאול ולחקור אם לא נשחטה היום כ"כ שם השמי"ח (מכ"ל):

(שם) (י) ארבעה פרקים בו' וערב יו"כ: טעות הוא וז"ל וערב
ר"ה: כ"ה בש"ע:

(שם) (יא) ולכן די' פרקים אלו אם מכר האם צריך להודיע
להקונה אמה מברתי היום לשחיטה בו' ואם לא
הודיעו הוי מקח טעות: השמ"ח מסיק שם דהאידינא שדרך הקלבים
לקנות כל שבוע בהמות רבות ושוחטן על שבת ביום ה' ובמקומות
גדולות שרוב עם קובין בשר עיקר שחיטתן ביום ד' וכן על יום
טוב עיקר שחיטתן יום שקודם עריו"ט או קודם דקודם וכן חתן
וכלה האידינא אין המנהג ששוחטין שניהם ביום אחד. והדר הדין
בין לענין אסורא בין לענין מקח טעות והכל לפי המקום והנהוג
שם עכ"ל עיי"ש:

(שם) (יב) עכו"ם שמכר שתי בהמות ואמר שהם אותו ובנו אם
קודם שמכרם אמר כן הוא כאמן אפילו יש לחלות
דלהשביח מקחו אמר כן בו': והטעם הוא משום דכל זמן שהם
בידו כאמן במיגו דאי בעי לא מוזבין ליה כ"ה מבואר בתב"ש ס"ק
מ"ג וס"ק מ"ד, משא"כ לעיל בס"י ט"ז סעי' ד' לענין עכו"ם המביאים
עגלים ואומרים שהם בני ח' שאינן כאמנין דשם ליכא מיגו כי האי
דאדרבה במה שאמר שהם בני ח' רונה למוזבין:

(שם) (יג) אבל אם אמר כן אחר שמכרם אינו כאמן דאין עדות
לעכו"ם במה שאינו שלו: ואם העכו"ם מהימן ליה אפילו
אמר כן אחר המכירה אסור ואפילו אינו מל"ת (שי"ע שם. ועיין
בש"ך שם ס"ק כ"ב): (שם) (יד) בהמה שנשחטה אמה בו'
ונתערבה אח"כ באחרות בו': ואם מתחילה נתערבה ואח"כ שחט
הולד בו' מותר לשחוט מן התערובות (שו"ת חו"י בשם הרמ"א סי'
ק"ב סעי' ד' והש"ך שם):

שנים בבהמה. וי"א כאשר ר"ת רוביו ש"ל אח"ד כמו"ה כו': כל האות
 הזו הוא מעורבב. דמ"ש כלייתך לא נאמר לין זה לשון השי"ס חולין
 דף כו' ע"א אלא הוא עצמו המציא זאת ומה שכתב ופירשוהו
 חכמים ר"ל היינו חכמי התוס' דזהו לשון התוס' שם דב"ה ועל רוב
 אחד כו' כתבו וז"ל י"מ דדריש בגמטריא דכאשר א' אחד בעוף
 ש' שנים בבהמה ר' רובו של אחד כמו"ה. רוב אחד בעוף רוב
 שנים בבהמה ר"ת של כאשר למפרע הוא רובו של אחד כמו"ה עכ"ל
 התוס' ועתה ראה בדברי הזב"ת שהיפך בלשון התוס' (מכ"ל):

(שם) (ה) וסמך לשחיטת העוף מן התורה מנין כו' ושחיטת
 חו' מן התורה מנין דאתקיש בפסולי המוקדשין
 לבהמה דכתיב אך כאשר יאכל את הנבי ואת האיל הקיש לבי
 ואיל בפסולי המוקדשין והיה לכל מילי (פר"מ בפתיחה להלכות
 שחיטה):

(באות מזו סו"ה) (ו) כתב הפרי"מ והכך ז' ימים בעינן מעת
 לעת דוקא כו': הפרי"מ בפתיחה להלכות
 יו"ט חלק ב' פתיחה א' באות י"ז חזר בו מזה וכתב שבספרו על
 היו"ד נפל טעות בדבריו והמחבר זכר"ל בס"י ט"ז סעי' ב' הביא
 ג"כ בשם כמה אחרונים דס"ל דלא בעינן מעת לעת דוקא אף
 באין הפיי"מ אמנם המחבר מור"ל ס"י ה' סעי' ב' הביא ד"ז בש"ח:

(באו' יז בא"ה) (ז) ונוהגין לבדוק בקרניים ובשניים ובשלמופית
 של מ"ר כו': עיין ביריעות האהל
 אות ד' ה':

(שם) (ח) היונא לנו מזה אם אירע ששחט עגל ובדק והי' לה
 כל הקימנים ואח"כ נתוודע שלא הי' לה כל ז' ימים
 שלמים אם הבשר עדיין בעין הוא טרפה מספק: וסתם בודק
 יעשה ש"ח ע"פ מ"ש בס' רשמי שאלה ס"י י"ב וי"ג. שאם בדק
 בקרניים ושניים שמותר הבשר לאכילה. ובס"י י"ד נשאל על הכלים
 ושם לא בדקו רק בשניים וכתב שיש לד' להתיר אף הבשר:

(באו' יח) (ט) בס"י י"ז כתבאר דאסור לשחוט אותו ואת בנו
 ביום אחד כתב השמ"ח הלוקח בהמה לשחיטה

זבחי הלכות ב ג שחיטה שלמים

(ב) (א) (א) נסי' א' סעי' ב' כתבאר דכל האור
כשר לשחיטה אפילו מן הלדדים כו':
עיין ביריעות האהל אות ד':

(שם) (ב) והתבייש האריך ומסיק דבעינן תרתי החזיר ויודע
וכן הסכים הפר"מ: הנה מ"ש וכן הסכים הפר"מ
ור"ל דדעת הפר"מ הוא דבעינן תרתי זהו נכון אבל מה שכתב
דדעת - התב"ש הוא דבעינן תרתי לפעמ"ד הוא נגד דעת התב"ש
דאדרבה התב"ש בפנים שלו בשמ"ח סעי' ז' כתב וז"ל אם שחט מן
הלדדים כשרה והוא שהחזיר הסימנים והגחם על ידי האור מתוחים
על נד המפרקת כמו שהם מונחים בפנים שאז מסתמא שוחט אותם
קודם המפרקת עכ"ל ומדכתב לשון מסתמא אלמא דלא בעינן ידיעה
משא לא לא החזרה עלמה היא הידיעה אמנם המחבר זב"ת במח"כ
לא דק לעיין היטיב - בתב"ש - דהתב"ש ס"ק י"ד לא כתב דבעינן
ידיעה דוקא אלא אם התיק הסימנים ממקום פנים האור סמוך
להלדדים ושחט דבכה"ג כתב שיתפסם הסימנים בידו בשעת שחיטה
בסוף האור משום דע"י זה יודע בודאי ששחט הסימנים קודם
המפרקת אבל אם החזיר משא הסימנים כתב שם התב"ש להדיא
דהחזרה עלמה היא הידיעה עי"ש:

(שם) (ג) אבל ביונים כו' יוכל לבוא לידי פשיעה כו': עיין
ביריעות האהל אות ז':

(ב) (א) (ב) נסי' ב' סעי' ג' כתבאר אם שחט רוב אחד
בעוף ורוב שנים בבהמה כשרה וסמך לזה מן
התורה מנין שנאמר וזבחתי מבקרד ומלאךך כאשר צויתך. כלויתך לא
כאמר אלא כאשר צויתך מלמד שנצטוו משה רבינו ע"ה על הקנה
ועל הוושט ועל רוב אחד בעוף ועל רוב שנים בבהמה. ופרשוהו
חכמים אשר. ר"ת אחד בעוף שנים בבהמה רוב אחד בעוף רוב
שנים

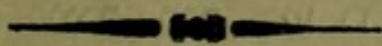
(בדק"י ס"ק ה) (ב) וריעותא מקרי מ"מ נראה דלאו גריעה
 הוא מסרכא תלוי' כו' ובמקום דסרכא
 תלוי' כשר ה"ה נמי כשר כלוי דכשרה: עיין מה שאכתוב בס"ד
 בזב"ש אות:

(סעי' ב) (ג) ריאה דאסיק גילדא כו' צריך לקלוף אותה מעל
 הריאה כו': ואותה החתיכה שהגילדא דבוק בה
 אסורה משום מיאוס (זבר"ל סי' י"ז במוס' אות גם בשם מהר"ץ):

(סעי' ג) (ד) לפעמים נמצא על הריאה מולי' שקורין שלופרו"ק
 כו' צריך לבדוק אחר נקבים כו': בעו"י כתב
 דבשר כלוי בא מחמת מים שהי' בחלל הגוף ומהר"ץ ושאר פוסקים
 כתבו דבאה מחמת נקב שהי' בריאה והיא תחילת הסרכא ואע"ג
 דאין לנו בקיאיין בבדיקה בכל דבר הצריך בדיקה דוקא אבל בהא
 קים להו דכיון דעדיין הליחה על הריאה שעוד לא נעשית סרכא ולא
 סתמא עדיין כלל ואם יש שם נקב יחי' ניכר (זבר"ל שם ס"ק י"ב
 בשם הלבו"ש) ובזה ודאי אסור לקלוף בגדייס ועלאים (זבר"ל
 שם מד"ע):

(סעי' ה נא"ה) (ה) וכל אלו ריעותא מקרי כו': עיין בלק"י
 ס"ק ה' ובזב"ש מ"ד א"ק ב"י וא"ק
 כ"ג כ"ה:

(שם) (ו) לפעמים נמצא על הריאה כמו שלחופית ויש בו מים
 כו' יש להטריף: אמנם אם המים הם כלולים ומתוקים
 ויש להם כל הקימנים המבוארים לעיל בס' י"ט סעי' ג' לענין
 שזעה ממים זכים יש לעשות ש"ח ע"פ דעת הב"א ס"ק י"ד:

יריעות הלכות סי' רג לר לה בדיקה האהל מ

הנה דברים אלו נעתיקים מדברי הבי"א סעי' ק' ולפענ"ד הוא תמוה
דהא הב"א שם כתב להדיא דזה אינו כ"א במקום שאין להם מנהג
ידועה לענין טרפות דכף כפופה ופשוטה אבל במקום שיש להם
מנהג מבורר להטריף ככ"ף כפופה לא מצינו בדברי הבי"א שיקיל
בהפ"מ (עיין שם בב"א סעי' פ"ז פ"ח) והמחבר אה"כ איירי כאן
במדינות אלו שמנהגם להחמיר בכף כפופה כמו שכתב להדיא בסו'
זה סעי' ג' עיי"ש. וכל"ע:

לר (סעי' ב) (א) ריאה שנמלא עליו ענש כו': ואם נמלא
בפנים אפילו בין קרום לקרום טרפה כיון
דעי"כ קרום אחד נקב חיישינן שמא נקב גם השני ואין לנו בקיאים
בבדיקה (זכר"ל סי' ז' ס"ק כ"ג בשם שו"ת הר הכרמל) ואם
נמלא בין קרום לקרום או אפילו תחת הקרומים קנארפי"ל כ"ל שהוא
שי"ע ע"פ מ"ש הלמ"פ בשם ע"י להכשיר בזה. ועי"פ מ"ש הלב"ש
סיק ר"ה. ועיין זכר"ל שם ס"ק כ"ג:

(שם) (ב) אבל ענש הבא מכה גדולי הריאה דהיינו שהוא רך
כמו התקח"ס שקורין קנארפי"ל כשרה בבדיקה:
וצריך לקלוף הענש מהריאה ולנפח כו': המחבר זכר"ל בסו' ז' ס"ק
כ"א הביא בשם הלמ"פ ובשם זקינו המחבר ז"ש בשם ע"י דבענש
שקורין קנארפי"ל אף קליפה אינו צריך משום דאמרינן דכן הוא
גידולה עיי"ש:

ובלק"י ס"ק ג נא"ה) (ג) לפעמים נמלא טרפש הלב דבוק בלב
כו' ואם נמלא שם על הלב מבחין
איזה ריעותא או בעובי הלב קורט דם טרפה כו' אבל דם בחלל
לא מעלה ולא מוריד כי בכל לב יש דם: זהו דעת הש"ך ס"ק
ח' אבל הפר"ח חולק על הש"ך וסובר דאף בחלל הלב יוכל להכיר
אם הוא ע"י מכה כגון שנרד הדם כמו רושם מכה (זכר"ל סי'
כ"ד ס"ק ג.) ועיין שפ"ד שם:

לה (סעי' א) (א) ריאה שנמלא עלי' כמו חלב כסוי כו'
וריעותא מקרי: עיין בזב"ת אות מ"ד
א"ק כ"ה:

(ובלקי ס"ק ז) (ז) אגודל בינוני לתוך הפגס כו' והלחם הפנים
 סי' ל"ז ס"ק ע"ט כתב וז"ל שמעתי מפי
 האב"ד דק"ק שלאנימ"א הגאון מו"ה יחיאל כ"ץ שמשערין בכל אלבע
 אגודל לאורך שהוא ד' אלבעות מן השיפולי בגסה וב' בדקה
 וכדאמרינן בבוטע מעבר לעבר עכ"ל אכן בהפ"מ יש להקל כדעת
 הגאון וכמו שכתבאר בדברינו בסעי' ו' בשם ז"א: לא ידעתי
 מיין יא לא להמחבר לק"י להכריע נגד דעת הב"א שחולק עמ"ס
 הלחם"פ בשם הגאון יחיאל אב"ד דק"ק שלאנימ"א דאחרי שהביא הב"א
 בס"ק ק"ז דברי הלחם"פ אלו כתב ע"ז וז"ל וכתבתי להוכיח במישור
 שזה אינו וכן מוכח מהב"ח גבי בוטע בשיפולי עכ"ל ואף דשם בסעי'
 ק' כג"כ הב"א כדברי הלק"י זו היינו לענין המקומות שאין להם
 מנהג ידוע בערפות דכף כפופה ופשוטה דיכולין להכשיר בהפ"מ
 בכל תמונה שיהי' ע"ז כתב שם הב"א דאם החסרון הוא באמצע
 הריאה והגומא עמוקה עד לעובי בשר הריאה ששם יש סימפונות או
 שהחסרון הוא בשיפולי הריאה והוא מגיע עד שיעור שני אלבעות
 בדקה וד' בגסה שיש להטריף אף בהפ"מ משום חשש הסימפונות
 אבל לדעת הלק"י דאיירי השתא במקום שמוהגין להטריף בכף
 כפופה (עיין בפנים בס"י זה סעי' סס"ג) בזה לא הקיל כלל הב"א:
(בדק"י ס"ק ח) (ח) ולהכשיר בדאיכא הפ"מ. דבגמרא איבעי
 ולא אפשרטא כינהו וקיימ"ל לחומרא ובהפ"מ
 יש להקל: על כרחך נריך לומר דטעות הדפוס נפל כאן. דהא
 טרפות דכ"ף כפופה ופשוטה אינו נזכר בגמרא כל עיקר וכמו
 שהוא עצמו כתב לעיל בסמוך בלק"י ס"ק ב' שמקור טרפות אלו
 הוא ממחרי"ו וא"כ איך יכול לומר שהוא אבעי בגמרא אמנם דברי
 התב"ש ס"ק כ"ב נשתבשו כאן בהעתקתן דזהו שם לשון התב"ש
 רבותינו לא ביארו לנו כ"א כ"ף כפופה ופשוטה ואיכא למבעי כשיר
 מהו אינטדיקן מהו כו' כדאיבעי לן בב"ב דף כ"ג. וכיון דמספקא לן
 הו"ל כאותן מקומות דליכא מנהג והדין כמו שכתבתי בפנים עכ"ל
 ר"ל שיש להכשיר בזה בהפ"מ ולהטריף באין הפ"מ: וכן נריך
 להגיה כאן:

(סעי' ו) ובמקום הפ"מ יש להכשיר כו' בכל תמונה שיהי' אפי'
 כפופה בין ברווח הריאה בין בשיפולי כו' ב"א:

יריעות הלכות סי' לג בדיקה האהר למ

(בלק"י ס"ק א) (ב) ריעותא אחרת. פי' אף אם אין צעור ריעותא רק שנמוקה בפנים כו' הוי ריעותא ואם יש עליו עוד ריעותא הוי ב' לריעותא כו' : עיין בזב"ת אות מ"ד א"ק כ"ב :

(בלק"י ס"ק ב) (ג) בין ברוחב הריאה כו' במהר"ץ כתב דקאי אשיפולי הריאה וז"ל כ"ף כפופה מיירי דוקא באומות כו' וכן דעת הב"ח : ר"ל דגם הב"ח פי' דמהר"ץ איירי בשיפולי אבל לא כדעת המהר"ץ דס"ל דדוקא באומות (מכיל) : שם (ד) והמחז"ב השיג עליו כו' ויכול להיות ג"כ על האומות. כ"ל :

(סעי' ב) (ה) וכינר משערין כו' וכשינרף כל חללו יהי מחזיק החסרון שיעור אלבע אגודל בינוני ופחות מזה כשר : במור"ל סי' ז' סעי' א' כתב דבענין צירוף יש לעשות ש"ח דוקא משום דאיכא בזה חלוקי דעות בין האחרונים עיין בתב"ש ס"ק מ"ז ובב"א סעי' פ"ז וס"ק ק"ב ובלב"ש ס"ק ס"ג :

(סעי' ג) (ו) וכן אם נפגם שפולי הריאה מעבר לעבר כו' אם יכולין להביח אגודל בינוני לתוך הפגם כו' טרפה. דכיון דנפגם כ"כ הרי הפגם קמוץ לסימפונות וחיישינן לקלקולם : ואע"ג דלענין בועה מעבר לעבר מבואר דהסימפונות רחוקים ב' אלבעות מן השיפולי בדקה וד' בגסה שאני התם דבועה מעבר לעבר אין לה שורש בש"ס וכנראה ממהר"ק ורש"ל דאף אם עומדת במקום הסימפונות אינה טרפה כ"א מחמת חומרא בעלמא די"ל שאין מתקלקלים מחמת הבועה ולכן מה"ת להחמיר עוד ולהטריף אף אם הבועה מעבר לעבר היא עומדת למטה מהשיעורים הנ"ל משא"כ כאן דאי הוי ידעין שיש כאן סימפונות טרפות גמור הוא לכך שפיר חיישינן אף ברחוק אלבע דכיון דגם שם נמצא סימפונות כמי"ש הש"ך סי' ל"ז ס"ק כ"ג. כ"ה מבואר בב"א ס"ק ק"ז. עוד טעם אחר הביא המחבר זבר"ל בסו' ח' ס"ק כ"ט בשם המחז"ב דכיון דיכול להכניס לתוכו אגודל הו"ל חסרון שאינו רגיל ומטריפין בו על פי דעת הרמב"ם עיי"ש :

ע"פ דעות הפוסקים שהביא שם בתמידין ס"ק ד' שהסכימו לדעת התב"ש
ע"כ נ"ל שהוא ש"ח :

(שם) (ב) וא"ל בשרה ובלבד שלא נמוחו הסימפונות : ונריך דוקא
לבדוק בנפיחה קודם לראות אם הקרום קיים דאם
לא בדקה קודם בנפיחה אע"פ שבדק אחר הסימפונות ומלאן שלמים
טרפה. כ"כ התב"ש ס"ק ל"ט בשם ע"י ועיין בב"א ס"ק פ' :

(סעי' ב סו"ה) (ג) ואין להכשיר בכה"ג בבדיקה כ"א בהפסד
גדול ובהקבץ יחד כל הבקיאים (שמ"ח) : אמנם
בוורדא שגשפכה כקיתון יש להכשיר ע"י בדיקת הבקיאים אף באין
הפסד הואיל ויש מכשירים אף אם חסרה הוורדא ממש כ"כ הבי"א
ס"ק נ"א ומ"ו סתם שוחט לא יכשיר בלא ש"ח :

(בדק"י ס"ק ז) (ד) בלי שום ריעותא. אבל אם יש איזה ריעותא
עלי' הוי ב' לריעותא. עיין בזב"ת אות

מ"ד א"ק כ"ב :

(סעי' ד) (ה) ריאה שנתרוקנה מבפנים ובחוץ היא כשאר ריאה
והיא חלולה מבפנים כ"ל. וכן נריך להגיה שם
בלק"י ס"ק ח' בא"ה עיי"ש :

(שם) (ו) ועולה בנפיחה כראוי כו' : ואם לא נפחה הריאה ונאבדה
או נקרעה בלא בדיקה אפי' אין החסרון מחזיק רביעית
טרפה (ב"א ס"ק קל"ג) :

(שם) (ז) אבל ריאה שנתרוקנה בשרה מבפנים והחלל מחזיק אחר
הנפיחה יותר מרביעית הלוג טרפה : ואם הוא ספק
אם מחזיק החסרון כשיעור יותר מרביעית או לא או שא"א לשער
באומד דעתו טרפה דה"ל ספק חסרון ידיעה. אבל אם לא הספיק
לראות כמה הוא מחזיק עד שנאבד הריאה יש להקל (ב"א ס"ק
קל"ה) ומ"ו כ"ל שהוא ש"ח :

רג (סעי' א) (א) ריאה שחסרה כו' המנהג במדינות אלו
להעריך אם החסרון הוא ככ"ף כפופה כו' :
ובמקום דליכא מנהג יש להעריך אפי' חסר כ"ש היכא דליכא הפ"מ
או בבהמת עכו"ם אבל בהמת ישראל והפ"מ אפילו חסר הרבה
ובאיזה תמונה שיה' יש להכשיר. כ"כ התב"ש ס"ק כ' :

בלק"י

יריעות הלכות סי' ל לא לב בדיקה האהל לח

יש לתלות בזה: ואפי' אם משמשו ידים גם בב' י"ל דהמשמשים
לא היו שוים רק משמשו בהשני יותר ומכ"ש דא"ל למשמש גם בהשני
לראות אם הם דומים (שמ"ח טס):

לא (סעי' א בא"ה) (א) עיין בזב"ת אות כ"ח כל"ל:

(סעי' ד) (ב) ובהפ"מ אם נמצאו תולעים בחוץ ברחוק מקום
מהנקבים ותולע בתוך הנקב כו': ואם נמצאו
חיזה תולעים יושבים בעומק ודומין לאותו שמבחוץ כשר אף באין
הפ"מ. כן משמע מלשון השמ"ח וכ"כ הב"א ס"ק כ"ו: והנה מה
שכתוב ותולע בתוך הנקב. לדעת הלכ"ש ס"ק מ"א ולדעת הב"א
ס"ק ס"א הוא לאו דוקא אלא אף אם חתכו הריאה ומלאו בתוכה
תולעים דומין לאותן שמבחוץ יש להכשיר:

(סעי' ה) (ג) אם נמצא אדום או שחור כו' קביב הנקב כו':
וה"ה אם אדום או שחור נגדו בצלעות אין תולין
בהתולע ואפי' בהפ"מ ואפי' אם התולע קלתו בנקב ומקלתו חוץ
לנקב משום דחיישינן שמא מחיים פרשו ונקבו ומזה נעשו שחור או
אדום נגדו בצלעות. כ"כ הב"א סעי' כ"ז. אמנם אם נשבר הצלע
נגדו (ואין שם עוקץ בשצירה זו) פשוט דכשר דאין קברה לומר
דהשבר עשה נקב דומה לנקב ממורנא (זבר"ל סי' ו' ס"ק כ"א בשם
הכנה"ג בשם הבדיקות): **(שם) (ד)** חוץ מנקב עגול ופתוח
דתולין בהם: לאו דוקא עגול אלא אפי' אם הוא משוך קצת כל
שכראה לעין שרגיל להעשות כן ע"י מורנא תולין בו. (ב"א סעי'
כ"ז) ואם עור הריאה תלוי ע"ג הנקב כעין דלת וליכא דבר לתלות
בו כ"א במורנא אין תולין אפי' הוא פתוח משום דזה אינו רגיל
לבוא ע"י מורנא ובודאי מחיים נעשה (ב"א טס ס"ק ס"ה):

לב (סעי' א בא"ה) (א) אם לפי אומד הדעת יהי' שיעור
החסרון יותר מרביעית הלוג טרפה
אף שהוא עולה בנפיחה כו': הנה זהו לפי דעת הב"א שהביא
בלק"י ס"ק א' שחולק על התב"ש אבל המחבר זבר"ל בס' ח' סעי'
א' פסק בדעת התב"ש שמכשיר אף אם החסרון יותר מרביעית הלוג
ע"פ

שהנקב נעשה בחיי' הבהמה עכ"ל. הנה מ"ש בתחילה לתרץ דכוונת הרמ"א הוא שהמראה שחור הוא בפנימית הנקב לפי עכ"ד אין זה במשמעות דברי הרמ"א אמנם בלא זה אפשר לתרץ דברי הרמ"א דאיירי שהמראה שחור הוא בבשר הריאה סביב הנקב אבל לא בהקרומים וס"ל דבכה"ג אינו טרפה מחמת המראה משום דלא היו כ"א חסרון מבפנים (ועיין בלב"ש סי' ל"ח ס"ק ס"ז) ולא כדעת השמ"ח בסי' ל"ח סעי' ט"ז דמטריף בכה"ג אמנם דברי השמ"ח סעי' י' שכתב ג"כ כלשון הרמ"א הנ"ל א"א לפרש כתחילת דברי המור"ל ולא כמו שנראה לי לפרש דברי הרמ"א משום דהשמ"ח ס"ל להטריף אף אם המראה טרפה הוא בבשר עצמו ולא בהקרומים. ועי' ז"ל כמו שביאר המור"ל דאיירי שאינו שחור ממש אלא נראה שחור קצת גם מה שכתב הא"י בסעי' זה בא"ה דאם סביב הנקב לבן וקשה הוא סיוון שהנקב הוא מחיים וטרפה, כ"ל דג"כ ז"ל דאינו לבן ממש דאלת"ה הו"ל להטריף מטעם מראה לבנה אלא איירי דאינו לבן כבקעת עץ ממש דבכה"ג אינו טרפה מטעם המראה אלא מספק (כ"כ השמ"ח בסי' ל"ח סעי' ו') אבל מחמת הנקב הוא טרפה ודאית: (שם) (ד) עוד יש סמנים בנקב אם סביבו לבן וקשה או שיצאה ממנה כעין ליחה לבנה כו': וה"ה אם יוצאת משם מוגלגל או מים (זבר"ל סי' ה' ס"ק ס"ב בשם ד"מ בשם מהר"י מולין). ואף אם ידע הטבח בבירור שהוא עשה הנקב לא מהני (זבר"ל שם ס"ק נ"ח בשם הבי"א ס"ק מ"ז):

(בלק"י ס"ק ג) (ה) פתוח. פי' שיש חלל בנקב כעין נקב שיש בו חסרון: והיינו קודם נפיחה דאי לאחר הנפיחה הא אף בנקב הבא ע"י כח משמוש יד הטבח נעשה פתוח (זבר"ל שם ס"ק כ"ח מדיע) ואם מרגיש הטבח בבירור שמידו נעשה הנקב פתוח פשוט דכשר (זבר"ל שם בשם הי"ש"ט):

(בלק"י ס"ק ה) (ו) שאם בללעות אודם או שחור מוכח ג"כ שהנקב זה מחיים נעשה: ואם יודע הטבח בבירור שמידו נעשה הנקב ויש הפ"מ יש לעשות ש"ח ע"פ דעת הבי"א ס"ק מ"ז:

(בדק"י ס"ק י בא"ה) (ז) וכן אם משמשו ידים בנקב הראשון

יריעות הלכות סי' ל בדיקה האהל לו

ל (סעי' א) (א) אם נמצאת הריאה נקובה לאחר הבדיקה כו' אם נמצאת הנקב במקום שיש לתלות בבדוק כגון באונה עליונה של ימין למעלה מהחריץ שהוא במיאר החזה כו' תלין הנקב כו' (שמ"ח): ראיתי בשמ"ח סי' לו סעי' ז' שכ' ח"ל כשם שתולין בזאב כך תולין ביד הטבח אם נמצאת נקובה נגד מיאר החזה והיינו מהחוט ולמעלה עכ"ל ולפי הנראה הבין המחבר אה"ל דברי השמ"ח דר"ל מהחוט היינו החריץ של האונא העליונה אבל במח"כ לא ראה דברי הלב"ש שם ס"ק ל"א שכתב על דברי השמ"ח הנ"ל ח"ל מהחוט ולמעלה ר"ל מן החוט שמנקרין מהחזה ולמעלה לנד השדרה כו' עד ולדינא עיין שמ"ח סי' לו סעי' כ"ד מה שנקרא שם מיאר החזה ה"ה בהא ודו"ק עכ"ל הלב"ש ור"ל דשם מבואר בשמ"ח דנקרא מיאר החזה מן השדרה עד החוט שמנקרין מן החזה ולא עד בכלל ובארכו מתחילת הלענות עד נגד סיים חתוכי האונא והיינו עד אלע ד' ולא ד' בכלל ועיין מור"ל סי' סעי' י"א:

(שם) (ב) אבל בשאר מקום הריאה לא תלין אלא אי"כ יודע הטבח שהעביר ידו בכח: ואפילו אם עור הריאה תלוי ע"ג הנקב כעין דלת די"ל מקתמא אחר שחיטה נעשה דאי מקודם ה' העור כלה לגמרי מן הנקב אפ"ה אין תולין בו כ"א ע"פ הדרכים הנזכרים דאיכא למתני בהו. (שמ"ח סעי' י')

(סעי' ב) (ג) וכל נקב שהוא פתוח או שאדום או שחור קביב הנקב כו' כ"ל. וכ"ה בש"ע בקעי' ה' בהגה ובשמ"ח סעי' י' עיי"ש: המחבר מור"ל בסי' ה' ס"ק כ' כתב ח"ל ודע שמה שכתבתי בהל"ס אם הושחר קביב הנקב כו' הוא לשון רמ"א בש"ע סי' לו. וקשה תיפוק לי' דטרפה משום דשחור הוא ממראות המטריות והרא"פ ס"ק מ"ז (השני כו') הרגיש בזה ומשמעות דבריו דכאן איירי אפילו אם המראה הוא רק בפנימית הנקב ולא בלד החיזון כלל יעו"ש ולעכ"ד אפשר לומר עוד דהושחר דכ' רמ"א אין הכוונה למראה שחורה המטרפת כ"א לנוטה קלת (למראה) לשחרות אבל באמת אינה שחור כלל ומ"מ הוא סימן

שהנקב

ואירע מקרי שנפחוס ובי' בה מראה פסולה לא מהני לה בדיקה
הנזכרת: ובהפ"מ יש לעשות ש"ח ע"פ מ"ש הלב"ש ס"ק ז"א:

(סעי' ה) (ג) אם נפחוס להריאה לראות המראה ונמצא שאינה
עומדת במקום אחד רק זזה ממקום למקום
כשרה כו': ולכתחילה ראוי שגם בזה איך להכשיר רק עד אחר
שינקוב מקום המראה ויולא המוגלל ויבדוק את קרומי הריאה
(מור"ל שם ס"ח ע"פ דעות הפוסקים):

כט (סעי' א') (א) הריאה יש לה ב' קרומים נקבו זה בלא
זה כשרה כו': היינו דוקא כשאיך שם
לא בקרום האחר ולא בדופן שכנגדו קורט דם אבל אם יש שם
באחד מן המקומות קורט דם טרפה (מור"ל סי' ה' סעי' א' ע"פ
דעת הלב"ש סי' ל"ו בהגה להשמ"ח סעי' א' וע"פ דעת המ"ע
ס"ק ב'):

(שם) (ב) נקבו שניהם נקב משהו אפילו זה שלא כנגד זה טרפה:
ואם נקבו הקרומים באופן זה כגון שנקב אחד הוא
בערוגה למעלה בלד ימין והנקב השני למטה בערוגה השמאלית כיון
דהערוגה מפסיק בין הנקבים דינו כנקב זה בלא זה (מור"ל שם
ס"ק ג' ע"פ דעת התב"ש ס"ק ג' ופרי"ת סעי' ב') ודע דכל כך
דינא דתיקב זה בלא זה היינו כנקב ע"י חולי אבל כנקב ע"י מחט או
כיוולא בו הוא ש"ח ע"פ דעת הפר"ת סעי' א' ולב"ש בהגה סי' ל"ו
סעי' א' ונפירושו שם ס"ק ד' (מור"ל שם ס"ק ד'):

(סעי' ב) (ג) נגלד (פי' נקלף עור העליון) כולו או רובו
טרפה ולריך בדיקה דוקא כו' כינד בודקין אותה
ינפח תחילה כראוי ואח"כ ישימה במים פושרין כו' וא"ל נבדקה כך
טרפה: הנה בדיקת הנפיחה ודאי מעכבת לכל הדעות אף בדיעבד
אבל בדיקת מים פושרין לדעת התב"ש גם היא מעכבת אפילו
בדיעבד אבל לדעת הלב"ש ס"ק י"א אינו מעכבת בדיעבד ושכ"מ
בשו"ת ג"ש ושגם המ"ז כתב שניע אם לריך בזה בדיקת פושרין גם
הפר"ת סעי' ג' כתב להקל במקום הפ"מ עכ"פ בלא בדיקת פושרין
ע"כ נ"ל שבדיעבד אם לא בדק בפושרין יש לעשות ש"ח ע"פ הדעות
הב"ל. ועיין מור"ל שם ס"ק ד':

יריעות הלכות סי' כד כה בדיקה האהל לה

לברייתא וע"י זירוף מעוט הנשאר בתחילה בלי זימוק נעשה עתה רוב בלי זימוק כשר. כ"כ שם הב"א:

(סעי' ה) (ו) נמקה דאריין בה היינו כשנמקה כל הריאה כו' ואם מקלתה כך כשרה בלא בדיקה: היינו בלא בדיקת מים פוטרין אבל מ"מ צריך לבדוק הריאה בפניחה דוקא ולראות אם הריאה שם שלמה כראוי כי"כ הב"א סעי' קע"ד וסי' קכ"ד. ולפעמים טרשה אף אם לא נמקה רק במקלת כגון שאינא אחת קטנה מאוד וע"י הזימוק במקלת לא נשאר שעור האינא כט"ד דאז יש בה ג"כ ביטול מלאכה. (זכר"ל סי' ט' במוס' אות י"ז מדיע):

(סעי' ו בסו"ה) (ז) ולא מהני שתשרה אותה מעת לעת ובדיעבד ויש הפ"מ אם חזרה ע"י שריית מעת לעת יש לעשות ש"ח ע"פ דעת הלכ"ש ס"ק קכ"ד:

(בלק"י ס"ק טו) (ח) והכא לא מהני לקרוע הקרום שחא יומא בתוכה מוגלא או להשיס שם רוק במקום הקרע כו': אמנם אם נבדקה ע"י בדיקת רוק או תבן ויש הפ"מ יש לעשות ש"ח ע"פ דעת הפרי"ת סעי' (מור"ל ס' סעי' י"ט):

כה (סעי' א) (א) הריאה נפסלת בד' מראות כז"ל ועיין באה"י לקמן בסמוך סס"ה ולא ידעתי מדוע לא קחשיב עוד המראה חריות של דקל הנזכר בשמ"ח סעי' ג' שהוא טרפה מספק והיינו שהיא נוטה קלת למראה כשר וקלת למראה ירוק (גע"ל) (ובזכר"ל סי' י"ד ס"ק ט"ו הביא בשם הב"י שעיקרו גרין ונוטה קלת למראה געלב) ואע"ג דשסקינן דכל הנוטה למראה געלב אפילו רק קלת טרפה היינו משום דא"י לעמוד על כמה מינים והוי ספק חסרון ידיעה משא"כ בזה כשהוא בקי ומעמידו אלל חריות ורואה שמראיתן שזה אין כאן ספק חסרון ידיעה רק ספקא דדינא ולכן לא מטרפינן אללא מספק (כן פירש הלכ"ש בדעת השמ"ח):

(בלק"י ס"ק ז בא"ה) (ב) וכ"ל דכל זה מיירי דוקא במשמוש לחוד היא דומה לבשר אבל לא במראה

(סעי' ה) (ד) אם נמצא קמט על הריאה כו' יש לחוש ליוצט
 ונריך לנפחה לראות אם לא מנבבן: וא"ל בדק
 בנפיחה אז אם יש לחוש שמא הקמט הוא מחמת חולי ערפה
 אבל אם ניכר היטב שהקמט הוא מתחילת ברייתו לדעת הלב"ש
 בס"ק ס"ח יש להכשיר בהפ"מ ולדעת הב"י סעי' ל"ט נראה דמכשיר
 אף באין הפ"מ ע"כ נ"ל דבאין הפ"מ הוא ש"ח. ואם בדק
 בנפיחה בלא נתינת פושרין אף אם הקמט הוא מחמת חולי כשר
 דיעבד כיכ הב"א ס"ק ק"כ:

כד ובלק"י ס"ק א בא"ה) (א) או שיסה בה את הכלב:

היינו דוקא בכלב של זידין
 שפעמים נושך וממית אבל בפתס כלב לא משום דאמרינן דאמדה
 נפשה להכלל ממנו ע"כ לא נפחדה ואם בא לה הזימוק ע"י חולי
 אלא שהחולי ההוא בא בהגרמת אדם כגון שהלעטה דבר הגורם החולי
 ההוא יש לעשות ש"ח ע"פ מ"ש הב"י סעי' קס"ג והשמ"ח ס"ס ל"ב:

(שם ס"ק ז) (ב) שבו מים פושרין ופשוט הוא כו': זהו

דעת התב"ש ס"ק ז' אבל הב"א ס"ק ז' הקיל
 בזה ע"כ כ"ל שא"ח:

(שם ס"ק ט) (ג) ונריך דוקא שתחזור מחלי' ולא ע"י משמוש

ידיים: ובהפ"מ יש לעשות ש"ח אע"פ שלא
 חזרה רק ע"י משמוש ידיים. ע"פ דעת הב"א סעי' קכ"ו וברא"פ
 שם ס"ק ר"ג. (מור"ל סי' סעי' י"ז):

(סעי' ג בא"ה) (ד) ותהי' שם מעת לעת: מ"מ לכתחילה יש

לזהר להוציא הריאה מהמים מעט קודם מעת
 לעת משום שא"י ללמס (כיכ הב"א ס"ק ר'): (שם בסו"ה) (ה)
 ואם עדיין נשאר בה קצת זימוק ערפה: ר"ל שכל מקום שהי'
 צמוק נשאר עדיין זימוק קצת אבל אם כל מקום הצמוק חזר לבשר
 הריאה ממש רק במקום אחד נשאר קצת צמוק אז אף אם הוא
 בתכלית הזימוק כשר משום דלא גרע מאם הי' בתחילה צמוק במקצת
 ולא הדר ברי שהוא כשר. כיכ הב"א ס"ק רט"ז והלב"ש ס"ק ק"ד.
 ואם מתחילה לא נלמקה כ"א ברובה וע"י הבדיקה חזרה ממנה
 לברייתה

יריעות הלכות סי' כב כג בדיקה האהל לד

ברמ"א לא הזכיר מבצוק רק השמ"ח כתב להכשיר גם ע"י בחינת
הבצוק :

כג (סעי' א) (א) ואם נפוחה מחמת איזה ריעותא הריך
בדיקה כגון מראה וכדומה ונקרע הקרום
כו' יש להטריף : ל"ל שהי' שם מראה פסולה קן הוא מבואר בתב"ש
ס"ק י"ב ובב"א סעי' י"ב וה"ה אם יש שם חשש יבש שאינו נשרף
בליפורן או קמט נמי טרפה משום דהקריעה ראוי' ליבשות כ"ה
מבואר בשמ"ח סעי' כ"ח ובב"א סעי' קל"ו ואם יש שם איזה ריעותא
משאר ריעותות שאינו מטריפות ונקרע הקרום במקום הריעותא או
סמוך לה ע"י הגפיחה יותר מדאי לדעת הגב"ש ס"ק כ"א יש להטריף
משום תר"ל אם הריעותא עדיין לא הלך משום דס"ל דנקרע הקרום
ע"י הגפיחה יותר מדאי הוי ריעותא. (ועיין בזב"ת מיד אי"ק כ"א)
אבל לדעת הב"א סעי' ע"ז נראה דס"ל דנקרעה הקרום ע"י נפיחה
יתרה אינו ריעותא כלל. ע"כ ל"ל שבכה"ג הוא ש"ח : ועיין במה
שאכתוב בס"ד בז"ש אות סי"ג :

(בדק"י ס"ק ז) (ב) יש להטריף אפי"ש שנפוחה יותר מדאי
שאינו אומר מחמת ריעותא וחולי שבמקום
זה נקרע וממ"כ טרפה כו' : הנה מ"ש בתחילה דטרפה מחמת
שאינו אומר מחמת ריעותא וחולי שבמקום זה נקרע זהו מדברי
השמ"ח סעי' ה' אבל מ"ש אח"כ וטרפה מכח הממ"כ זהו האסיף
חדילי' ולפענ"ד הוא תמוה דהא הו"ע כתב כאן להלן בסמוך בלק"י
ס"ק ח' בשם התב"ש דלא אמריק ממ"כ משום דיש לומר דבחי'
היתה כך נפוחה רק המיתה גרמה לה שנחלשו הקרומים ונקרעו
ואין לומר דשם מיירי שנקרעו הקרומים רחוק מן הריעותא לכן
לא אמריק האי ממ"כ וכאן איירי שנקרעו הקרומים סמוך להריעותא
דמכ"ל הא ול"ע :

(בסעי' א נא"ה) (ג) אבל אם נקרע במקום אחר כו' יש
להכשיר : ושיעור הריחוק מבואר בב"א
סעי' י"ד דהיינו שיה' כרוחב קב"ד דק ממקום הריעותא ובהפימ'
אפשר להתיר אף אם אין רחוק משם רק כרוחב שני שערות :
סעי' ה

אף אם דעת הראב"ד ג"כ דטעם טרפות האטום הוא מטעם נקב מיימ יש לומר דק"ל דאין חשש זה כ"א באטום מעבר לעבר :

(סעי' ב בא"ה) (ג) טוב ליתן בקנה כו' ומיס קריס בימות החמה : וצריך שלא יהי' המיס קריס ביותר רק קריס קלת וכאשר יבואו בתוך הריאה יהי' פושרים. כ"כ התב"ש ס"ק כ"ז :

(בלק"י ס"ק ח בא"ה) (ד) גם אין להשקות הפושרין בתוכה הרבה כו' : ואם שיה הרבה ואח"כ עלתה בנפיחה יש לעשות שיח ע"פ דעת הב"א ס"ק קמ"ז וע"פ דעת הלבו"ש ס"ק ע"ג :

(שם ס"ק י בא"ה) (ה) כתב הפר"מ אם מקום האטום רחב יש לחתוך הרבה פעמים ולבדוק בכל מקום האטום ואין בקיאות בבדיקה זו כו' : בס' שע"ה הקשה אין אפשר לבדוק כל המקומות שיבנבן הא מיד שחתך במקום אחד וראה שמבנבן אף אם יחתוך אח"כ סמוך לו ולא יבנבן אין ראוי שהוא מחמת האטום אלא שאין הרוח יוכל לבוא שם מחמת שכבר נחתך בסמוך לו. ותירץ ע"ז בס' ת"ע דשפיר אפשר לבדוק שיקרע הקרוס בכל המקומות וישים שם רוק וינפח אח"כ בפעם אחת וכן משמע מלשון הבי"א סעי' קכ"ב אמנם בב"א שם מבואר דבמקום שנהגו לחתוך רק במקום אחד אין לסתור מנהגם. וכן אפילו במקום דליכא מנהג רק שא"א לבדוק בכל המקומות כשר. ואם הי' המקום אטום רחב ומלא שם מוגלא קלת ובשאר מקום האטום אין שם מוגלא אז אף במקום שנהגו לחתוך רק במקום אחד אבל בזה צריך בדיקה בכל מקום האטום. ב"א סעי' קי"ח :

(סעי' ג בא"ה) (ו) אם יש בו מוגלא כשרה : ואם המוגלא הוא בעומק הבשר רחוק מהקרוס דעת המ"ז ס"ק י"ז ודעת הבי"א ס"ק קכ"א דאינו מוציא מכלל אטום והלבו"ש ס"ק ע"ה הביח זה בל"ע ע"כ כ"ל שהוא ש"ח :

(בלק"י ס"ק יב) (ז) כתב הרמ"א ואפילו אם כבר נחתכה הריאה אם יוכל לבדוק ע"י שפופרות שיעלה מקום האטום בנפיחה או שיבנבן במקום האטום יש להכשיר : ברמ"א

יריעות הלכות סי' כא כב בריקה האהל לג

איכה מטטרפת להיות תר"ל עם זמקה במקלת שהיא לדעת הלכ"ס
רק ריעותא כ"ד אלף ודאי כדאמרן ולפי זה הוא תמוה על הלכ"י
שלא הרגיש בזה :

(בסעי' י בא"ה) (לה) והיואל בין אונא לאונא ודבוקה לכשנגדה
אי ליכא חלון ואזלא ע"י מיעוד יש
להכשיר בהפי"מ : המחבר מור"ל (שס) הכיח זה בש"ח אף באין
הפ"מ ע"פ דעת הלכ"ס (שס ס"ק קס"ט) :

(שם) (לו) אבל אי איכא חלון או ליכא חלון ולא אזלא ע"י מיעוד
יש להטריף אפילו בהפי"מ : המחבר מור"ל שס סעי'
ד' כתב בזה איזה חלוקים חיל וביולא בין אונא לאונא למטה מחזיין
אם אין חלון וגם עברה ע"י מיעוד ויש הפ"מ יש להתיר ואם חסר
אחד מג' תנאים הללו אז יש חילוק דהיינו אם לא עברה ע"י מיעוד
פשיטא דטרפה אבל אם עברה ע"י מיעוד וגם יש הפי"מ אלף שיש
שם חלון או שעברה ע"י מיעוד וגם חלון אין שם אלף שאין הפ"מ
בזה הוא ש"ח ע"פ מ"ש השמי"ח שס וע"פ מ"ש עליו הלכ"ס
שס בס"ק קס"ט :

כב (בלק"י ס"ק ג) (א) ואיזה נד שיהי. לאפוקי ממ"ש הפר"ח
בשם הראב"ד. כל"ל :

(שם ס"ק ז) (ב) טרפה אפילו בכ"ס, דעיקר הטעם כהר"ם
(שם"ח ותב"ש) :- כאן לא דק במח"כ לעיין
היטב בדברי השמי"ח ותב"ש דהמע"יין שם יראה שלא כתב זה התב"ש
רק לענין מ"ש שם בשמי"ח דאטום טרפה באיזה מקום ע"ז כתב
שם בתב"ש (סיק כ"ה) לאפוקי מדמשמע בס' בית לחם בשם מהר"ם
דאטום לא הוי כ"א בסומכי דריאה כו' עד וזה אינו כ"א לטעם
הרשב"א אבל למה שאכתוב לקמן דעיקר הטעם כמ"ש הרמב"ם כו'
אין מקום להתיר כו' עכ"ד. אבל למה - שכתב כאן הלכ"י דאטום
טרפה אפילו בכ"ס. דזהו לאפוקי ממ"ש הפר"ח בשם הראב"ד דאטום
צריך להיות מעבר לעבר וכמו שכתב כאן בלק"י ס"ק ג'. לענין זה
לא כתב שם התב"ש דעיקר הטעם כהרמב"ם משום דאף לפי דעת
הפר"ח בדעת הראב"ד דס"ל דאטום מ"ל דוקא מעבר לעבר מ"מ לא
מזינו שיהי הראב"ד מחולק עם הרמב"ם בטעם טרפות האטום דהא

מור"ל נסיו' י"ח פרק י"ד סעי' ג' הכיח זה נשיח אף באין הפ"מ
 ע"פ דעת הלב"ש שם בס"ק קס"ז:

(בלק"י ס"ק מזו) (לד) ובחלון טרפה אפי' בהפי"מ דכיון
 דאיכא פוסקים המטריפין סרכות

אלו ועכשיו דאיכא טינרא המפסקת ולא אזלא ע"י מיעוץ לכן יש
 להטריף אפילו בהפ"מ (וכ"ל דמיירי דטינרא זו היא קנת גדולה
 עד שנראה לעינים שמפסיק קנת בין המיתוכים דאל"ה היא סרכא
 בסדרן בין אונא לאונא הו' רק קנת ריעותא אפי' ע"י חלון
 והטינרא היא ג"כ רק קנת ריעותא ויש להכשיר בהפי"מ.

ומ"מ סתם בודק יעשה ש"ח): הנה מה שכתב דסתם שוי"ב יעשה
 ש"ח בזה יפה כתב דודאי אין לסמוך על דבריו שכתב כאן דבמח"כ

לא רק לעיין שם בתב"ש ס"ק ס"ד. דמה שכתב שם התב"ש דע"י
 הטינרא נעשה הסרכא שליכ זה לא כתב שם (התב"ש) רק לענין

מה שלא הכשיר כ"א בהפ"מ אס לא אזלא ע"י מיעוץ אף אס אין
 שם חלון. דאע"ג דלדעת הט"ז יש להכשיר בזה בכ"ע מ"מ חושש

לדעת מהריק"ש דס"ל דע"י הפסק הטינרא הו"ל כסרכא שליכ אבל
 מה שמטריפין אף בהפ"מ אס יש שם חלון ולא אזלא ע"י מיעוץ

זא טרפה ע"פ דעת הט"ז דס"ל דאס הסרכא בחלון יולאת מתוך
 הבועה למטה מחזיין לא מהני מיעוץ והיולאת מתוך הטינרא לריך

מיעוץ. ואס לא אזלא ע"י טרפה וה"ה אף הסרכא כזו יולאת
 שם משאר ריעותא קנת אף שאינה בולטות כלל כמי דינא הכי וכמו

שהוא עצמו הביא בזב"ת מ"ד א"ק י"ג בשם הלב"ש לענין אס הסרכא
 כזו יולאת מתוך למקה במקנת ולא אזלא הסרכא ע"י מיעוץ שיש

להטריף אף דס"ל להלב"ש דלמקה במקנת אינו רק כ"א ריעותא
 כל דהוא ואינו בולטת כלל. דכ"כ הלב"ש בסיו' ל"ו ס"ק קמ"ה דהיינו

דינא דהט"ז דס"ל דאס סרכא כזו יולאת מתוך הטינרא למטה
 מחזיין בעי מיעוץ דוקא וה"ה בשאר ריעותות כל דהוא. גם מה

שכתב דסרכא למטה מחזיין אף בחלון אינו כ"א קנת ריעותא הוא
 תמוה מדהא הא הו"ע כתב בזב"ת מ"ד א"ק א' (באל"ה) בסתמא.

דסרכא כזו הו' ריעותא דמשמע דסתם ריעותא היא. גם מדברי
 הלב"ש דס"ל דסרכא כזו מנטרף עם ריעותא דלמקה במקנת

נשמע דס"ל דסרכא כזו הו' לא פחות מסתם ריעותא דאל"ה
 איכה

יריעות הלכות סי' כא בריקה האהל לב

מפריד בין החיתוכים א"כ האי סרכא הוי שליכ כמבואר לעיל בסי' ט' סעי' ג' א"כ עם הבועה הוי ב' לריעותא: מה מאוד גדלה התמי' בעיני על דבריו שכתב באן. דהא כל דבריו שכתב באן בפנים סעי' ט' וסעי' י' הוא מועתק מהשמ"ח בסי' ל"ט סעי' מ"ד מ"ה. ועם כתב"ש ס"ק ס"ד מבואר דמה שכתב השמ"ח בפנים שלו בסעי' מ"ד דסרכא כסדרן למטה מחזיין היוצאת מתוך הבועה שיש להכשיר בהפ"מ אף אם לא אזלא הסרכא ע"י מיעוץ. היינו אף אם הבועה היא גדולה. דזכו לשון התב"ש ואין להקשות מ"ש כי סריך עם הבועה אע"ג דגדולה כשר ואי סריך אללה טרפה כו' דשם הכל סתימא אחת יתליא דהנקב בראש הבועה ומיתוך שכנגדו סותמו משא"כ באן דאיא לומר קן עכ"ל וא"כ מה שהעתיק באן המחבר לק"י בפנים שלו בסעי' ט' דבועה עם סרכא למטה מחזיין בלא חלון כשרה בהפ"מ. היינו אף אם הבועה גדולה ולא הרגיש במחיצ כלל בזה וכתב באן בשטיות דכה"ג הוא תר"ל ועיין בב"א בדתר"ל ס"ק ט"ו:

(שם ס"ק מג) (לב) מהני מיעוץ ומשמוש. דכיון דהסרכא אינו על הבועה גופא א"כ מה מפסיד

הבועה ודינה כשאר סרכא שלא כסדרן רק לריך הפרש כקש ביניהם: הנה מה שכתב דכיון דהסרכא אינה על הבועה כו' זהו לפי שטתו שכתב בס"ק הקודם דסרכא על הבועה גרע טפי אבל כבר כתבתי שם שאינו כן. ומה שכתב אח"כ רק לריך הפרש כקש לא ידעתי מינין ילא לו קן דהא בהשמ"ח (שם בסעי' מ"ד) לא הוזכר כלל בזה הפרש כקש רק כתב בסתם דבעי מיעוץ ואי אזלא ע"י מיעוץ יש להכשיר. דמשמע אף אם אין שם הפרש כלל. וכן כתב הב"א (שם בס"ק ט"ו בא"ה) דאף אם הבועה והסרכא סמוכים זה אלל זה ממש אין בהם משום ב' לריעותא משום דסרכא למטה מחזיין אינו ריעותא כלל. גם מדתמה שם הלב"ש בס"ק קס"ו על השמ"ח שמכשיר בזה באם אזלא הסרכא עי"מ והלא הי' לי' להטריף מטעם תר"ל ועי"מ הניח ד"ז ב"ע אלמא דגם הלב"ש הבין בכוונות השמי"ח דאין מצריך כלל בזה הפרש כקש דאל"ה לא קשה כלל על השמי"ח (אמנם המחבר מור"ל הניח זה בש"ח ע"פ דעת הלב"ש הכ"ל):

(סעי' י) (לג) (בא"ה) ואי לא אזלא ע"י מיעוץ אם אין שם חלון אין להכשיר כ"א בהפ"מ דוקא: המחבר

היו ב' לריעותא דהסרכא עכ"פ מעידה דתרי בועות אלו ע"י נקב
 באו: תימא לי חדא מדוע לא כתב גם מ"ש שם השמ"ח (בסו"ה)
 דאם אזלא הסרכא עי"מ שיש להכשיר גם בזה. ועוד שלא נמצא
 כלל כלשון זה בשמ"ח. דזהו לשון השמ"ח ואם למטה מחליין בין
 אונא לאונא יש ב' בועות והפרש כקט ביניהם רק שסריכות להדדי
 אפילו בלא פילוש כו' אע"ג דליכא חלון כ"ז טרפה עכ"ל וביאר
 הגאון בעה"מ ביא דת"ר"ל סעי' קטן י"ג כוונת השמ"ח דר"ל ששני
 הבועות אלו עומדים בשני האונות זו כנגד זו וסרוכות זו לזו אבל
 לענין אם הבועות עומדים זו אל זו באונא אחת וסרוכו האונות
 להדדי בגוונא שכתב כאן הלק"י בזה לא איירי שם השמ"ח כלל.
 ואדרבה מדברי הבי"א שם בסעי' ט' נראה להיפך שכתב וז"ל ולדיכא
 נרלענ"ד דבתרי בועה דסמיכי ואין הפרש ביניהם כקט לא כשני
 מוטי שער בהפ"מ אע"פ שמכסה הבועות טרפה דמחמת סמיכות
 הבועות אמרינן דנקב יש כאן ולזה אין מועיל סתימת הסרכא
 דדקימ"ל בסו"ה ל"ט וכו' עכ"ל אלמא דוקא כשהבועות הן סמוכות זו
 לזו ואין הפרש ביניהם כשיעורים הכ"ל אז יש להטריף אבל אם יש
 ביניהם הפרש כרוחק קט ס"ל להב"א להכשיר ואף שהלבי"ש בס"ק
 קס"ד הבין ג"כ בכוונת השמ"ח כמו שכתב כאן הלק"י אבל מ"מ
 כבר מולק שם הלב"ש בזה על השמ"ח וס"ל להכשיר בזה בכ"ע
 (כדעת הב"א הכ"ל) ע"כ כ"ל שאדאי אין לסמוך על דברי הלק"י
 בזה להטריף בפשיטות רק הוא ש"ח:

(שם) (ל) ובבי"א החמיר אפילו בבעה אחת וסרכא בין אונא
 לאונא למטה מחליין דוקא אם אזלא ע"י מיעוץ יש
 להתיר אבל אם לא אזלא ע"י מיעוץ יש להטריף: במח"כ לא
 יפה העתיק דברי הב"א דזהו לשון הב"א (שם סעי' ה') אם סרכא
 בין אונא לאונא למטה מחליין יולאת מתוך הבועה ואין שם חלון
 יראה לי שאם הסרכא עוברת ע"י מיעוץ ומשמוש יש להתיר ואם
 נהגו להתיר בהפ"מ אף אם אינו עוברת ע"י מיעוץ אין לסתור
 מנהגם ואם הבועה היא של מים עכורים יש להחמיר ולאסור עכ"ל
 הבי"א עיי"ש:

(שם ס"ק מב) (לא) וסרכא אללה שם דאי על הבועה פשוט
 דהו ב' לריעות' דכיון דבועה גדולה

יריעות הלכות סי' כא בדיקה האהל לא

מהקנה יותר מהאונא העליונה השמאלית שכתב התב"ש שאין לחוש
בזה כ"א באתרא דנהגו כן וכתב כאן שעכ"פ מצטרפין לתר"ל אמנם
המתב"ש מור"ל בסי' י"ח פרק ג' סעי' א' הביא זה בש"ח עיי"ש:

(סעי' ט) (בה) סרכא בין אונא לאונא למטה מחזיין ויולא מתוך
הבועה ואין בו חלון בהפ"מ כשרה: זהו דעת
השמ"ח (בסי' ל"ט סעי' מ"ד) אבל הלב"ש שם חולק בזה על
השמ"ח ומכשיר בזה אף באין הפ"מ ע"כ כ"ל שאף באין הפ"מ הוא
ש"ח ע"פ דעת הלב"ש הנ"ל: (שם) (בו) אבל אם יש חלון או
בין אונא לאונא אף באין חלון הו"ל תר"ל ולא מהני מיעוץ: ואם
עברה ע"י מיעוץ ויש הפ"מ ולויג יש לעשות ש"ח בזה ע"פ דעת
הב"א בדתר"ל סעי' וי. (מור"ל סי' י"ח פרק ט' סעי' ב'):

(שם) (בו) אם יש בועה אחת גדולה כו': וה"ה גבשושית
העומדת שם בין החתוכים אלל הסרכא ועל ידו
נפרדו החתוכים נמי דינא הכי. כ"כ הביא שם סעי' מ':

בלק"י ס"ק לט) (בה) בהפ"מ כשרה. והטעם משום דסרכא
זו לאו ריעותא מקרי אבל באין
הפ"מ יש להחמיר, כיון דמ"מ סרכא על הבועה היא והבועה
ריעותא גדולה היא: הנה לפי טעם זה הי' לי' להטריף באין
הפ"מ אף אם הסרכא כזו יולאת שם גם מאחד משאר ריעיות
הגדולות כגון מנגלד רובא (עיי'ן זב"ת מ"ד א"ק י"ח) או בשני
יתרת מקמא שנסרכו בכסדרן למטה מחזיין שהן ריעיות גדולות.
והוא בעלמא כתב לעיל בסי' י"ד סעי' ב' להכשיר בכה"ג ביתרת
מקמא אם הסרכא אזלא ע"י מיעוץ ולא הפליג שם בין הפ"מ לאין
הפ"מ עיי"ש. גם בזב"ת אות נ"ב הביא בשם הב"א דאם הסרכא
כזו יולאת מתוך נגלד רובא להכשיר ע"י מיעוץ ולא חלק כלל בין
הפ"מ לאין הפ"מ אמנם לא דק במח"כ להעתיק הטעם שכתב
שם השמ"ח (בסעי' מ"ד) דכיון דהבועה מפסיק בין החתוכים
ואינה מניחה להדבק דבק טוב לכן מחמירין להטריף מיעוץ באין
הפ"מ והשתא לפי טע"ז לא קשה כלל מנגלד או מיתרת ודו"ק:

שם (בט) ואם יש בי בועות דמייכי אע"פ שיש הפרש כקש בנייהם
רק שסרוכות האומות להדדי אף בלי חלון מתוך הבועה

מדברי עלמו דהא בסעיף הקודם יונה גם בועה על נגלד ושם כתב בלק"י דמהני בה אם נתכסה מהבשר אחר הנפיחה עיי"ש :

(סעי' ו) (יט) והא דאמרינן סרכא תלוי' כו' העומדים על ריעותא אחרת כו' דקמטרפינן משום ב' לריעותא ה"ה בועה או מראה כשרה או אטום העומדים על אחד מהני ריעותות הנזכרים טרפה משום ב' לריעותא. עיין בזב"ת מ"ד א"ק י"ב עד גמירא :

(סעי' ז) (כ) תרתי לריעותא דקמטרפינן אין חילוק בין עומדין זה על זה או אלה ואין הפרש כקש ביניהם : עיין לעיל בסי' כ' אות ב' :

(שם) (כא) רק אם אין שני הריעותות עדותן מכוונות מדינא כו' : עיין בלק"י ס"ק. ל"ה ובז"ש אות ל"ב :

(סעי' ח) (כב) מראה כשרה שעומדת על הבועה או אלה לא מקרי ב' לריעותא : ואם רגלים לדבר שאין המראה מחמת הבועה כגון שנסתלק המוגלא מהבועה ונתהפך עיי"ש עור הבועה למראה ריאה והמראה שאולה לא נסתלקה לדעת הב"א בסי' ל"ח סעי' הוא טרפה. אמנם אם הבועה היא באופן שאינו רק ריעותא קתמא (ועיין בז"ש אות ל"ט) והוא הפ"מ יש לעשות שייח ע"פ דעת הלב"ש בסי' ל"ח בהגה להשמי"ח סעי' ט"ז ועיין בזב"ת מ"ד א"ק כ"ג :

(שם) (כג) אבל קליפות כמו נתק יכן וואורללען ואולה מראה כשרה ז"ע להקל : המחבר זכר"ל בדת"ל לסי' י"ז אות א' כתב לדעת השמ"ח הוא ברור דהוי תר"ל אבל לדעת הב"י הביאו התב"ש לא הוי ב' לריעותא וכן הסכים שם הלב"ש לדעת הב"י לענין דינא עכת"ד ע"כ כ"ל שהוא ש"ח :

(בלק"י ס"ק ד"ח) (כד) החלופים הנזכרים בסי' ו' אות ז' בשם התב"ש עיי"ש : כוונתו בזה

הוא דשם הביא איזה חלופים כגון אם אונא המשוכה כחץ גדולה מהאונא העליונה השמאלית או אם האונא האמצעית של ימין גדולה מהאונא העליונה של ימין או אם האונא עליונה הימנית נפרדה מהקנה

יריעות הלכות סי' כא בדיקה האהל ל

הבשר שעל הבועה מקמט ונעשה כמין גומא איירי שלאחר
נפיחה עלה בשר על הבועה רק שנראה שם קמט כמין
גומא וטרפה מטעם שנראה שיה' כאן נקב ועלה קרום מחמת
מכה ואינה קרום. ומא שכתב אח"כ וכ"ש אם הבועה עלמה
מקמטת ר"ל שלא עלה על הבועה בשר כלל. בודאי טרפה
מטעם זה. אך אם כן יה' פירוש הדברים ללע"ג בזה כיון
שעלה בשר על הבועה יש לנו לדון בזה כמו שלא יהי' כאן בועה
כלל דהא כל ריעותא כלאחר נפיחה משעריקן ולא נשאר כאן רק
הריעותא דקמט ואף שהשמ"ח בסו' ל"ז סעי' ד' כתב דבועה
שנתכסה בבשר הריאה היא נחשבת כחקרין מצפנים וא"כ יש
להטריף בזה ע"פ מ"ש השמ"ח בסו' ל"ז סעי' כ"א ובתב"ש שם
ס"ק מ"ה דאם יש חקרין מצפנים ועל מקום זה יש שם ריעותא
דחקרין גם מבחון מצטרפי להיות תרי"ל (ועיין לקמן בסו' ל"ג
סעי' א') אבל מ"מ כבר חלק עליו הלב"ש שם בס"ק ס"א והגיה ד"ז
בל"ע גס הב"א בסו' ל"ז כתב להכשיר בזה בהש"מ (ומלבד זה לא
זכיתי להבין דב"ק של השמ"ח בסו' ל"ז סעי' ד' דהא בסו' ל"ז בתב"ש
ס"ק ל"ט לענין בועה מעבר לעבר במקום הסימפונות האריך
וכתב דהעיקר דהמוגלא שבבועה אינו מיחוי הבשר של הריאה כלל
רק דבר הגולד מחמת מכה הוא ובבשר אין שום מיחוי וחקרין
(עיי"ש ועיין בזב"ת אות ל"ה בא"ה) וא"כ לא שייך לומר בבועה
שנתכסה בבשר הריאה דלא הוי רק כחקרין מצפנים) ע"כ כ"ל
דקתם שו"ב יעשה ש"ח בזה:

(סעי' ה') (יח) ואלו הבועות שמטריפין יש מהן דחיישינן לנקיבת
הסימפונות כו' בועה בשיפולי תרי בועה דקמיכי
בו' וכל אלו אם נתכסו אחר הנפיחה מבשר הריאה כו' כשרים:
הנה מיה שמדייק לחלק הבועות אלו בקעיף מיוחד ולא כלל אותם
בקעיף אחד עם הבועות המחשב בקעי' ד' משמע לכאורה דכוונתו
הוא לענין מה שסיים כאן וכתב דכל אלו אם נתכסו מבשר הריאה
כשרים דר"ל דוקא בבועות אלו שמנה כאן בקעי' זה הדין כן אבל
א' בבועות המנויים בקעיף הקודם דשם לא מהני כיווי הבשר
לאחר הנפיחה ואמנם אם זאת יה' כוונתו יש להקשות עליו

מדברי

הנגלד דהא בנגלד מעט אין הבדיקה מעכבת בדיעבד (עיין לקמן סי' כ"ט סעי' ב') ויש עוד ני"מ בזה לענין בועה של מ"ז במקום שמכשירין שני בועה דסמיכי במ"ז דבהפ"מ אינו רק כ"א ריעות' כל דהוא אז אם היא עומדת על נגלד רובה יש להטריף ע"פ טעמים הנ"ל אבל אם עומדת על נגלד פורתא יש להכשיר בהפ"מ ושע"י (ל"ג"ש שם בהגה) : (שם) (יג) או שגשבר הללע כנגד הנגלד : אין כאן מקומו של ד"ז כמובן (מכ"ל) : (שם) (יד) או שנמצא מורנא על הבועה : זהו דעת הב"א (עיין בזב"ת אות ס') אבל דעת הלבו"ש בסי' ל"ז ס"ק מ"ד הוא דגם בכה"ג אינו טרפה רק מטעם תר"ל ואינו מטריף רק כשנמצא התולע על הריאה אבל אם התולע הוא בתוך נקב הבועה ס"ל להכשיר ע"כ נ"ל שיש לעשות ש"ח בזה : (שם) (טו) כל אלו טרפות אשילו בועה יחידית : איתתמטתי' לחשוב עוד מה שהביא בזב"ת' אות ל"ד בשם השמ"ח דאם הבועה עומדת מגבה ונראה לעינים שאין מהבועה כלל בתוך הריאה רק כולה בחוץ כיון שאין לה מקום להכפף בתוך יש לאסור עיי"ש :

(בלק"י ס"ק כו) (טז) נמצא על הבועה כמו כמורין הן נקודות פעמים אדומות ופעמים שחורות וכשבדק מקנה אותה ביד הרי היא מלאה נקבים. (זב"ש) : הנה מלשון זה משמע דאם נמצא על הבועה הנקודות הנ"ל יש להטריף תיכף משום דודאי יש כאן נקבים ואינו חסר רק לקנה אותם ביד אבל מהלשון שהעתיק המחבר זב"י אינו כן. דזה"ל (בסי' י' במיס' אות ג') כתב אל"ז בז"ש אם נמצאו נקודות אדומים או נמרים על הבועה יש לבדוק אחר נקבים וא"ל בדק טרפה עכ"ל. אלמא דבדיקה מהני לה. וכן נראה מהלשון שכתב המחבר מור"ל בסי' ט' סעי' י"א עיי"ש :

(שם ס"ק ל) (יז) קמט על הבועה. פי' שאחר שנופחין את הריאה הבשר שעל הבועה מקמט ונעשה כמין גומא נראה מזה שניקב הבועה במקום הזה עם העור הריאה שעלי' כי' וכ"ש אם הבועה עלמה מקמטת דודאי טרפה מטעם זה : ביאור דברים אלו נראה לפענ"ד קן. דמתחילה שכתב קמט על הבועה פי' שאחר שנופחין את הריאה הבשר

יריעות הלכות סי' בא בדיקה האהל כמ

דאונא או על טינרא מעבר לעבר כו' או מתוך אטום או מתוך
מקה במקנת או על קמט וגומא אף שמסר רק קנת או על נגלד
פורתא כל אלו טרפה מטעם תריל: עיין בזב"ת אות מ"ד א"ק ז'
ח' י"ג. ט"ו. ט"ז. י"ח. ובז"ש אות מ"ז. ועיין ביריעות האהל
סי' י"ט אות א':

(בלק"י ס"ק כג כסי"ה) (ח) וכולם אם נתלבנו אחר הנפיחה
כו': האי זכוכה הוא לא"ד דהא
יש כאן ריעותות שאין שייך בהן ליבון אחר הנפיחה כגון גבשושית
או יתרת זכה"ג (מכ"ל):

(סעי' ד) (ט) ואלו בועות טרפות אפילו יחידית בועה שנמנאת
נקובה היכא דלא ממששי ידא דטבחא: לא
ידעתי מה בא להשמיענו בזה דהא אף אם נמנא נקב בשאר מקום
הריאה ככה"ג כתב הו"ע לקמן בסי' ל"ד סעי' ג' שהוא טרפה משום
דאין פסקין כדעת הרמ"א בהגה בסי' ל"ז סעי' ו' דס"ל דאין אינו
בקיטין בהקפה אף בשאר מקום הריאה וא"כ לא הי' צריך כלל
להשמיען כאן ד"ז בבועה. ונל"ע:

(שם) (י) בועה ישנה כגון שנמנא שחין על הבועה: ובטינרא
ככה"ג יש להטריף מספק. כ"כ השמ"ח סעי' י"ח
ועי"ש בלז"ש ס"ק פ"ו:

(שם) (יא) כל בני נקראים בשם בועה ישנה וטרפה: ואפילו
במים זכים או מלאה רוח. (כ"כ הלז"ש ס"ק ב' בשם
ס' שע"ה):

שם (יב) בועה שנגלד עור העליון של הריאה: היינו שנגלד
רוב קרום העליון של הריאה דוקא. דככה"ג יש להטריף
מטעם הכתוב בלק"י ס"ק כ"ז דכיון דהגיע ההפסד כ"כ חיישינן שחא
גם הקרום השני הלך לו וקרום שעל הבועה הוא קרום מחמת
מכה כ"כ השפ"ד או ע"ז: הטעם שכתב שם שמעכב בדיקת הנגלד
אבל אם הבועה עומדת על מקום שנגלד רק קנת עור העליון
אז אינו טרפה רק מטעם תריל (כ"ה מביאר בלז"ש ס"ק ט"ו
ובב"א ס"ק ט"ו עיי"ש) וגם אינו שייך בה הטעם שמעכבת בדיקה

הנגלד

ב' כתב דאם הוא במקום שמוהגין להכשיר שתי צועה דקמיבי במים זכיס יש להכשיר בכה"ג בהפ"מ לכן כ"ל דבמקומות אלו יש לעשות ש"ח בהפ"מ ע"פ דעת הלבי"ש הכ"ל:

(שם ס"ק ט) (ד) ומוהגין אפילו בקרבא תלוי' שנתכסה הצועה למעך הקרבא כו' והטעם כי יש לחוש שמא נשאר קצת מהצועה שלא נתכסה תחת הקרבא ולא יכול לראות מפני שהקרבא מכסה אותה המקום ולכן צריכה מיעוץ: הנה טעם זה הביא בזב"ת אות מ"ג בשם הגאון ר' משה מיכץ עיי"ש. והנה לי שלא הרגיש במח"כ כמה שכתב לעיל בקי' כי בכלל ה' (בשם הכ"ח) דאם הקרבא תלוי' יונחת מתוך מראה פסולה ולאחר הנפיחה הלכה המראה ונשתנה למראה ריאה שהוא כשר ואף מיעוץ אינה צריכה (עיי"ש בלק"י ס"ק ז') ולא חיישינן שמא נשאר עדיין קצת מהמראה פסולה תחת הקרבא תלוי' וכן הביא בזב"ת אות מ"ד ח"ק ה' בשם הבי"א דאם הי' תרי צועה דקמיבי ולמעלה נסרכו אהדדי ולאחר הנפיחה נתכסו הצועות מבשר הריאה דדנין אותה כקרבא ממקום למקום וכשרה ולא חיישינן שמא נשאר קצת מהצועות תחת הקרבא שלא נתכסה עיי"ש וכאן חשש לדעת הגאון ר' משה מיכץ ובאמת לפענ"ד נע"ג בזה דהא כל ריעותא כלאחר נפיחה משערינן וכיון דלאחר נפיחה אינו נראית כלל מהצועה יש לנו לדון בזה כמו שלא הי' כאן צועה כלל מעולם. וזהו הטעם שכתב הבי"א בתר"ל ס"ק מ"ד לענין תרי צועות הכ"ל. והמחבר מור"ל בקי' י"ח פרק ט' ססי"ג כתב להדיא דקרבא תלוי' בכה"ג לא צעי מיעוץ כלל עיי"ש. וז"ע:

(שם) (ה) ועוד כ"מ סרכא דבוקה מתוך הצועה שנתכסה לאחר הנפיחה צריך שיה' שוה לבשר הריאה אבל אם עדיין גבוה לא עדיף מגבשושית: וצריך שיה' גבוה כט"ד ועומדת מגבה כדין גבשושית. כ"כ הלבי"ש ס"ק י"ב:

(שם ס"ק י בא"ה) (ו) אבל ב' טיכרות סמוכים כו': עיין בזבחי שלמים אות מ"ג:

(סעי' ג) (ז) סרכא תלוי' וכ"ש דבוקה העומדים על גבשושית או על יתרת מקמח או אפילו על יתרת בדרי דלונח

יריעות הלכות סי' כ כא בדוקה האהל כה

שנראה זה קודם נפיקה אלא דמ"מ הואיל ונשתנה משאר ריאה יש
זה קצת קלקול בו עיי"ש. ע"כ כ"ל שהוא ש"ח. ועיין בזב"ת אות
מ"ד ח"ק כ"ג בסו"ה :

(שם ס"ק ט) (יא) או על יתרת מקמח ודוקא שהיא גדולה כמ"ד
בו ב"א : (עיין בזב"ת שלמים אות מ"ז) :

(שם ס"ק יב) (יב) כשרה. ודוקא סרכא תלוי' דלא בעי מיעוץ
אבל סרכא דבוקה על טינרא או מורסא

טרפה מב' טעמים כו' : הגה הס"ק י"ב עם תיבת כשרה בטעות
כדפס. דהא לא איירי בפנים מענין סרכא העומדת על טינרא או
מורסא. אלא דברי הלקי' אלו הם מהס"ק י"א שכתב שם וכן
לפיכך אם סרכא תלוי' עומדת על טינרא או מורסא לא הוי ב'
לריעותא וע"ז סיים עוד וכתב ודוקא סרכא תלוי' דלא בעי מיעוץ
אבל סרכא דבוקה ככה"ג טרפה מב' טעמים : (שם) (יג) וכ"ל
דאם הסרכא אינו עומדת על הטינרא רק סמוך לה אף שאין
הפרש בקש ביניהם מהני מיעוץ כיון דהטינרא או מורסא לאו
ריעותא כ"כ אינה מעידה על הסרכא כיון שאינה עומדת עלי' (ב"א) :
הגה חפשי בב"א בכל המקומות המדברים מענינים האלו ולא
מנאתי שם כדברים האלו כלל (ועיין שם בב"א בדתר"ל סעי' ט"ז) :
ועיין לעיל ביריעות האהל אות ב' :

כא (סעי' א) (א) אלו סרכות טרפות הן מלד עלמין בו'
סרכא תלוי' כו' ועולה בנפיקת הריאה: עיין
לעיל בס' י"ב אות ה' :

(בלקי' ס"ק א) (ב) מלד עלמין. כ"מ אם נתבקה מקום
הריעותא מבשר הריאה לא מהני בו' :
ר"ל אם הם עומדים על ריעותא אחרת :

(שם ס"ק ז) (ג) מתוך הבועה. אפילו הבועה היא ממים זכים
כו' ואם יש עלי' סרכא תלוי' הוי ב' לריעותא
הן דעת הט"ז ופרי"ח והסכים עמהם בשמ"ח : ובמקום שנוהגים
הקל ככה"ג אין לסתור מנהגם כ"כ שם השמ"ח בסעי' מ"ג. וכ"ה
עת הב"א בדתר"ל סעי' א'. והלב"ש סי' ל"ז בהגה להשמ"ח סעי' ב'

(כלל ד) (ו) תרתי לריעותא דקמטרפינן דוקא אס כל אחד משכ אחד: גם כלל זה לא נאמר רק בריעותא סתם אצל בריעותא גדולה אין כלל זה ברור. כי"כ שם הלכ"ש אות י"ח:

(בלק"י ס"ק ו בא"ה) (ז) אצל ב' מראות כשרות משם אחד כו' יש להטריף ובהפ"מ יש להכשיר כן פסק התב"ש כו': המחבר מור"ל בס"י י"ח בכלל ב' הניח זה בש"ח אף באין הפ"מ ע"פ דעת הלכ"ש בס"י ל"ח ס"ק א'. גם הפר"ת בדתר"ל סעי' למ"ד כתב דבמקום שנהגו להקל בזה אף באין הפ"מ אין לסתור מנהגם:

(כלל ה) (ח) אס קודם נפיחת הריאה נראית בה שני ריעותות ואחר הנפיחה לא נשאר כ"א ריעותא אחת ואפילו אס קודם נפיחה היתה נראית בה ערפות גמור כגון מראה ועלי' סרכא תלוי' ואחר הנפיחה הלכה המראה ונשתנה למראה ריאה לא הוי ב' לריעותא כו': הנה הכלל זה הוא לקוח מדברי הב"א בדתר"ל סעי' ל"ז אך המעיין שם בב"א יראה שהדברים נשתבשו בהעתקתם דזכו לשון הב"א שם יראה לי פשיט שאס קודם נפיחת הריאה נראית בה שני ריעותות ואחר הנפיחה לא נשאר כ"א ריעותא אחת ואפילו אס קודם הנפיחה ה' נראית בה ערפות גמור כגון מראה פסולה ועלי' סרכא של"כ ועיי' הנפיחה הלכה המראה ונשתנה למראה ריאה והסרכא עברה ע"י מיעוץ יש להכשיר. ואז"ל אס ה"י סרכא תלוי' בלבד. וכו' עכ"ל הב"א ועיין כאן בלק"י ס"ק ז' (ועיין עוד בזב"ת אות ע' בסו"ה בהשמטה ומה שאכתוב שם בס"ד): (שם) (ט) וכן כל כה"ג כגון בועה על הגבשושית או על יתרת מקמא או על יתרת בדרי דאונא או אפילו על יתרת מגבה פחות מט"ד כו' כל"ל:

(בלק"י ס"ק ז) (י) לא מקרי ב' לריעותא ודינה כשאר ריאה סרכא דבוקה מהני מיעוץ כו': הנה כ"ז הוא לפי דעת הב"א אצל הלכ"ש בס"י ל"ח ס"ק ל"ג כתב דמראה פסולה החוזרת למראה ריאה הוי ריעותא כ"ד וכתב שם בפירושו וז"ל ולא תימא כיון דבחי' הבהמה הריאה נפוחה אין חשש כלל במה שגראה

יריעות הלכות סי' כ בדיקה האהל כו

חכמי התלמוד להכשיר מי"מ אם יצטרף שם בלותו מקום עוד ריעותא
 מסייע ידי האוקר וטרפה זה שאמרו סרכא תלוי' או בועה על יתרת
 בדרי דאונא טרפה כו' וא"ל דבר שהוא מחלוקת בין הפוסקים ויש
 מטריפין אע"פ שאנו נוהגין להקל כהמקילין מי"מ אם נמצא במקום
 זה עוד ריעותא יש להטריף בזה אע"פ שאין עדות שני ריעותות
 מכוונות שהראשון יש לחוש בו מטעם חסרון או יתרון והשני יש
 לחוש בו מטעם נקב שיתבאר בס' ל"ה שכיולא בזה אין מטריפין
 מ"מ כאן שיש קוברים לאסור אף באם לא הי' שם ריעותא
 אחרת כלל אז ריעותא האחרת מצטרף לסייע ידי האוקרים
 ומטריפין כו' ע"כ ומדדייק הב"א וכתב וזה שאמרו סרכא תלוי'
 על יתרת בדרי ע"כ הוא משום דק"ל להב"א דהאי כללא שכתב
 בס' ל"ה סעי' א' דכל ערפות הריאה היא מטעם נקובה הוא לאו
 דוקא אלא יש דברים היוצאים מהאי כללא כגון יתרת דקן נראה
 להדיא בדתר"ל ס"ק ל"ב דק"ל דיתרת בדרי אינו טרפה מטעם נקב.
 גם מה שכתב הלק"י רק שאנו מטריפין לפי שבאחת מהן הפוסקים
 קוברים להטריף ע"פ איזה גרסא בשם מ"כ. הוא טעות הדפוס.
 דלא נמצא כלל כלשון זה בבי"א. והו' לשון הב"א שם בסעי' הב"ל
 אבל אם אין בתלמוד מי שסובר לאסור אע"פ שדרך משא ומתן
 בש"ס נראה שהמקשה הי' עולה על דעתו להטריף בריעותא זו
 וגם יש פוסק אחד שסובר באמת כן להטריף ע"פ איזה גרסא
 בש"ס מ"מ כיון שאנו מכשירין בזה אפילו לריעותא לא נחשב
 כיון שהפוסק הוא יחיד בדבר ודוגמא לזה כגון חסרון מצפנים לא
 נחשב לריעותא על הדרך שנתבאר בס' ל"ו עכ"ל ולפי הנראה
 צריך להגיה כן בלק"י. ומ"ש אח"כ ואם אינם זה על זה אע"פ
 שהם סמוכים זה לזה ואין הפסק כקש ביניהם כו' הוא ג"כ
 טעות הדפוס וצריך לכתוב ואין הפרש כשני חוטי שער ביניהם
 דכ"ה שם בב"א סעי' כ"ז עיי"ש:

(כלל ג) (ה) תרתי לריעותא לא היו אלא היכא שמעידין עדות
מכוונות: זהו בריעותא קתם עם ריעותא קתם
אבל ריעותא גדולה מצטרפות לפעמים אף באם אינן עדות מכוונות.
כ"כ הלבוש במפתיח הפרטי. בדתר"ל שלו אות הי':

א' כדעת הב"א רק באם אין ביניהם הפרש אף כשני חוטי שער
הניח בש"ח ע"פ דעת הלבי"ש הכ"ל:

(שם) (ג) וזה ההפרש צריך שיה' שם בשר הריאה בריא: ואם
ההפסק שביניהם הוא חריץ שניכר שהוא מתחילת ברייתו
כתב שם המחבר מורי"ל שהוא ש"ח ע"פ מ"ש הב"א בדתר"ל סעי'
ל"ד וס"ק מ"א וע"פ דעת הלב"ש בס"י ל"ז בכלל השביעי ובפירושו
שם מס"ק ק"ל עד קל"ג וע"פ מ"ש עוד שם בס"ק כ"א וס"ק ל"ט:

(בלק"י ס"ק ד') (ד) או שיש כאן נקב. ואע"ג דקיימ"ל דכל
טרפות הריאה מחמת נקב כו' א"כ אין
כ"מ מ"מ לענין ב' לריעותא איכא נ"מ שכל שאין שני הריעותות
עדותן מכוונות רק שאנו מטריפין לפי שבאחת מהן הפוסקים סוברים
כן להטריף ע"פ איזה גרסא בשם מ"כ אבל אכן נוסגין להכשיר אז
צריך שיה' שני הריעותות תכופים יחד זה על זה ממש אבל אם
אין זה על זה אע"פ שהם סמוכים זה לזה ואין הפרש בקש ביניהם
אין זה בכלל ב' לריעותא ויש להקל בהפ"מ. ואם אינם סמוכים
ממש רק טיכרא מפסיק ביניהם יש להקל בכ"ע (ב"א) ועיין בזב"ית
אות מ': במח"כ לא דק בדברי עצמו דכיון שכתב דאין קיימ"ל דכל
טרפות הריאה מטעם נקב וא"כ לא נוכל למצוא תו שיה' שני
ריעותות שאין עדותן מכוונות. וכן נראה להדיא מדברי המ"ז
בדתר"ל בתנאי הד' שכתב וז"ל התנאי הד' הוא דת"ר"ל לא הוי אלא
היכא שמעידין עדות מכוונות כו' עד ומ"מ כבר כתבנו דכולהו
טרפות הריאה מטעם נקובה הם א"כ אין כ"מ עכ"ל (ועיין בזב"ש
אות ל"ב). ולמאן דס"ל דיש איזה ריעותות שאין מטריפין להיות ב'
לריעותא מטעם שאין עדותן מכוונות ס"ל דהאי כללא דכל טרפות
הריאה מטעם נקב הוא לאו דוקא דהלב"ש בס"י ל"ז ס"ק קכ"ט אחר
שהביא דברי המ"ז הכ"ל כתב וז"ל ולעיל ברי"ס ל"ה הארכנו לברר דלאו
כולהו טרפות הריאה מטעם נקובה ולכן בארנו שם כמה דברים שאין
מטריפין לתר"ל עכ"ל ובאמת לא נמצא כלל כלשון הזה בז"א. דזהו לשון
הב"א בדתר"ל סעי' כ"ו. כלל גדול אמרו כל שיש מחלוקת בדבר אם
להכשיר או להטריף ה"ז ריעותא ולכן אם יש מחלוקת בריעותא
שנמצא בריאה זו אע"פ שדבר זה הוא מחלוקת בתלמוד והכריעו

יריעות הלכות סי' יט ב בדיקה האהל כו

אחר כל זה. כ"ל וכ"ה הלשון של השמי"ח. ור"ל דאף אם יש לה
כ"ס והוא לבן ונקלף ואין הרוח יוצא מפיו הכי נר"ך לבדוק אם
המים הם גלולים וכן להיפך אם בדק וראה שהמים הם גלולים
ומתקיים נר"ך לבדוק גם אחר הקימנים המכריס ואם לא עשה
כן אמרינן דטעה בבדיקה משום דאין השתא לא בקאינן בין ילי
ללא ילי וכמ"ש הט"ז. כן הוא מבואר בתב"ש ס"ק י"ז. ועיין
זב"ר"ל שם סעי' ג' ס"ק כ"ז:

(סעי' ה) (ז) בועות מלאות רוח דינס כמים זכיס: היינו רק
לענין סמיכי אבל לא לענין בועה בשיפולי (או
מעבר לעבר) דאף במקומות שמחמירין במים זכיס לענין שיפולי (או
מעבר לעבר) אבל במלאות רוח מבטירים א"ל היכא שיש מנהג
מבורר להחמיר אף במלאות רוח. כ"כ המ"ז ס"ק י' והב"א ס"ק
ע"ט והלבוש סעי' כ"ב, וכן לענין מעבר לעבר אף במקומות שמטריפין
במים זכיס אבל במלאות רוח כשר. כ"כ המחבר זב"ר"ל סי' י"ג
סעי' ג' והביא רא"י לזה שם בס"ק כ"א עי"ש וכן כתב הבבלי
מור"ל סי' ט' סעי' ו' והביא שם דגם המחבר בית אברהם כתב
ק. עי"ש:

ב (בלל א) (א) כל מלתא דמצינו פלוגתא בש"ס או בפוסקים
אע"ג דלא קימ"ל כן אעפ"כ ריעותא הו'
בהטורף עליי עוד ריעותא הו' ב' לריעותא: הב"א בדתר"ל
סעי' כ"ז כתב דנראה לו שלא נאמר כלל זה אלא אם לא נמצא
בפוסקים מי שסובר להקל בשתייהם יחד אבל אם יש מי שסובר
להקל בשתייהם יחד ונהגו כמותו אין לסתור מנהגו. ודוגמא לזה
כגון ס"כא מאונא לאומא ויש שם חלון שיש שנהגו להקל בדעת
הסובר להקל להבטיר בשתייהם יחד וכן כל כיוצא בזה:

(בלל ב) (ב) תרתי לריעותא לא הו' אלא בעומדין זו על גב זו
כו' ואם הם סמוכים עד שאין הפרש כקש ביניהם
מטריפי להיות תר"ל: זהו דעת המ"ז בדתר"ל בתנאי הב' דנר"ך
להיות הפרש ביניהם כרוחב קש אבל הלבוש בס"י ל"ז ס"ק קכ"ד
קב"ה כתב דלא בעינן רק הפרש כ"ש ביניהם. והב"א בדתר"ל סעי'
ל"ג ס"ל ג"כ בדעת המ"ז רק לצורך גדול הקיל באם יש ביניהם
הפרש כשני חוטי שערות. וכן כתב המחבר מור"ל בס"י י"ח בכלל

25 יריעות הלכות סי' יח"ט בדיקה האהל

(סעי' ה) (ח) העינוניתא דוורדא למטה אלל המריץ כו' אם יש
שם בועה מעבר לעבר טרפה: ואם הבועה
עומדת על הוורדא אלל האומא במקום שיורד הסימפון לתוך
העינוניתא וכ"ש על הסימפון אפילו הוא גלד הדק ואינו ניכרת
מעבר לעבר הוא ש"ח ע"פ מ"ש הדרכי משה בשם מ"כ והביאו
הביא סעי' ע"ז (מור"ל שם סעי' ה' וסיק ט') : (שם) (ט)
ואם על הטינרא כשר: אמנם לריך לבדוק הטינרא אחר טיפת
ליחה דכ"ז שלא בדק אח"ז מחזקין לה לבועה (וכמו שכתב הו"ע
לקמן בסו"י י"ט ס"ק ד). כ"כ שם המור"ל בשם אה"י סעי' קע"ג:

י"ט (בלק"י ס"ק ג) (א) הרמ"א כתב טינרא מעבר לעבר
דינה כבועה מעבר לעבר כו' אבל
אם יש על הטינרא הכיל סרבא תלוי' הוי' ב' לריעותא אפילו
להמכשירים: ולענ"ד הוא ש"ח משום דהלבי"ש בס"ס ל"ז כתב
בפשיטות דטינרא כזו אינו ריעותא רק דינה כמו טינרא דעלמא
עיי"ש (וכן סתמו בשאר ספרי שח"א אשר בעת לפני):

(סעי' ב נא"ה) (ב) ויש מקומות שמכשירין מים זכים בין בשיפולי
בין בסמיכי כו': ואם כשאלת מן התרי
בועה של מ"ז דסמיכי עומדת בשיפולי יש לאסור כ"כ הב"א סעי' מ"ט:
(סעי' ג) (ג) ומים זכים דקאמרינן דוקא שמונחים בכיס והכיס
לבן גם מבפנים. כל"ל. דכ"ש שזריך להיות לבן
גם מבחוץ. כי' המחבר זכר"ל בסו"י י"ח ס"ק כ"א בשם המחז"ב
ואה"י עיי"ש:

(שם) (ד) ונקלפת מהריאה: ר"ל אחר שקורע הקרום מהריאה
מעל הבועה אז נקלפת הבועה בקל מנשר הריאה
שאינה נדבקת בחזקת. זכר"ל שם ס"ק כ"ב בשם שפת אמת:

(שם) (ה) וכשמקבים אין הרוח יוצא: והטעם דכיון דסימן מים
זכים הוא כשיש לה פיס בפני עצמה לבן בעינין שיה'
הכיס שלם דכל שהוא נקוב הו"ל כאילו אינו ועיין זכר"ל שם
סיק כ"ג:

(שם) (ו) ודוקא שיה' המים כלולים ומתוקים כו' וזריך לבדוק
אחר

יריעות הלכות סי' יז בדיקה האהל כד

להחמיר: במור"ל שם סעי' ג' הגיח זה בש"ח משום דמהלב"ט ס"ק
ז"ח נראה דפשוט בעיניו להכשיר אף בכה"ג:

(שם ס"ק ה נא"ה) (ד) וז"ל דלטעם זה צריך לראות אחר
הנפיחה שיה' הבועה על השיפול

במקום שהאונות שוכבים זה על זה ויש לה הגנה בין האונות אבל
למעלה במקום שהאונות מתרחבים זה מזה דין שיפולי יש לה ואם
אין לה חוט בשר מקיף טרפה: ד"ז מבואר היטיב בב"א סעי' מ"ז
שכתב וז"ל וז"ל דבמקומות אלו (ר"ל במקום שמכשירין בועה בין
החיתוכים) יש להכשיר אף אם עומדת שם למעלה מחציין
ודוקא כשעומדת בשיפולי אותה אונת השוכבת ע"ג חברתה שאז היא
מתחזקת ע"י האונת שתחתיה אבל אם עומדת בשיפולי אונת השוכבת
תחת חברתה אין להקל אח"כ היא למטה מחציין עכ"ל:

(סעי' ג) (ה) אם נמצא בועה בשיפולי הריאה אע"פ שהי' חוט
בשר מקיף צריך לנפח בו: ויש לנפוח אחר חוט

בשר מקיף תיז' דאם ישהה יש לחוש שמא תתייבש הריאה ולא יהי'
עוד בשר מקיף כ"כ השפ"ד ס"ק למ"ד. והב"א סעי' כ"ט כתב
וז"ל וז"ל שאם הי' חוט מקיף קודם הנפיחה ונשתהה איזה זמן
ואח"כ נפחה ולא הי' חוט מקיף אין להקל מכאן זה ולתלות בשהיי'
אם לא היכא שנראה להמורה שהי' ראוי ליפול בה שינוי זה מחמת
סיבות הזמן והמקום שהיתה מונחת שם דיש להקל בהפי"מ עכ"ל
הב"א עיי"ש: **(שם) (ו)** ואם לא הספיקו לנפחה כגון שהיתה
קטנה ולא ראו אותה עד שנחתכה וא"א לבדקה טרפה: הנה
מלשוננו משמע אף שלא ראו את הבועה כלל עד שנחתכה מ"מ טרפה
בכ"ע וזה נגד דעת השמ"ח סעי' כ"ג והב"א סעי' ע"ב שמכשירין
בכה"ג אם הוא צו"ג:

(סעי' ד) (ז) בועה בשיפולי דליכא חוט בשר מקיף אחר הנפיחה
ימשמש בריאה ללד הבועה ואם אח"כ מקיף חוט

בשר בשר: ובאין הפי"מ צריך שיה' בכה"ג דוקא מראה ריאה להמוטי
כ"כ הב"א סעי' פ"ו גם צריך שישאר החוט בשר מקיף אף לאחר
סילוק הידים ואפילו בהפי"מ אבל אם עלה החוט בשר מקיף ע"י
הנפיחה לבד לא בעינן שישאר החוט בשר גם אחר הנפיחה משום
שהבהמה בחיי' נפומה היא. כ"כ שם הב"א סעי' כ"ח:

שכשמביטין בשטח הריאה מקמא ומגבה אין נראה כלל מהבועה
 העומדת במידוד הריאה. (לבי"ט ס"ק פ"ח) בין אם היא רק בלד
 אחד של הריאה (בין מקמא בין מגבה) והיא מתחלת בשטח הריאה
 ומגיעת עד החוד ומסיימת עד החוד בשוה. כל אחת מאלו האופנים
 נקרא בועה בשיפולי וטרפה עכ"ל ועיין זבר"ל סי' י"ב ס"א :

(שם) (ב) אכל אם יש שם חוט בשר מקיף כו' השר : בשמ"ח
 סעי' י"ט כתב וז"ל וכל דאפילו נראית בשיפולי רק
 שהחוט בשר על החוד בין השטח ובין השיפולי בשר עכ"ל וכתב שם
 ע"ז הלכ"ט בס"ק ז"ד וז"ל תרתי קמ"ל הרב בזה מדה דלא תימא
 דהא דאמרינן דסגי בחוט שער אחד היינו שיה' דק בחוט ועל כל
 פני שטח השיפולי שאז אינו נראית הבועה על השיפולי אלא אין
 קפידא במה שנראית גם הבועה על השיפולי וכי' התב"ט ס"ק למ"ד.
 ותו קמ"ל דא"ל שיליך החוט בתחתית הבועה ממש באמצע שיפולי
 הריאה אלא אם עונוד על החוד נמי סגי (חוד הוא ההפסק בין
 השטח ובין השיפולי כמו תמונת דבר עב שהחוד מבדיל בין רחבו
 לעביו) ואמנם התב"ט מיירי שהבועה אינה בולטות בשיפולי משאר
 מקומות השיפולי וכמו שכתבתי לעיל בס"ק הקודם ולכן די בחוט
 שער אחד אכל בועה הבולטות בשיפולי יותר משאר מקומות השיפולי
 ודאי דלא מהני חוט בשר אפילו למטה מהחוד כל שהבועה בולטות
 יותר מהחוד וכמ"ס לעיל בס"ק ז"ה עכ"ל הלכ"ט. אמנם הבי"א סעי'
 מ"ו כתב וז"ל אם הבועה עומדת על שטח הריאה ויש שם חוט
 בשר מקיף בסיוס השטח בראש חוד האונא ואחר ראש החוד נראית
 שם הבועה בעובי' השיפול שאר עובי השיפול אחר ראש החוד מראה
 מוגלח עליו כשר. כיון שחוט כמראה בשר שעל החוד מפסיק בין
 השטח ובין השיפול ויראה לי שיש להחמיר בזה באין הפ"מ עכ"ל.
 אבל מהלשון של הלכ"ט הנ"ל נראה שמטריף בזה בכל ענין ע"כ כ"ל
 שהוא ש"ח וכ"כ הבעל מור"ל שם ס"ק ד' :

(בלק"י ס"ק ב נא"ה) (ג) כתב בב"א אכל אם אינו יכול להבחין
 אם הבשר ברי שם או הליחה נמשכת
 ובאה עד הקנה וקשה לעמוד על מראיתו מפני דקות החוט יש
 להחמיר

יריעות הלכות סי' מז יז בדיקה האהל כג

(סעי' ה' נא"ה) (י) ואפילו שופכות צריך לראות אם בכיס אחד הם מונחים: ואם יש כמין מסך מבדיל בהכיס כמין מחיצה המבדלת בין שני חללים מלמעלה למטה אז אף אם אין להבועה רק כים אחד מ"מ הו"ל כשתי בועות וטרפה אבל אם אין הקרום הזה מפסיק בלמעלה הליחה מתחילתה ועד סופה אלא יש שם מקום חלול ונקוב ממוגלא אחת לחברתה שהמוגלא יולאת דרך שם או אף שאין המוגלא יכולה ללאת דרך הנקב שבמסך המבדיל בין הליחות ומ"מ כשנוקבים באחת מהנה ושופכין בה מים מתמלאת גם חברתה אי כשנפחין באחת עולה גם חברתה יראה להתיר בזה במקום הפסד ושע"ה ובתנאי שיבדוק שאין שם רק כים אחד לכולה ואם לא בדק אח"ז יש להטריף אף דיעבד. כ"כ הב"ח סעי' כ"ט. ועיין במור"ל שם ס"ק ג' :

(שם) (יא) אבל אם הם בשני כסים טרפה: וזוה יש להטריף אף אם אין שופכין אהדדי משום דשני בועה דסמיכי כינהו ועיין זבר"צ סי' י"א סעי' ז': (שם) (יב) אפילו במים זכים במקום שמכשירין שני בועה דסמיכי במים זכים כ"ל והנה אם הוא באופן דשפכי אהדדי פשיטא דיש להטריף ע"פ הטעם שכתב בזב"ת אות ל"ה עיי"ש. אמנם אף אם לא שפכי אהדדי רק שיש כים לכל אחת בפ"ע דבכה"ג לית בי' אלא משום סמיכי מי"מ טרפה דכיון דמחוברות להדדי ודאי נקבו והא דלא שפכי משום דסרכא סותמות. כ"כ השמ"ח סעי' י"ג. והב"ח ס"ק מ"ה כתב דבמקום שנוהגין להתיר במים זכים אף בכה"ג אם אינם שופכין אין לסתור מנהגם. ועיין זבר"צ שם ס"ק כ' :

יז (סעי' א) (א) בועה בשיפולי הריאה ואין חוט בשר מקיף אותה כו' טרפה: בדין זה במקום שהי' לי' להאריך קינר ביותר ע"כ ראיתי להעתיק בזה מדברי המחבר מור"ל בסי' י" סעי' א' שביאר שם בזה עד למדי וז"ל ויש אופנים הרבה שכולם טרפה הם משום בועה בשיפולי כאשר נבאר והיינו בין אם הבועה מתחלת מלך גבה של הריאה ונמשכת עד לך קמח שלה או להיפך בין אם אין מהבועה כלום על שטח הריאה כ"א עומדת בחוד ממש ובולטות למטה כעין כפתור קטן ואפילו אם הבועה קטנה כ"כ עד ששמיטין

22 יריעות הלכות סי' טז בדיקה האהל

(שם) (ר) ובעיני תרתי שלא להכשיר כ"א בדלא נגעיי אהדדי למעלה בראשם כו': המחבר מור"ל בסו' י"א סעי' א' כתב אף אם נגעו אהדדי למעלה בראשם רק שיש בשורשם כשיעור המפורש בהם יש לעשות שי"ח ע"פ דעת השמ"ח סעי' ו' והב"א סעי' י"ב והלבוש סיק' י"ט עיי"ש:

(שם) (ה) בהפ"מ יש להכשיר אפילו אם אין בשורשם רק כשני חוטי שער כו': אמנם בזה יש לנפוח הריאה דוקא ולשום מים פושרין על מקום הבועות ועל מקום המפריש ביניהם ולעיין ולראות אם אינו מבלבז. כ"כ שם המור"ל בשם הש"ע והשמ"ח והפרי"ת סעי' ח':

(בדק"י ס"ק ז) (ו) כתב בב"א מ"מ לרי"ך שיה' למטה רחוקים בשורשם כחוט השערה ואין לרי"ך שיה' לאותו חוט מראה ריאה: ובהפ"מ יש להכשיר אף אם אין למטה הפרש כלל. כן סיים שם הב"א. כיון שאין כוגעים למעלה בראשם ועיי"ש

(סעי' ג בא"ה) (ז) אבל אם נגעו אהדדי למעלה בראשם כו' יש להטריף: המחבר מור"ל שם סעי' ו' הכיח זה בש"ח ע"פ דעת השמ"ח סעי' י"א ופרי"ת סעי' י"ג והלבוש סיק' ל' עיי"ש:

(בדק"י ס"ק י בא"ה) (ח) ובב"א כתב מ"מ אם אחר הנפיתו הבועה אינו סמוכה להטיכרא ורחוק ממנה כרוחב קט או כשני חוטי שער בהפ"מ כל"ל ועיי"ש בב"א סעי' מ"ב:

(שם ס"ק יא) (ט) שתיים הן וטרפה. ואע"פ שאם נותנין מים באחת מהן באים המים גם בהשני דכה"י מהני גבי מרה או אם נופחין באחת מהן עולה גם השני מ"מ למהני: מיהו אם לא בדק אי שפכי ונקב הבועה משני לדדיה ויאלא המוגלא ואח"כ נפח באחת ועלתה גם השני או שנתן מים באחת ובאה גם בהשני אע"ג דהיכא דכבר בדה מתחילה וראה דלא שפח לא מהני תו בדיקה זו אבל בכה"ג פשיטא דמהני. כ"כ הלבוש ס"ק מ"ה:

יריעות הלכות סי' מז בדיקה האהל כב

(בלק"י ס"ק יח) (ה) והוא כל שנתו. כמלא גבי גדיים וטלאים
נוהגות בהם תרי חומרות. דגבי אופתא
מן למ"ד יום ואילך הרי הן כגדולים כו': זהו דעת המחז"ב אבל
התב"ש ס"ק כ"ט כתב דאף באופתא בהפי"מ יש להקל כיון שהם
נקראים גדי וטלה בלשון ב"א. והב"א סעי' קל"ב כתב דאף בהפי"מ
אין להקל בהם לענין אופתא רק עד ה' חדשים מן שעת הלידה
ואם אין יודעין אמתו נולדו אין להקל כ"א עד חדש תמוז ואז
והמחמיר תע"ב עכ"ל עיי"ש:

(שם ס"ק יט) (ו) ואסור למעך בהן. כן מסיק הש"ך דבעגלים
בעינין תרתי אחר שנתן ואינו יונק וכמו
שכתבתי בפנים והודו אליו התב"ש לפסק הלכה אלא שסיים ה"ל ומ"מ
לדינא לאחר שנתן נוהגין למעך שאין מחלקין בין יונק לשאינו יונק:
הנה כל דברי הנק"י אלו אינן מחוורין לפעני"ד. דמה שכתב בתחילה
דהש"ך מסיק דבעינין תרתי לחומרא זהו נגד דעת הש"ך. דאדרבה
הש"ך מסיק שם בשם הב"ח דאף בתוך שנתן דוקא כשיונק נקרא גדי
והיינו לקולא. גם דברי התב"ש לא העתיק במחייב יפה. דהתב"ש
בס"ק ס' מסיק לדינא דהרמ"א לא כיון כלל ללשון הש"ס רק כיון
למה שנקרא בלשון ב"א גדי וטלה. ועיין בב"א בס"ק קכ"ט שכתב
דהעיקר כדעת התב"ש שהכל תלוי לענין זה למה שנקרא
בלשון ב"א גדי וטלה:

מז (סעי' א) (א) ריאה שיש בה בועות כו' ויש בהם מים
עכורים כו' או ליחה כו': והיה אם יש
בה דם ועיין בזב"ת יו"ד ח"ק ג':

(סעי' ב) (ב) שתי בועות הסמוכות זו לזו ערפה: ואם יש להם
כיס אחד ושפכי אהדדי ויש הפ"מ יש לעשות ש"ח

ע"פ דעת הב"א ס"ק מ"ח. ודעת הלבוש ס"ק מ"ב וכו' ג':

(שם) (ג) אבל אם יש ביניהם הפרש כקש אחר הנפיחה כגיל
ואם נפחוק יותר מדאי ועי"ז נתקרבו נראה שם
מהב"א דמכשיר. ושיעור קש כתב השמ"ח דמשעריין בקש דק שיוכל
למלא ואפילו בראש הקש הסמוך להשיבולת. כ"כ השפ"ד ס"ק י"ג.
אף אם אין יכול להכניס הקש ביניהם רק בדוחק. כ"כ הב"א ס"ח:

שם

הנה כ"ז נוכל לדעת גם ע"י הנפיחה שינפח הריאה אחר הסרת הסרכא. דאם לא יבצבץ פשיטא דגם לא עלתה בנפיחה וגם לא יוכל לדעת אם הי' דם בהסרכא אף אם נפח תחילה קודם הסרת הסרכא. ובאמת לא ראיתי בשום אחד מהמחברים הגדולים והקטנים אשר כעת לפני שזכיר אחד מהן להצריך נפיחה גם קודם הסרת הסרכא כמו שצוה המחבר הלז. וכל"ע.

(סעי' ו) (ג) ובכ"ז לא התירו לנו חז"ל למעך בסרכות כ"א דוקא בגדולים: הביא בסיק קפ"ה כתב וז"ל לכאורה לפמ"ש לעיל בשם דודי הגאון כ"י טעם המיעוץ שנוהגין עכשיו לפי שכיון שנקלפין כולו אמרינן שהתחיל להתקרום על הריאה כמו לבוש. ולפי"ז אין מקום למה שחילקו בין בהמות גדולות לגדיים וטלאים מחמת שהסרכא רכה ומתנתקת בין דבאמת אינו מתנתקת רק נקלפת מעל פני הריאה ושמה התחלת קרום היא. ולפום דך טעמא ראוי להתיר אף בגדיים וטלאים אברא שי"ל דאע"פ שנקלפת מע"פ הריאה מ"מ אפשר שיה' שורש שלה קיים בעור הריאה רק מחמת רכותה נתקה משם ואין ניכר דבקלות היא מתנתקת משאי"כ בבהמות גדולות אם איתא שהי' שורשה נאמזת בקרום ובחוזק יד נתקה אותה משם הי' מרגיש בזה. וכיון דידע אינש בנפשי' שהסרכא חלפה ועברה בנחת בדרך קליפה ולא בדרך ניתוק ודאי דקרום בעלמא הוא שהתחיל להתקרום ע"כ נלענ"ד שאין להקל בקליפה זו יותר ממשמש ומיעוץ בנחת שאין מועיל בגדיים וטלאים. עכ"ל. עיי"ש: (שם) (ד) אבל בגדיים וטלאים ועגלים רכים חלילה למעך כו': לכאורה משמע דאם הוא באופן שאף בגדולים אין צריך למעך כגון אם ניתק הסרכא ע"י הכנסת יד הבדוק בנחת ואין ניכר עוד ראשי הסרכות הדבוקים בריאה שכתב בלק"י סי' א' בשם התב"ש דכשר בלי מיעוץ עיי"ש או אם נפסק הסרכא ע"י הגבהה כ"ש שכתב בלק"י ס"ק ג' בשם התב"ש דגם אין צריך מיעוץ אף אם ניכר ראשי הסרכות אז אף בגדיים וטלאים צכה"ג כשר. אבל מהשמ"ח סעי' ל"ט אינו נראה כן שכתב וז"ל כל הקולות שנזכרו בסעיפים הקודמים לענין ניתק הסרכות (ר"ל בגוונא שכתב כאן הלק"י בס"ק א' ובסק"ג) אין נוהגין בגדיים וטלאים עכ"ל. עיי"ש:

יריעות הלכות סי' יד מו בדיקה האהל כא

ובלקי ס"ק ד (ה) אפילו בכסדרן כו' או עומדת בלד הוורדא
ונסרכו בכסדרן למטה מחליין טרפה
דיתרת מקמא מקרי שלא כסדרן לענין זה כו' : המחבר טבח והבן
בדיני כ"ה אי"ק קס"ב כתב וז"ל ודין יתרת מקמא אלל הוורדא
ונסרכו כסדרן שכתב השמ"ח סעי' כ"ג ע"ס. לא כתבתי לפי שהוא
כמעט דבר שא"א דהא הכיס מפסקת ביניהם, ואי נסרכו דרך
הכיס ממילא הוי סרכא של"כ עכ"ל ולפעמ"ד יש לומר בפשיטות
דהשמ"ח איירי באופן שנמלאת היתרת עומדת בלד הוורדא
בתוך כיס הוורדא דכיון שיש לה כל תואר אונא אינה נטרפת מחמת
יתרת הוורדא אפילו אם נמלאת תוך הכיס של הוורדא:

(סעי' ה סו"ה) (ו) כללל דמילתא אין לך סרכא המטרפת שלא
נהגו בה קולא זו חוץ במקום דאיכא תריל:
ואם נסרכה למכה בדופן אי מהני זיעוץ או לא כתב המחבר מור"ל
סי' ט"ו סעי' י"ג שהוא ש"ח ע"פ מ"ש השמ"ח סעי' כ"ב ובתב"ש
שם ס"ק ע"ד ובמ"ש עליו הלבוש ס"ק ק"ד וקל"ד. ובמ"ש הבי"א
סעי' קמ"ה וקנ"ו, והשפ"ד ס"ק מ"ו:

מו (בלקי ס"ק א) (א) איזה סרכא כתב התב"ש בשם כמה
פוסקים דוקא סרכא אבל מה שנפסק
בהכנסת יד הבודק בנחת כו' כנ"ל דכ"כ שם התב"ש בפנים שלו
בשמ"ח סעי' ל"ד עיי"ש. אבל אם יש לחוש שמא ניתק בכח ולא
נודע אח"כ מקומו טרפה אפילו לדין דמקילין במיעוץ. כיב הזכר"ל
בסי' כ"ב בתמידין ס"ק ב' בשם הד"מ אות י"ט והרש"ל עיי"ש. ואם
נפסק ע"י הכנסת יד הבודק בנחת וקודם שהוציאה הריאה נאבדה
או נקרעה וא"א תו למובדק. אם נשאר ראש אחד בריאה או לא.
אם לפי אומד דעת הבודק נתקה משם לגמרי עד שלא יוכר עוד
מקומו יש להכשיר. כ"כ הבי"א סעי' קט"ו עיי"ש:

(סעי' ג) (ב) ואחר שראה הבודק שיכול להסיר הסרכא יצוה לנפח
הריאה ואח"כ יראה להתפשט הריאה כו' : נפיחה
זו לא ידעתי מה טיבה. דמה שכתב בלקי ס"ק ז' הטעם דע"י
נפיחה זו יוכל לראות אם אינה עולה בנפיחה או אם יש דם בתוכה.

20 יריעות הלכות סי' יג יד בדיקה האהל

כשרה: הביא בסעי' ע"ב כתב וז"ל האונא העליונה הימנית יש בה ב' חודין האחת פונה למעלה לצד הגב של הריאה ואחת פונה למטה לפני הריאה ואם היא דבוקה בעובי' לגרירת מאותה החוד של צד פנים הריאה עד כרוחב אלבע קטנה מהחוד הפונה לצד גב הריאה יש להכשיר אבל אם הוא להיפך שהחוד הפונה לצד גב היא דבוקה והחוד הפונה לצד פנים נפרד אפילו אם אין בפירוד הזה כרוחב אלבע יש להטריף באין הפ"מ ואם שם החודין שבעובי' האונא דבוקים מזה ומזה ובאמצע היא פרוד אפילו רק כל שהוא טרפה לפי שאין זה גידולה עכ"ל:

יד (בלק"י ס"ק ב) (א) וטרפה. דכולהו לגבי דידיה שלא

כקדרן כינהו. מ"מ מהני בה מיעוץ

ומשמוש. אכן יפרידנה בנחת מהכיס כו': סיוס דבריו שכתב אכן יפרידנה בנחת וכו' אינו ענין למה שכתב בתחילה דמהני בה מיעוץ ומשמוש. דמה ענין הפרדה אלל מיעוץ אלל סיוס דבריו אלו צריך להכתב על מה שכתב בלק"י סק"א דאפילו אם הוורדא נדבקה כולה עם הכיס שלה לא אמרינן דכך רבותי' עיי"ש: אבל מ"מ יפרידנה בנחת מהכיס. וכ"ה להדיא בשמ"ח סעי' כ"א עיי"ש:

(סעי' ב) (ב) יתרת מקמא כו' אם נסרכה אפילו בכקדרן טרפה

אבל בדיקה מהני לה: כ"ז הוא אם נסרכה

למטה מחליין בלא חלון אבל אם יש שם חלון טרפה מטעם תר"ל. כ"כ הב"א בדתר"ל סעי' כ"א. והלב"ש בס"י ל"ט ס"ק פ"ה כתב דאף באין חלון ל"ע אי מהני מיעוץ עיי"ש. ע"כ כ"ל שהוא שייח:

(שם) (ג) וביתרת בדרי דאונא אם נסרכה למטה מחליין דין אונא

יש לה וכשרה בלא בדיקה: ואם יש שם חלון או בין

אונא לאונא אף באין חלון לדעת שב"א בס"י ל"ט סעי' ק"ה וס"ק כ"ט. ובדתר"ל סעי' כ"ה אף מיעוץ לא בעי'. אבל לדעת הלב"ש בס"י ל"ה ס"ק ק"ב באין הפ"מ בעי מיעוץ ואם הוא בין אונא לאונא יש חלון נכון להצריך מיעוץ אפילו באין הפ"מ. כ"כ שם הלב"ש:

(שם) (ד) אבל אם נסרכה למקום אחר יש להטריף: עיין בזב"ת

מ"ב ובאות מ"ד אי"ק ח'. ומה שאכתוב שם בס"ד:

(בלק"י

יריעות הלכות סי' יב יג בדיקה האהל כ

לחיתוך אסורה היא. וכן אם יש סרכא תלוי בחיתוך וכנגדה בחיתוך
הב' יש ג"כ סרכא תלוי והם מתאימות באופן שגראה שדבוקה
היתה מחיתוך לחיתוך ונתפרקה ונחלקה בחיי' הבהמה לשנים טרפה.
כ"כ הבי"א בסעי' ל"ז ע"פ הטעם שכתב שם בפירושו ס"ק קי"ט.
דמאיזה טעם נכשיר. דלרש"י דס"ל דודאי נקב יש שם אלא שהקרום
הולך וחזק והוי סתימא מעלי'. בזו דהא קמין שלא נחזקה ונתפרקה
הרי נתברר שאין כאן סתימא מעלי' ואמרינן דאגלאי מלתא שנקב
זה הוא מהגקבים שאינן מקבלין סתימא. ולשיטת התוס' דס"ל
דבשלא כסדרן טרפה מטעם שסופה להתפרק ונעשה נקב ונכסדרן
אין סופו להתפרק א"כ בזו שנתפרקה לפנינו אמרינן שעי' הפירוק
נעשה נקב בריאה כמו בשלא כסדרן דאין חילוק בזה. עכ"ד
הבי"א עיי"ש:

(בדק"י ס"ק ז' ד') כשנפחה לראות אם לא עלתה בנפיחה
וגם א"ל נתקה מאיזה מקום: ואם בדק
בדופן ובשאר מקומות לא בדק אם הוא הפ"מ יש לעשות ש"ח ע"פ
דעת הלבו"ש ס"ק קי"א:

סעי' ג' (ה') ואם הסרכא תלוי' מתנפחת ע"י נפיחת הריאה
טרפה: ואם יש בתופה אחר הנפיחה כמו
תלתלי בשר וגם יש לה מראה ריאה יש לעשות ש"ח ע"פ מ"ש
הבי"א סעי' ז"א:

(שם) (ו') וה"ה אם יש ריעותא נגד התלוי' כגון צהרות שמורות:
זהו דעת השמ"ח אבל דעת הש"ך הא להקל בצהרות
שמורות אף בלי מיעוץ כלל. והסכימו אליו השפ"ד ס"ק למ"ד
והלבו"ש ס"ק ק"ו להקל בהפי"מ כדעת ה"ך:

יג' (סעי' א') (א) אם הוורדא נדבקה בשורש שלה עם הכיס
שלה כשרה בלא בדיקה: ואם הקיר הדיבוק
ונמצא שם נקב טרפה. כ"כ השפ"ד ס"ק כ' והלבו"ש ס"ק פ"ג
והבי"א ס"ק ע':

(סעי' ב') (ב) האונות העליונות הסמוכות לגרירת אם אחת
מהן או שתיכן דבוקות לגרירת כו' אז היא
כשרה

(שם ס"ק יז) (ו) ומטעם ב' לריעותא אין להטריף כיון דהסרכא רחוקה מהקמט כו' : זהו נגד דעת התב"ש ס"ק כ"ב והשפ"ד ס"ק כ"ח והלב"ש ס"ק קכ"ח וקל"א שכתבו בזה להטריף אף אם הסרכא רחוקה מהקמט כרוחב קש וגם אזלא ע"י מיעוץ והטעם הוא דאמרינן דחולי ה' במקום הקמט ונמשך להלאה עד ללדדי הקמט ומהנקב ילא הסרכא וא"כ הריעותית שייכת להדדי וכו' תר"ל ואחר זמן ראיתי בספרו בית יצחק שכתב שדברי הל"ק אלו בטעות נכתב :

יא (סעי' א סו"ה) (א) אבל אם לא עברה הסרכא גופא ע"י מיעוץ טרפה : במור"ל סי' י"ד סעי' ט"ז הביא זה בש"ח ע"פ דעת הל"ק ס"ק ס"ז ועי"פ דעת הב"א סעי' כ"ד עיי"ש :

(סעי' ג) (ב) אין נקרא קרום כ"א מחיתוך לחיתוך אבל לא ב"שום מקום אחר אפילו מחוד לחוד וכ"ש מריאה לדופן או לוורדא כ"ל וכ"ה בב"א סעי' כ"ב עיי"ש :

יב (סעי' א בא"ה) (א) ולפעמים יש כמין קרום הנקלף מהריאה ותלוי' גי"ז הוא בכלל סרכא תלוי' : ואם נקלפת במקום אחד ובמקום אחר נשארה תלוי' בחוץ אז אם הקרום פרום על שני אונות או על אומא ואונא שאם דיין אותה בסרכא הו"ל כסרכא שלא כסדרן. טרפה אפילו לדין דמכשירין סרכא מנה ובה. אבל אם היא רק על אונא או אומא אחת כשרה לדין דמכשירין סרכא מנה ובה. כ"כ הב"א סעי' ק' :

(סעי' ב) (ב) סרכא תלוי' אין צריך בדיקת מים פוטרין רק עיונא בעלמא : ואם הסרכא תלוי' יולאת מחיתוך אונא או אומא אין צריך אף לכתחילה לבדוק בחיתוך שכנגדה דאם איתא שהיתה נסרכת שם בחיתוך שכנגדה אינו מצוי שתתפרק שם דסתמא דמילתא בכסדרן הקרום הולך וחזק. כ"כ הבי"א בסעי' ל"ד ושם בס"ק ק"ב עיי"ש : (שם) (ג) אם לא נתקה מאיזה מקום : ואם נמלא איזה ריעותא ורושם שנראה שהסרכא נתקה משם ואין כאן ענין שנוכל לתלות שנתפרק לאחר שחיטה ע"י הכנסות יד הבדק בחוץ וכדומה יש להטריף שכיון שנפרקה בחי' הבהמה אע"פ שהיתה מחיתוך לחיתוך

יריעות הלכות סי' ט י בדיקה האהל יט

(שם) (ו) יש לחוש לדעת האוסרים בזה: ואם חוזר ומתכסה בשנופחין אותה בכח יפה. כתב הב"א שם שהיא כשר:

(סעי' ה נא"ה) (ז) ואפילו אם יש כמה בכסדרן וביניהם כמה חלונות כו' הכל מודים דכשר: ובמקום

שנוהגין להחמיר בב' חלונות אין לשנות מנהגם. כ"כ שם השמ"ח:

(סעי' ז סו"ה) (ח) ויש להסתפק איך היא היתה בחיי' כשרה: הלב"ש בס"ק ע"ז האריך ומסיק בזה שלא

להכשיר כ"א בהסכמת כל הבקיאים בכדי שנדע שא"א לשום בקי להכיר ולהבחין בדבר זה ואז הוא ספק לכל העולם ושפיר מקרי ספק אבל בלאו הכי אין להכשיר זה כ"א בהפי"מ:

י (סעי' ב) (א) סרכא בכסדרן וארוכה כ"כ עד שיולאת חוץ לחתוכי דאונא כו' יש לאסור: במור"ל סי'

י"ד סעי' ח' הביח זה בשי"ח ע"פ דעת הפר"ת ס"ק כ"ו וע"פ דעת הלב"ש ס"ק ס"ג שחולקין בזה על השמ"ח ומקילין בזה בהפי"מ או במקום שיש איזה ד' להקל:

(סעי' ד) (ב) אם סרכא יולאת מערוגה וכדבקת באותה ערוגה כו' הי"ל כמו מאונא לאונא עצמה: ואם אינא אחת

עומדת בערוגה לפניו משאר האונות עד שחיתוכה במקום הראוי להיות מחובר והסרכא יולאת מהערוגה ונסרכת לאיתה האונא הי"ל כמו מאונא לאונא אחרת וערפה כ"כ השמ"ח סעי' ל"ב ואפילו אם הסרכא עוברת באלכסון ואינו עוברת על החיתוך הדין כן. כ"כ שם הלב"ש. ועיין זבר"ל סי' כ"א סעי' א' ובמור"ל סי' ט"ז סעי' ב':

(סעי' ו) (ג) סרכא ממקום למקום דאמרינן נריך נפיחה דוקא כו' ולכתחילה יש להסיר משם הסרכא ולבדוק בפושטין ואם מנבנבן טרפה רק בדיעבד אין הבדיקה זו מעכב. כ"כ הב"א סעי' ק"ד:

(שם) (ד) ואם הסרכא קצרה מנשר הריאה כו' טרפה: עיין זב"ת כ"ד:

(בלק"י ס"ק ט סו"ה) ה (ה) ואם לא בדק כלל יש לאסור (ב"א): ובהפ"מ יש להכשיר בדיעבד אף

א"ל בדק כללי. כ"כ שם הב"א בס"ק קבי"ח:

18 יריעות הלכות סי' חמ"ב בריקה האהל

וכשרה: וזריך שיה' באתו חלק הנמשב להאונל הארוכה ועבה להיות ארוך יותר מהאונל האמצעית. ועיין לעיל בסמוך אות ו':

(סעי' ה' נא"ה) (ט) אבל באופתא כו': עיין מ"ש בס"ד בזבחי שלמים אות ה':

(שם) (י) ואם יש סדק בין מלמעלה כו' כט"ד כו': עיין לעיל בס"י ב' ביריעות האהל אות ד':

(סעי' ז') (יא) ובגדייה וטלאים כו': עיין לקמן בס"י ט"ז בלקי"י ס"ק י"ח ומה שאכתוב שם בס"ד:

ז (בלק"י ס"ק ב' נא"ה) (א) ומ"מ בעינן נפיחה עכ"פ לראות עמידת הסרכא כו' ואפי' בדיעבד

יש לאסור בדלא נפחה כלל: זהו דעת השמ"ח סעי' ח' אבל הלכ"ס שם בהגה כתב וז"ל ומ"מ אפילו אם לא נפח רק נתכווין מתחילה להשגיח היטיב אם הוא ממש כסדרן ונאבדה אח"כ והוא אמר שברי

לו שהי' כסדרן ממש שהוא כשר. עכ"ל (ועיין בזבחי' בס"י י"ח במוס' אות ב') ע"כ כ"ל שהוא ש"מ: שם ס"ק ג' עיין בהשמטה:

(שם ס"ק ד') (ב) אע"ג דלשיטת רש"י ראוי להכשיר כו': זהו אם הסיר הסרכא סמוך לבשר הריאה ע"י סכין

אבל אם אזלא ע"י מיעוץ וביטבן שם במקום הסרכא טרפה אפי' לרש"י והטעם הוא דכיון דמחזקינן הסרכא להשטת ליחה א"כ הו'

כנקב בלא סרכא כ"כ שם הלכ"ס בהגה סעי' ט' ובפירושו שם ס"ק מ"ד:

(סעי' ג') (ג) וסרכא בכסדרן דאמרינן דוקא שנסרכו זו לזו למטה מחזיין כו': ואם הסרכא באמצע וספק אם היא

למטה מחזיין או למעלה מחזיין י"ב להכשיר כ"כ הב"א ס"ק מ"ה. רק יבדוק בפוערין סביב הסרכא כ"כ שם הב"א. ועיין שם הטעם:

(שם) (ד) ואפילו אם יש שם בועה גדולה המפריד כו': והיה אם יש שם גבשושית המפריד כ"כ הב"א בדתר"ל

סעי' מ':

(סעי' ד') (ה) אם הסרכא בכסדרן רק שסמוכה לחודה כו': ואם הסרכא בין האונות ממש רק שבבהמה זו

האונות עומדת פרודות קלת זו מזו ומחמת זה נראה מקום הסרכא יש לה דין סרכא כסדרן. כ"כ הב"א סעי' מ"ג:

יריעות הלכות סי' ת בדיקה האהל יח

העליון הוא קרום הריאה עצמה כל שבתחתון הוא חיתוך האונות
גמורות רק לריך בדיקת מים פושרין כמו בנגלד רובו רק אם גם
בהקרום התחתון אין כאן חיתוכים, אלא סדקים זיע לדינא. ע"כ תו"ד
של הב"א עיי"ש ע"כ כ"ל שכ"ז הוא ש"ח. ולענין גדיים וטלאים כ"ז
שהם נקראים בלשון ב"א כן. כתב הזב"ל בס' ב' במוס' אות י"ד
ובס' כ"ב ס"ק למ"ד דאסור לקלוף הקרום. והטעם הוא משום דהאי
קרום נידון כבשר בלוי. ובבשר בלוי כתב המהר"ך שבא ע"י נקב
והיא תחילת הסרכא ע"כ נידון גם כסרכא לענין דאסור למעך בגדיים
וטלאים. עכתו"ד של הזב"ל. אמנם מדברי הב"א בס' ל"ט ס"ק
קכ"ה אינו נראה כן ואף שהמחבר זב"ל שם הרגיש בזה וכת' בסתמא
דיש לחלק אבל מ"מ לענ"ד סתם שו"ב יעשה ש"ח בזה על פי דברי
הב"א כ"ל. ועייין לקמן בס' ט"ו ביריעות האהל אות ג':

(סעי' ב) (ה) אבל אם אינו דבוקה כל הריאה רק ששני אונות או
אונא לאומא. אם יש היכר שלד אחד ארוך ועב, כ"ל:

(שם) (ו) ואם היא דבוקה לאומא ונמצאת ארוכה ועבה מאומא.
כ"ל דכ"ה בשמ"ח. ושיעור העובי, לדעת מהרי"ו ושמ"ח

בעינין שיה' הרחב בין החודין בכבש בינוני כרוחב ב' אלבעות אבל
הב"א ס"ק כ"ד כתב דשיעור זה הוא לאו דוקא אלא כל שהוא רק
עבה יותר מהאונא האמצעית, ואם הארוכה ועבה דבוקה להאונא
האמצעית לריך שיה' שיעור מקום הדק הנשאר לאונא אמצעית כטרפא
דאסא ואותו מקום העב והארוך הנחשב להאונא הארו"ע ז"ל יותר
גדול מכפי"ד ואשילו בהפ"מ. כ"כ שם השמ"ח. ועייין לעיל ס' ב'
ביריעות האהל אות ג': (שם) (ז) או אם היא דבוקה לאונא
אמצעי ונמצאת ארוכה ועבה מהאונא האמצעית, או שהאומא הימנית
בלד קמיכתה לאונא היא שם גבוה ובוטל יותר מאונא שמאלית שכנגדה
שמה ניכר שהאונא שבצד ימין דבוקה לאומא כ"ל. דכ"ה שם בשמ"ח.
ובס' זה אינו לריך להיות גם עבה יותר מהאונא האמצעית שבצדה
אלא כיון שגבוה מהאונא השמאלית שכנגדה קגי. כ"כ שם התב"ש
ס"ק ה' אך לריך להיות אותו מקום גבוה ארוך ורוחב יותר מהאונא
האמצעית. כ"כ שם הלב"ש ס"ק ד':

(סעי' ד) (ח) וכן אפילו אם אין שם מהיכרים אלו רק שיש שם
היכר ע"י סימפון הרגיל להיות באונא מקרי היכר

(שם סי' ג) (ג) והטעם לטרפה זו משום שדרך הריאה להיות נפוחה במי' ומרחפת תמיד על הלב כו' ולכן כשנמצא אחר שמיטה הריאה נפוחה הרי לפנינו שאינה מחמת הרוח שבה אלא מחמת לקותה ואינה יכולה לרחף על הלב וסופה לנטל הלב: הכה טע"ז הוא מהגהות כ"י שהביא בכנה"ג אות פ"ו על דברי הרמב"ם ולפענ"ד יש לתמוה על המחבר לק"י, דהא עיקר ד"ז הוא מדברי הרמב"ם פרק ח' מהלכות שמיטה וא"כ אמאי לא הביא מתחילה הטעם שכתב הרמב"ם עצמו על זה, שהיא טרפה מטעם שמה התוספות הוא כחסרון בגוף הריאה, ויהיו שהריעותא שנמצאת נפוחה הוא שנתוסף בעובי הבשר פאדס שבטנו לבה שקורין גישוואלי"ן וכ"י מלשון הראב"ד בס' ת"ד שכתב וז"ל שעומדת כל שעה נפוחה פאדס שבטנו לבה וכ"מ מהראב"ן. כמ"ש הב"א ס"ק קפ"ה. רק בכנה"ג הוסיף ע"ז עוד ט"א מדילי' והב"מ בזה הוא, דלפי פ"י הרמב"ם והראב"ד, דהיינו שנתוסף בעובי הבשר וטרפה מחמת שמה התוספות הוא כחסרון, לא מהני עוד אף אם נכנס שם הרוח אחר הנפיחה ונתגדלה יותר. אבל לפי טעם הכנה"ג, אם נכנס שם הרוח אחר הנפיחה ונתגדלה יותר יש להכשיר, משום דאין רואין שיכולה להניף על הלב וליכא תו החשש שמה תנטל, וכמו שכתב זה בכנה"ג בעצמו, ועיין בב"א שם:

(שם סי' ה) (ד) כתב הט"ז מעשה בריאה שהיתה חלקה כחתיכת בשר ולא הי' ניכר בה שום חילוק אונות או אומא כו' כתב השמ"ח דלא מתכשר כ"א אחר שנפחיה לאחר הסרת הקרום וראו שאין בה שום טרפות על הריאה שתחת הקרום ובדיקה זו חיובת היא כו' אפילו בדיעבד: זהו דעת השמ"ח סעי' מ"ב אבל המ"ז ס"ק י"ד נוטה להתיר בדיעבד אף א"ל נפחיה. גם הביא סעי' קכ"ו מכשיר בזה בדיעבד בהפ"מ אף בלא נפחיה אך בתנאי שידע שהפשיט הקרום בנחת ולא נשאר בה שום דילדול. ואם הקרום שהפשיט הוא הקרום העליון של הריאה עצמה אז אף שהקרום התחתון שלם ולא מפקי זיקא והריאה קדורה כהלכתה שיעא כאופתא מקרי. כ"כ השפ"ד בפירוש דברי התב"ש ס"ק כ"ו אבל הב"א ס"ק קט"ו כתב דאין הכרע בדברי התב"ש ומכשיר בהפ"מ וכו"ג אף אם העליון

יריעות הלכות סי' ז ח בריקה האהל יז

שיה' נשאר כשיעור ט"ד לחומר דהיינו כפרק אמצעי של אגודל.
ועיי' בב"א בס"ק קכ"ה: (שם) (יז) שיש לה חריץ ומונח בנים
ולא הפוך-כי: כ"ה לשון הרמ"א בהגה בש"ע. והקשה ע"ז המחבר
ב"א בשם בנו דמאי קמ"ל בזה הרמ"א דהא אף אם הורדא כתיקונה
בעינן ג"כ שלא יהי הפוכה ולא שינתה מקומה, אימנן ראיתי בס' בית
אפרוס בס"ק קכ"ה שהרגיש בזה ומיישב דהרמ"א אתי לאשמעינן דלא
בעינן תואר השורש רק שלא יהי' הפוך ולא שינוי מקום אבל לא
בעינן ג"כ שתהי' בשורשה עגולה וקלושה ולכן אם יש בשורשה תואר
וורד הרגיל להיות דהיינו שיש לה חריץ ואינה הפוכה אז אף שאין
בראשה תואר וורד דהיינו שאינה עגולה וגם חסר שם קלת יש
מקום היתר אם לא במקום שנהגו להטריף בזה עכתו"ד:

(שם) (יח) אע"פ שאין לה תואר וורד בראשה כשרה: היינו
שאינה עגולה וקלושה בראשה מחמת קטנותה אבל אם
אין לה תואר וורד בראשה מחמת שחסר שם קלת זה תלוי לפי מנהג
המקומות וכמו שהבאתי לעיל בסמוך אות י"ז בשם הב"א:

ח נבלק"י ס"ק א בא"ה (א) ואין זה יבש שיבואר לקמן דהתם
אין בו לחלוטית אבל הכא ליחה
היא ואי מנקבי מו"יאה דם: הנה חלוק זה כתב השמ"ח סעי' כ"ד
אבל מי"מ ז"ל דלאו דוקא הוא דהא השמ"ח כתב שם להלן בסעי'
כ"א דגם ביבש לא מהני אי מנקבי ומו"יאה דם אלא השמ"ח כתב
זה רק כפי ההוה להיות דע"פ רוב אם הוא יבש אין בו לחלוטית,
עוד כתב שם השמ"ח חילוק אחר דסתם יבש הוקטן שיעורו. ולפענ"ד
ז"ל דגם חילוק זה הוא לא"ד דהא אף אם אין הוקטן שיעורו כיון
שמרגישין איזה יבשות טרפה מטעם יבש, ועיין לקמן בס' כ"ג בלק"י
ס"ק ב':

(שם ס"ק ב) (ב) לבנה כעץ. פי' במחז"ב שנמצא הריאה
נפוחה דהא כשמנפחין הריאה נעשה לבנה
וקשה כעץ: לא ידעתי לענין מה הביא הפי' של המחז"ב דהא
מדברי המחז"ב שהעתיק כאן נראה דס"ל להמחז"ב דלריץ שיה' הכל
ביחד נפוחה ולבנה וקשה כעץ והוא בעצמו פסק כאן בפנים דאף
באחת מהן הו"ל אופתאי ונל"ע:

כ"ז הוא כשהורדא נמצאת חוץ לכיסה ונתנה לתוך הכיס לבדקה
 אם תהי' יולאת ע"י הנפיחה אבל אם מתחילה היתה הורדא מונחת
 בתוך הכיס וע"י הנפיחה יאלה מתוך הכיס אז אף אם יאלה ע"י
 נפיחה מועטת יש להכשיר בהפ"מ. כ"כ הב"א סעי' ק"י ע"כ כ"ל
 שהוא ש"ח :

(שם) (י"ב) ואם יש שני כיסים אם שניהם בימין כו' יש להטריף :
 היינו דוקא כששניהן דבוקים מראשן עד סופן אבל אם
 פרודין בסופן אף שהם דבוקים בתחילתם יש להכשיר בהפ"מ. כ"כ
 הבי"א סעי' ק"י ע"כ כ"ל שהוא ש"ח :

(ברק"י ס"ק כה בא"ה) (יג) והסימפון של עימוניתא עומד ממש
 בין שני סימפונות ואם שינתה
 מקומה אפילו פורתא מיד תוכל להבין : התב"ש בס"ק מ"ח כתב
 דאין לסמוך על סימן זה אלא כיון שגראה להשומע למראה עיניו
 שהורדא שינתה מקומה קלת יטריף משום דאין אין בקיאות בשום
 בדיקה. וכ"ה דעת הב"א סעי' ז"ד. ועיין בשאר ספרי שח"א :

(סעי' ח) (י"ד) אם חסר מקלת מן הורדא יש לבדוק פו' : היינו
 כשהמקרון הוא בשורש הורדא אבל כשיש בשורש
 הורדא שהוא שיעור עובי אלבע תואר וורד בלי מקרון אז אף על
 פי שאין לה תואר וורד בראשה והיינו שאינה עגולה בראשה ומסר
 שם קלת אז במקום שמוהגין להקל בזה אין למחות בידם כ"כ הב"א
 סעי' ק"ה : **(שם)** (טו) אם נמצא החתיכה החסרה וע"י צירוף
 תהי' הורדא כתיקונה ממש כשרה : אמנם בעינין שיהי' בהחתיכה
 הנשאת במקומה כשיעור פ"ד לחומר דהיינו כפרק אמצעי של
 אגודל אבל אם אין בהחתיכה הנשאת כשיעור זה אינו מועיל הצירוף
 משום דאז אינה חשובה החתיכה הנשאת במקומה שיהי' החתיכה
 הנמצאת נגרת אחרי' אלא אמרינן דשינתה מקומה. כ"כ הב"א
 סעי' ק"ב וברא"פ שם ס"ק קכ"ז :

(סעי' ט) (טז) ואם נתקטנה הורדא ולא נשאר רק השורש שהוא
 כעובי אלבע ויש בשורש תואר וורד כו' : זהו
 דעת הש"ך ס"ק כ"א דס"ל דאף אם לא נשאר רק כשיעור עובי
 אלבע נמי כשר אבל התב"ש ס"ק כ"ב חולק על הש"ך וכתב דבעינן
 שיהי'

יריעות הלכות סי' ז בריקה האהל מז

(סעי' ה סו"ה) (ח) וכן אם יש לוורדא שני חריצין מזה אחד ומזה אחד אז נראה ששנים הן ויש להטריף. ובהפ"מ יעשה ש"ח: הב"א בסעי' ז"ה כתב דין זה דוקא על שני וורדות בשורש אחד, וכתב שם בר"א ס"ק קי"ד הטעם משום דהחריצין מעידין ששני וורדות הן אבל בוורדא אחת כתב שם שאין שני חריצין פוסל בה משום דהחריצין השני אינו אלא כעין קמט או חסרון מבחון ואף שהט"ז והא"י כתבו דין זה בוורדא א' היינו מחמת השורש האחד נקטו וורדא אחת אבל בוורדא אחת ממש אין להטריף בשביל החריצין השני ואף בשני וורדות בשורש א' בכה"ג יש להכשיר בהפ"מ עכתו"ד של הב"א שם. לכן כ"ל שבשני וורדות בשורש אחד בכה"ג ויש הפ"מ או בוורדא אחת בכה"ג אף באין הפ"מ הוא ש"ח:

(סעי' ו נא"ה) (ט) ובהפ"מ אין לאסור כ"א כשהיא גדולה כאונא הסמוכה לאומא: זהו דוקא כשהאונא הסמוכה לאומא היא כמו שהיא ראוי להיות אבל אם נתקטנה האונא היא מדרך גדלותה והוורדא היא כדרכה וגדולה כאותה אונא אין להטריף בשביל זה, דאלת"ה לא יהי מקום לדברי הפוסקים שכתבו שתמא דשיעור אונא היא כט"ד דמשמע אף האונא הסמוכה לאומא והא שיעור הוורדא צריך להיות כט"ד וא"כ יהי טרפה מחמת שהוורדא יהי גדולה כאונא הסמוכה לאומא אלא ודאי כדאמרן כ"כ הלכ"ט ס"ק ס"ח. אמנם כל זה הוא בבהמה אבל בחי' כיון דע"פ הרוב יש להם שני וורדות לכן אף אם נמצאת הוורדא גדולה כאונא הסמוכה לאומא ג"כ כשר (זבר"ז שם ס"ק ס"ז בשם הז"ט):

(סעי' ז נא"ה) (י) ואם אין לה כ"ס או שיש לה ואינה מונחת בתוכה כו': ואם מצאה הוורדא חוץ לכיסה ולא הספיק להניחה בכיסה לבדקה לראות אם תמצא מכיסה ע"י הגפיחה יש להכשיר. כ"כ הב"א סעי' קי"ט ע"פ הטעם שכתב שם ברא"פ ס"ק קכ"ט משום דפעמים הרבה יוצאת הוורדא מן הכיס אף בחי': (שם) (י"א) ואף כשנותנין לתוכה חוזרת ויוצאת כשנפסחין אותה טרפה: והיינו דוקא כשיוצאת ע"י נפיחה כדרכה אבל אם אינה יוצאת כ"א ע"י נפיחה יתרה כשר משום דאמרינן שמא בחי' לא היתה נפוחה כ"כ. כ"כ השפ"ד ס"ק ט"ז. אמנם

(סעי' ב נא"ה) (ד) אבל כשיש בה קצת נורת וורדא אס היא עומדת מקמא בין בימין בין בשמאל טרפה: זהו דעת התב"ש שהביא בלק"י ס"ק ה' אבל הב"א ס"ק קי"ו והלב"ש ס"ק קי"ז ס"ל כדעת הש"ך להקל במקצת תואר וורד אף אס עומדת בימין כל שאינה עומדת במקום הוורדא ממש וכן הביא המחבר זכר"ל בס"י ג' ס"ק ס' בשם המ"ע עיי"ש. ע"כ כ"ל שהוא ש"ח:

(שם) (ז) אבל כשיש ליתרת כל תואר וורד או שיש לה רק תואר וורדא קצת רק שיש לה כ"ס בפ"ע כו' אס היא בלד ימין אפילו בדרי טרפה, ובהפ"מ יעשה ש"ח: הגה מקור ד"ז הוא בשמ"ח סעי' ג' ולפענ"ד הוא תמוה דשם לא הזכיר רק מתואר וורד ועומדת בימין אבל אס יש לה רק תואר קצת ויש לה כ"ס מזה לא הזכיר שם כלל, ואדרבה מדברי הב"א ס"ק קט"ו מבואר להכשיר בזה. שכתב ח"ל מ"מ כלענ"ד דאס היתרת עומדת בימין ויש לה כל תואר וורד וגם יש לה כ"ס מסתברא שאין זה יתרת כאורחיי' אלא יתרת דוורדא היא כו' עד ואפשר דגם בשמ"ח בכה"ג מיירי שיש לה כל תואר וורד עם כ"ס עכ"ל הביא עיי"ש אלמא דבתואר וורדא קצת עם כ"ס ועומדת בימין ודאי לית מאן דחש לה אלא אף בתואר וורדא ממש ס"ל להב"א כדעת השמ"ח דבעינן גם כ"ס, אס הוא בדרי עומדת. גם מה שכתב דבהפ"מ הוא ש"ח, לפענ"ד הוא דוקא כשיש לה כל תואר וורדא עם כ"ס והיינו ע"פ דעת הלב"ש ס"ק פ"א שמקיל אף בכה"ג בהפי"מ אבל בלא כ"ס אף אס יש לה כל תואר וורד ואף באין הפ"מ יש לעשות ש"ח עיי"פ דעת הבי"א הכ"ל ועיי"פ דעת הלב"ש שם:

(שם סעי' ג נא"ה) (ו) ואס אחת שינתה מקומה אפילו הקטנה טרפה: זהו דעת התב"ש ס"ק מ"ח דס"ל דשינוי מקום חמור משינוי תואר, אבל המהר"ץ ובעל רביד הזהב והלב"ש ס"ק ע"ג והב"א ס"ק קי"ט כולבו ס"ל להקל אף בזה משום דדמי ממש להפוכה ושינתה תוארה. (זכר"ל סי' ג' ס"ק ע"ד) וכו' שהוא ש"ח:

(סעי' ד נסו"ה) (ז) אבל אס אין להם שורש אחד כעובי אלבע אע"ג דעיי' צירוף היא וורדא אחת יש להטריף: ואס עברו עלי' י"ב חדש יש לעשות ש"ח ע"פ דעת הלב"ש בס"ק פ"ג: סעי' ה

יריעות הלכות סי' הו' האהל בדיקה טו

ש"ח: וכן אם היתרת מקמח עומדת בחרץ עצמו אם הוא הפ"מ
ולו"ג יש לעשות ש"ח ע"פ דעת המ"ז ס"ק ח' ולב"ש ס"ק כ"ז וב"א
ס"ק ס':

ך (סעי' ב בא"ה) (ב) ואפילו אחת דימין שחילפה עם אחת דשמאל
כגון אם אונא אמלעית דימין גדולה מאונא
המשוכה כחן שכנגדה (פל"ל) כ"ז הוי חליף וטרפה: - הב"א בסעי'
ע"ט מכשיר בחלוק זה ע"פ הטעם שכתב שם בפירושו ס"ק ל"ו בשם
המחז"ב דמה שכתב הרמ"א דאם נתחלפו לורות האונות דימין לשל
שמאל טרפה זהו רק אם נתחלפו בצורתן אבל אם נתחלפו בגדלותן
לית לן בה משום דאין קפידא בחילוק גדולתן אלא באותו נד עצמה
אבל לא מצד ימין לצד שמאל דכן נראה מלשון הרמ"א שם שכתב דאם
האונא האמלעית דימין גדולה מהאונא ארוכה ועבה טרפה דמשמע
דאם קטנה ממנה אף שהיא גדולה מהאונא המשוכה כחן שכנגדה
לית לן בה. ע"כ כ"ל שהוא ש"ח. ועיין במור"ל סי' ג' סעי' ה'
ובזב"ר"ל סי' ד' ס"ק ז':

(שם) (ג) או אונא דימין גדולה מאונא דשמאל: עיין בהשמטה:
ז (ברק"י ס"ק א בא"ה) (א) והב"ח כתב אם עומדת במקום
הורדא ממש נוהגין להטריף אם יש
לה תואר וורדא קלת: דבריו במח"כ תמוהים דהא הב"ח באות ו' כתב
דמחמירין בב' וורדות בכ"מ וממקנת תואר וורד לא הזכיר הב"ח כלל.
(מכ"ל) ועיין בתב"ש ס"ק מ':

(שם) (ב) והש"ך פסק כו' אבל אם דומה ממש לאונא אף שיט
לה כ"ס יש להכשיר כיון שאינה עומדת במקום הורדא:
הלב"ש בס"ק ס"ו ביאר כוונת הש"ך דאיי"ר דוקא אם היתרת מקמח
עם הכ"ס בשמאל עומדת אבל אם עומד בימין אף אם אין עומדת
במקום הורדא ממש ס"ל גם להש"ך דטרפה:

(שם ס"ק ד בא"ה) (ג) אבל כשיש ליתרת כל צורת אונא רק
שיש לה כ"ס יש להטריף (תב"ש): ואם
היתרת מקמח עם הכ"ס עומדת בשמאל והוא הפ"מ יש לעשות
ש"ח ע"פ דעת הש"ך שהביא בלק"י אות א' וע"פ דעת הלב"ש ס"ק
ס"ו. ועיין בבית אברהם בחז"ה שלו לסי' ל"ה בלב"ת אות י"ב א"ק א':
סעי' ב

הו"ע הביא לקמן בסי' ל"ג בלק"י ס"ק ב' דעת המהרי"ן לענין חסרון ככ"ף כפופה דס"ל למהרי"ן דאם נחסר מהבשר בשיפולי הריאה ברוחב האונא דנין אותה ליתרת בדרי וא"כ יהי' סותר המהרי"ן דב"ע ממה שכתב כאן להטריף בחסרון ולא דן אותה ליתרת אע"כ ל"ל דמהרי"ן איירי כאן שנחסר מהבשר בעובי' וכ"כ להדיא הב"א בסי' ל"ו סעי' פ"ט דמהרי"ן איירי כאן שהחסרון הוא בעובי האונא, וא"כ מה שייך להקשות עליו שיכשיר מטעם דהוי יתרת בדרי דהא בעובי לא שייך למתלי ביתרת. וכמו שכתב הבי"א שם ברא"פ ס"ק ק"ט עיי"ש. ומ"ש הקושי' הזאת בשם הבב"י והמחז"ב והתב"ש. הנה הס' בה"י ומחז"ב אין אתי אמנס בתב"ש עיינתי ולפענ"ד לא דק המחבר לק"י במח"כ בדברי התב"ש דהתב"ש בס"ק י"ד כתב וז"ל בהרי"ן כתב דינא בנתפלה האומא לב' וכן באונא עליונה שמאלית ואיכן אליבא דהלכתא דהא קימ"ל דבכל מקום מקרי בדרי דאונא עכ"ל והנה מהלשון שכתב דבכל מקום מקרי בדרי דאונא משמע דאינו חולק על המהרי"ן רק לענין מה שכתב דבאומא תלין טפי בחסרון אף אם נחסר ברוחב הריאה משום דס"ל להרי"ן דכל מה שלמטה מהוורדא לא תלין תו ליתרת וכמו שהביא הו"ע בסי' ל"ג בלק"י ס"ק ב' דברי המהרי"ן לענין כ"ף כפופה עיי"ש. ע"ז חולק התב"ש וכתב דאינו אליבא דהלכתא משום דקימ"ל דבכל מקום מקרי בדרי ואף למטה מהעיונותא וחסרון לחוד ויתרת לחוד. אבל לענין מה שכתב המהרי"ן דגם באונא לא תלין ליתרת רק לחסרון ע"ז אינו חולק עליו התב"ש משום דבזה כ"ע מודים דדינו לחסרון טפי משום דבעובי לא שייך למתלי ליתרת. וכ"כ שם הב"א בס"ק הבי"ל להדיא עיי"ש גם מבואר שם בב"א דקושית המחז"ב על המהרי"ן הוא ג"כ כמו שבארתי דברי התב"ש, דאינו חולק על המהרי"ן רק לענין מה דס"ל להטריף בנתפלה האומא, אבל לא לענין האונא: ועיין עוד בהשמטה.

ה (סעי' ג) (א) ואם נמצא פילל או יתרת מקמא למטה מהחריץ דינה כבשאר אונות כו' חוץ מבחריץ עלמה במקום שנוסב הגרגרת עליהם פילל כשר ויתרת ערפה: ואם היתרת היא למעלה מהחריץ דעת הגאון בעל פנ"מ בחלק ב' סי' קנ"ז להכשיר משום דאמרינן דע"י דחיקת הגרגרת נעשה ואינו יתרת כלל אבל דעת הגאון בי"א בסעי' מ"ד הוא להחמיר בזה עיי"ש ע"כ כ"ל שהוא

יריעות הלכות סי' ד בדיקה האהל יד

(סעי' ג) (ב) ובהפ"מ יש להכשיר א"ל שהחמירין הוא כשיעור דטרפה משום חמירין אפילו בהפ"מ: ואף שבקי' לג' ס"ו כתב שם הו"ע להקל בהפ"מ אף בחמירין ממש ככ"ף כפופה מ"מ כאן יש להטריף בכ"ג אפילו בהפ"מ משום דבלאו הכי דעת כמה פוסקים להחמיר בפ"ל קצ"ר מהגומא לכן הו"י תר"ל. כ"ה מבואר בב"א ס"ק ע"ג. (אמנם לפי דעת הלכ"ס בס"י ל"ה ס"ק קכ"ג דפ"ל כה"ג אינו ריעותא כלל להטריף לתר"ל ל"ע ע"כ כ"ל דבהפ"מ הוא ש"ח). ובמקום דליכא מנהג מצורר להתיר פ"ל שהוא קצ"ר מהגומא יש להחמיר כשהפ"ל גדול כט"ד אף אם אין מקום הריקן שיעור אלבע אגודל ואפילו בהפ"מ. אבל אם אין הפ"ל גדול כט"ד אז אף במקום שאין מנהג מצורר יש להכשיר אם אין מקום הריקן כשיעור הכ"ל. (מור"ל שם ע"פ דעת השמ"ח ופר"ת ושאר פוסקים): (סעי' ד) עיין בהשמטה:

(בלק"י ס"ק ה) (ג) כשיעור כגון שהוא חסר סביב הפ"ל ככ"ף כפופה כו': ואם תמונת החמירין הוא באופן שאינו פוסל מטעם כ"ף כפופה דהיינו שא"א להניח בתוכו אגודל אז אם יש במקום הריקן יותר מרביעית הלוג טרפה (מור"ל שם ס"ב ע"פ דעת הרא"פ ס"ק ע"ג):
בלק"י ס"ק י' עיין בהשמטה:

(סעי' ה נא"ה) (ד) האומא או האונה העליונה של שמאל ככ"ל דכן הוא הלשון של המהר"ץ שמשם נלקח ד"ז (ועיין להלן באות ו'. ובזב"ר"י סי' ח' במוס' אות י"א) (שם) (ה) נוסחין אותה אם נתקרבו החלקים כשרה. ואם למעלה ולמטה נתקרבו ובאמצע נתרחקו יש להחמיר: ושיעור הריחוק מן השיפולי עיין בזב"ת ס"ג:

(בלק"י ס"ק יב) (ו) יש להחמיר. מטעם דמהר"ץ כתב להטריף בכ"ג. ומ"מ בהפ"מ יש להכשיר. דבה"י ומח"ז מכשירין בכ"ג דממ"כ אם יש להם שורש אחד הו"ל חדא וכשרה ואם אין להם שורש אחד הו"ל יתרת בדרי דאונא והודה עליהם בתב"ש להכשיר בכ"ג: דברי הלק"י תמוה הוא לפענ"ד. דהא הו"ע

ג (סעי' ג) (א) והיתרת העומדת בדרי דאונא וכשנפחין הריאה אז היתרת נוטה ללד גבה כטרפא דאסא טרפה. כ"ל וכ"ה הלשון של השמ"ח סעי' י"ג. והמחבר זכר"ל סי' ג' ס"ק י"ח הביא דעת מהר"ם בתו"ה דס"ל דדוקא אם השורש עצמו בולט לחוץ כט"ד טרפה אבל אם נתעקמה לבד אפילו העקום הוא כט"ד כשר. וכן הוא דעת הג"ב והז"ש וחתם עליהם הגאון בעל חתם סופר עכ"ל הזכר"ל. ע"כ כ"ל שהוא ש"ח:

(בדק"י ס"ק י) (ב) ובדמש"א כתב דבבהמות עכו"ם יש להחמיר: ואם יש לישראל ריווח מזה כתב הלבוש סס"ק קנ"ה דהכל לפי ראות עיני המורה. (מכ"ל):

(שם ס"ק יב) (ג) להשלים. כגון שנתכשרה ע"י היכר סדק או שאר היכרים שנתבארו אפילו יש בליטה בסקוף האומא מקרי בדרי דאונא וכשרה: לכאורה אין לדברים אלו ביאור. דהא יכול לומר בפשיטות אף שלענין חקר אונא אין הבליטה זו משלמת מ"מ מקרי שפיר בדרי והטעם מפורש בש"ך משום דכל למטה מהעיוניתא אינו מקרי בדרי לענין השלמת החקרין. ואפשר דכוונת הלק"י הוא להשמיען עוד רבותא טפי אפילו באופן שיש שם חקרין אונא והוכשר ע"י אחד מהיכרים מ"מ לא אמרינן דהבליטה שלמטה מהאומא היא האונא העיקרית רק ששינתה מקומה אלא אמרינן דהיכר מראה שהאונא העיקרית במקומה עומדת והבליטה היא היתרה. כ"ל לפרש דבריו:

ד (סעי' ב בא"ה) (א) אבל אם גבוה ובולטות למעלה יותר מן הגומא אפילו אין גבהותה כט"ד רק שכל הפיצל הוא כט"ד אינו אלא יתרת וטרפה: הביא בסעי' ע"ח תמה בזה על השמ"ח דלפי הטעם שכתב ע"ז דכיון שנתפצל מגוף הריאה ואינו מחובר כהוגן ובולטות קלת. הבליטה גורמות שתתחבך בללעות ותתפרק. אי"כ אף אם אין הפיצל גדול כט"ד כמי יש לחוש לחיכוך ותתפרק. לכן לא הסכים להשמ"ח להכשיר בזה רק בהפ"מ. עיי"ש. והמחבר מורי"ל בסי' ב' ס"ב הביח ד"ז בש"ח:

יריעות הלכות סי' ב בדיקה האהל יג

לסימן. והזכר"ל צפי' כי סייק ל"א הביא עוד טעם אחר בשם המייע
דכיון דלא מכשירין ע"י הסימנים רק משום דסמכין ארובא
דרוב בהמות אינן חסרי אונות כמ"ש הכר"פ אי"כ עכ"פ בעינן שלא
יהי' שום דבר מתנגד להרוב. ועיי"ש:

(סעי' ד) (ד) ושיעור סדק זה שאמרנו אין להקל כ"א כשהסדק
ארוך ברוב האונות: ובהפ"מ ישע"ה יש לעשות ש"ח
אע"פ שאין הסדק ארוך כי"כ (מור"ל סי' א' סי"ח):

(בלק"י ס"ק ו) (ה) כשרה. דהכל רואים ששנים הן אלא דנסרכו
בסדרן: זה הטעם כתב השמ"ח סעי' ג'
עוד טעם אחר כתב שם השמ"ח בשם הרש"ל דאף אם נאמר
דנבראת כך מ"מ קים להו לחז"ל דאין הדבר תלוי בהבדל שבין
האונות רק תלוי במה שהיא סדורה בפנים ככל שאר ריאות שאז
תוכל לכלוא את הרוח בקרבה וכיון שיש היכר מבחון אמרינן שגם
מבפנים היא סדורה כהנכתה. והג"מ בין בני שני טעמים הוא
דלפעם הראשון דאמרינן שנסרכו כקדרן אם הוא במקום שנהגו
כר"ת להחמיר באונות הסרוכה לאומה בכקדרן ונהגו גם בקולות אלו
הוי תרי קולא דסתרי אהדי אבל לפי טעם הרש"ל אין לסתור
מנהגם. כי"כ שם השמ"ח עיי"ש:

(סעי' ה נסו"ה) (ו) ובהפ"מ יעשה ש"ח: ובמקום שנהגו להכשיר
אף באין הפ"מ אין לסתור מנהגם. כ"כ
הב"א סעי' ע"ז:

(בלק"י ס"ק יא) (ז) אבל ריאה שחפרה והוכשרה ע"י היכר
סדק או שאר היכרים ואירע דבדקוה
ולא מלאו בה סימפונות - שתחלק לב' אונות אין להקל כ"א בהפ"מ
ושע"ה יחדיו: לעכ"ד יש לעשות ש"ח בזה אף באין הפ"מ ושע"ה
ע"פ דעת הלב"ש סייק ט"ז שחולק בזה על השמ"ח ומכשיר בכ"ע.
ואם בלד אחד חסר אונות והוכשר ע"י סימפון ובלד השני חסר אונות
והוכשר ע"י סדק ואין שם סימפון. דעת הב"א סעי' י"ג לאסור
בממיץ והמחבר זכתי רלון סי' ב' מוס' או' י' הכיח זה בש"ח ע"כ
כ"ל שהוא ש"ח:

המראה פשרה למראה פסולה. פשיטא דכשר בדיעבד אף באין הפ"מ
 לב"ע (כ"כ הזכר"ל סי' ט"ו במוס' אות ד') :

(שם ס"ק י') (ו) ריעותא קלת. כגון יתרת צדרי ונוטה קלת
 לגבה או יתרת מגבה פחותה מט"ד כו' טרפה

אפילו בהפ"מ : הנה פ"ז אם הוא רק ספק אחד כגון שאין נודע
 נטייתה אבל זה ידעין ודאי שהיא כט"ד או להיפך אבל אם הספק
 הוא בשניהם יש לעשות ש"ח ע"פ דעת הלב"ש ס"ק כ"ה. וכן ביתרת
 מגבה פחותה מט"ד אם הי' קטנה מאוד. עד שיש לשער שגם לאחר
 נפיחה לא תהי' כט"ד יש לעשות ש"ח ע"פ דעת השפ"ד ס"ק כ"ג.
 וע"פ דעת הב"א סעי' כ"ב. (ועיין זכר"ל סי' ג' מוס' אות א' ד' ו')

(סעי' ג') (ז) כל טרפות הריחה הוא מחמת נקב : עיין בלק"י ס"ק י"א.
 ועיין מה שאכתוב בס"ד לקמן בסי' כ' בלק"י ס"ק ד' :

ב (סעי' א') (א) חסר כינר אי' חסר אונא אחת כו' ולא נשאר
 כט"ד לאחר נפיחה. כ"ל. והמחבר זכר"ל בסי'

אי' במוס' אות ה' כתב וז"ל ואם נאבדה הריחה קודם נפיחה או
 שנמלא בה נקב במקום משמוש יד הטבח או נקבי מורנא באופן
 שא"א לנפוח כ"ל דאם יש לשער שלאחר נפיחה תהי' כט"ד או אם
 עברו עלי' י"ב חדש כמו שכתבתי לקמן סי' ג' אות א' עכ"ל ולענ"ד
 יש לעשות ש"ח בזה :

(ברק"י ס"ק א') (ב) ודוקא בשאר אונות אמרינן כן אבל אם
 ארוכה ועבה נתקטנה והסמוכה לה כדרכה.

כ"ל וכ"כ הלשון במהרי"ץ ובתב"ש ס"ק ל"ה. והיינו שהא"ע כמו שהיא
 עתה היא קטנה מהאמצעית אבל אם שניהם שוים יש להכשיר בהפ"מ.
 וכמו שכתב הו"ע לקמן בסי' ו' סעי' ג' עיי"ש :

(סעי' ג') (ג) אם חסר אונא אחת רק שיש סדק במקום שראוי
 להיות אונא כשרה : וצריך שתהי' האונה פ"כ שיהי'

בכל חלק מהחלקים כשיעור ע"ד כ"כ הב"א ס"ק י"א. ובאונא
 שצריכה להיות גדולה מחברתה צריכה להיות גדולה מט"ד אפילו
 בהפ"מ. פ"כ הלב"ש ס"ק ד'. והטעם משום דהבדק וכן שאר הסימנים
 שאנו מכשירים על ידם חסר אונא הוא משום דאמרינן שבמקום הזה
 הי' להיות ראוי מפוללת וא"כ מה שייפת יש לחלק הנשאר חזן

יריעות הלכות סי' א בדיקה האהל יב

ויש גדולים שגזרו חרס ע"ז. וכן ראיתי נוהגין. כ"ה הלשון בשמ"ח עיי"ש: ואם לא הוציא הריאה לבדוק במראות העין כיון דהגדולים גזרו חרס ע"ז הדין כמו שלא בדק כלל במזיד. כ"כ הב"א שם ס"ק ו'. ובזב"ר"ל סי' א' ס"ק ט"ז כתב בשם רבינו הגאון ר' עקיבא איגר זל"ל דגם בעגלים לא יסמוך על בדיקת פנים לחוד: ואם נאצדה הריאה קודם בדיקה באונס או בשוגג אם הוא הפ"מ יש לעשות ש"ח עיי"ש מ"ש הרמ"א בהגה סעי' ב'. ובגדיים וטלאים שאין סרכות מלויות בהם יש לעשות ש"ח אף באין הפ"מ ע"פ דעת הרמ"א שם. ויש להם דין גדי וטלה לענין זה כ"ז שהם נקראים בלשון ב"א קן (כ"כ השמ"ח שם סעי' ד') וה"ה עגלים הרכים שאינן אוכלים עדיין רק יונקים שאין הסרכות מלויות בהם, (כ"כ שם השמ"ח) ואף בבהמה אם בדק אותה מסרכות רק שלא בדק אותה עדיין משאר ריעותות יש לה ג"כ הדין של גדי וטלה. ויש לעשות ש"ח בזה אף באין הפ"מ ע"פ דעת הב"א סעי' ב'. אך אם הי' לה החולי שקורין הושטוי"ן אין להתיר אף בכ"ה ג"כ"א בהפי"מ. כ"כ הב"א סעי' כ"ב (ועיין בזב"ר"ל סי' א' סעי' ג'). ואם בא עכו"ם או ישראל שאינו בקי בבדיקה והוציא הריאה קודם בדיקה והרי היא קיימת נופחין אותה ואם אינו מרגיש בה שום ריעותא יש להכשיר. כ"כ שם השמ"ח סעי' ו', מ"מ סתם שוי"ב יעשה ש"ח דוקא:

(בלק"י ס"ק ט) (ה) אם היא רק ריעותא קלת כגון יתרת בדרי דאונא ואינו נוטה ללד גבה כלום או מראה המותר וכדומה כשרה בדיעבד כו' דלא מחזיקין ריעותא בהפ"מ בדיעבד: הנה משטחית לשונו משמע דאף יתרת ואינו נוטה ללד גבה כלום אינו כשר בדיעבד כ"א בהפ"מ והו' נגד משמעות דברי התב"ש שבסיק י"ח בא"ה. שכתב וז"ל אבל היכא דקיימא ממש בשוה עם האחרים למה נחזיק ריעותא לכן נלעכ"ד פשוט דבכה"ג אי לא נפחיה אין להחמיר כלל בדיעבד עכ"ל ומדכת' סתם דאין להחמיר בדיעבד כלל משמע אף באין הפ"מ אמנם לענין מראה המותר כתב השמ"ח בסוי' ל"ח סעי' י"ב דאין להכשיר בדיעבד כ"א בהפ"מ. ואף בזה יש לעשות ש"ח אף באין הפ"מ בדיעבד ע"פ מה שמולק שם הלבוש ס"ק כ"ח על השמ"ח. ומכשיר בדיעבד בכ"ע. וכ"ש אם בדק וראה שעלתה בנפיחה במקום המראה רק שלא בדק אם נתהפך

המראה

יריעות הלכות סי' א בדיקה האהל

א (כלל א) (א) אין לריך לבדוק אחר שום טרפות מן הקתם חוץ מן הריאה בו' וכל הפורץ גדר ישכנו נחש: ולענין הבשר, הריב"ש והש"ך ס"ק ו' והפר"ח והתב"ש ס"ק ב' כתבו דיש להבשר דין איסור דבריהם שנתבטל במזיד דאסור לו ולמי שנתבטל בשבילו ואסור למכור לישראל אחר בדמי כשרה כ"א בדמי טרפה כמו שהוא מוכר לנכרי כדי שלא יהנו לו מעשיו הרעים כמבואר ביו"ד סי' ז"ע. ודוקא בשחט למכור לאחרים אבל מי שאין דרכו למכור לאחרים ושחט לעצמו ואיבד הריאה במזיד אזי אף דלעצמו אסור מ"מ שרי למכור לאחרים אף בדמי כשרה, כ"כ החגו"ש ס"ק ה'. (ועיין זב"י' בבדיקת סי' א' ס"ה ה')

שם (ב) ובדיקה זו היינו שיכניס הבדוק ידו לפניו בו', בדמש"א. ובב"א סי' ל"ט סעי' קכ"ה כתב דבעינן שיה' הבדיקה בעוד שהבהמה מוטלת על הארץ והטעם משום דע"י מה שהקלבים תולין את הבהמה למעלה מתנענעה והסרכות מתנתקת. ובס' רשמי שאלה כתב עוד טעם אחר, משום דע"י מה שבדק בעודה מוטלת על הארץ יירגש היטיב אם נסרח חלר הכבד לבית הכוסות. (ועיין זב"ר"ז שם סעי' ב'): **(שם) (ג)** וכשבדק בפנים ואין מרגיש בה ריעותא אין לריך יותר, כל"ל. (ועיין בשמ"ח סי' ל"ט סעי' ב'): **(שם) (ד)** ומ"מ רבים מגדולי הדור מזהירין להוציא הריאה אחר בדיקת פנים כדי לבדוק במראות העין ותע"ב: הגה כל דבריו שבכאן נשתנו בהעתקתם מלשון השמ"ח, דזהו לשון השמ"ח שם. בדיקה זו היינו שיכניס הבדוק ידו לפניו בו' וכשבדק בפנים ואינו מרגיש בה טרפות אי"ל יותר, ויש מקומות מזהגין להוציא אח"כ הריאה ולנפח אותה כי יותר יש לראות בה כשהיא נפוחה. והיבא דנהוג כן אין לשנות, וכ"ל דבאותן מקומות אם לא נפח במזיד דינו כמו שלא בדק במזיד שנתבאר, בסעי' שלפ"ז, וכ"ל דאפילו במקומות שלא נהגו לנפוח מ"מ יש להוציא הריאה אחר בדיקת פנים כדי לבדוק במראות העין

יריעות הלכות סי כד שחיטה האהל יא

שחט ע"ג עפר שאין נפרד אף אם כבר כסה למעלה אם אפשר
יגרר ויפסק כדינו. כי השמי"ח סעי' י"ב. ועיי"ש בתב"ש ס"ק
ט"ז: ובי"ט אם יש דם הרבה מותר לגרר אבל אם נתייבש
הדם קצת אסור דקמטוב גומות. (ווג"ל סי' תל"ח ס"ק כ"ה)
ומ"מ יכסה למעלה בצרפה כיון דהי ראוי ליתן עפר למטה ובל
הראוי לבילה בו כ"כ התב"ש ס"ק י"ב:

(סעי' ד) (ג) כל הדברים שהורעים המורעים בהם מלמחים
בו: עיין בלק"י ס"ק י"ז. וה"ה דלא מהני
אם מגדלים המלחים ששתלו בהן אחר שגדלו כבר במקומם. כ"כ
הפר"ח. והשמ"ח ובמ"ז ס"ק י"ח:

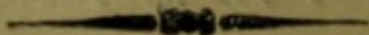
(סעי' ה) (ד) אבל אין מכסים באצנים ולא בשחיקת מתכת:
ובשע"ה מותר לכסות בשחיקת מתכת. (זב"ר)
שם ס"ק ק"א בשם הבי"ח:

(שם) (ה) וכולם אם נשרפו בו מכסים בהם: בזב"ר שם
במוס' אות ט"ז כתב בשם זקינו המחב' ס' ז"ש דבעפר
המדבר לא מהני האי תקנתא דשריפה והטעם דהא החשיבות שבא
ע"י שריפה הוא דעי"ז נקרא עפר וזו הרי גם קודם שריפה
מקרי עפר ואעפ"כ הי' אסור לכסות בהן מש"ה לא מהני תו שריפה:
(סעי' ו) (ו) כסבו הרוח פטור מלכסות. ודוקא כסכסכו הרוח
בדברים שמכסין בהם וגם למטה הי' כמו כן
עפר שמכסין בהם. כל"ל. ועיין שמ"ח סעי' י"ב:

(שם) (ז) אבל כסבו הרוח בדברים שאין מכסין בהם או שלא הי'
למטה דברים שמכסין בהם בו. כל"ל ועיי"ש בשמ"ח:

(סעי' יא בא"ה) (ח) ובפעם הראשון שמכסה מברך שהחיינו: זהו
דעת הרמ"א בש"ע סי' כח' בהגה סעי' ב'.

אבל הש"ך שם ס"ק ה' מפקפק בזה וכן הפר"ח דלמה מברכין
על כסוי יותר משאר מצות העשויין בפעם הראשון כגון תפילין
וימזוזה. ע"כ הניחו בל"ע. ולכן פסק השפ"ד דאין להכניס עצמו
בספק ברכה. אמנם המחב' מור"ל בס"י ז' סעי' ח' בתב שטוב ליקח פרי
חדשה או בגד חדש ולברך שהחיינו עליו ועל הכסוי. עיי"ש:

10 יריעות הלכות סי' כב כג כד שחיטה האהל

לשחוט על סמך ברכה הראשונה (שמ"ח ותב"ש): דברים אלו קאי על מה שהגהתי בפנים לענין בריך לשחוט סתם. דהשמ"ח עלמו סיים שם דברים אלו לענין בריך לשחוט סתם (עיי"ש בשמ"ח סעי' ע"ז) אבל באם נתכוון מתחילה על כל המובא לפניו אז אף אם גמר השחיטה א"ל לברך ברכה אחרת וכמו שכתבתי בא"ק הקודם. אמנם בעינין שלא יעקור את מקומו ולא ידבר בנתיים בדברים שאינן מרכזי שחיטה. כ"כ הזכר"ל סי' י"ח ס"ק כ"ז בשם השר"מ:

כג (בלק"י ס"ק ו) (א) ואם יש לו דקר נעוץ עדיף טפי (ט"ז ומג"א): הנה הם מג"א אין

אתי אמנם מדברי המחבר זכר"ל סי' י"ט ס"ק ע"ג נראה לסיפך שכתב וז"ל כתב הרמ"א שם מיהו עדיף טפי לכסות בדקר נעוץ כו' אמנם המג"א ס"ק ל"א חולק עליו ומסיק דעפר זו שאינו ראוי לללות בה בינה עדיף מדקר נעוץ עכ"ל עיי"ש. ועלי לעיין בל"ג לעת מנחם הסי' מג"א:

(סעי' ג בא"ה) (ב) וכן הטול מחי' שבא על הבהמה כו':

התב"ש ס"ק ט' האריך ומסיק דגם הטול מבהמה שבא על החי' דאע"ג שחייב בכסוי בגדאי מ"מ כיון דחיישינן להתרת חלבו אין שומטין אותו ביו"ט ואין מברכין על כסויו אף בחול משום דהרואה שמכסין דמו ביו"ט או שמברכין על כסויו בחול יאמר הלא על ספק אין מטריחין ביו"ט וגם אין מברכין בחול אלא ודאי חי' הוא ויבוא להתיר חלבו רק בדיעבד אם שחטו ביו"ט יש לסמוך ארש"ל ולכסות ולא יעקור מנחת כסוי דאורייתא משום חשש דהתרת חלבו עכ"ל של התב"ש. ועיין זכר"ל שם ס"ק ט':

(בלק"י ס"ק יב בסו"ה) (ג) והט"ז כתב טעם אחר דהא דם העוף מיעוט הוא ונתבטל בדם

הספק: עיין לקמן סי' כ"ד בלק"י ס"ק ל"ה:

כד (סעי' ב בא"ה) (א) השומט ע"ג קרקע שאינו נפרד וכן

השומט ונבלע הדם בקרקע אם אפשר

יגרר ואם לא אפשר מ"מ יכסה למעלה כ"ל:

(שם) (ב) אבל אם כבר כסה למעלה ולא גררו פטור: הנה

זהו דוקא אם שחט ונבלע הדם בקרקע אבל אם

יריעות הלכות סי' כב שחיטה האהל י

שאין הכסוי הפסק בין השחיטות ולכן אם שחט חי' או עוף ודעתו לשחוט עוד ושכח וכסה כו' עיי"ש. והן הן הדברים שהעתיק כאן בלק"י: (שם) (ג) ולענין כסוי האחרונים כו' ואם היתה שכתו שסבור שדין הוא שיכסה מיד כל אחד לבדו אחר השחיטה או שכסה בלי כוונה כלל יכסה אח"כ בלא ברכה. אבל אם הי' סבור שצריך לכסות כל אחד בברכה בפ"ע יש פוסקים שמברך אח"כ אבל השמ"ח פוסק שאינו מברך אח"כ אפי' שברכתו הראשונה לא הי' כ"א לפטור אחת כיון שידע שיכסה עוד זה אחר זה ולזה נתכוון בהתחלתו במלות כסוי מה לנו ולטעותו כבר נפטר ממילא. כ"ל. ועיין בשמ"ח שם בסוף הסעי':

(סעי' ב' בסו"ה) (ד) ואם שחט עוף ורוצה לשחוט אח"כ בהמה ואח"כ עוף בהא יש להסתפק כו' ואם עשה

כן יכסה אח"כ בלא ברכה: ואין לומר דיסיח דעתו מברכה ראשונה. דאימתי אי קודם שחיטות עוף השני הרי מחויב עיי"ז לברך גם השחיטתו וכמלא שגורם ברכות שחיטה שאינה לריכה ודאי. ואחר שחיטות עוף השני אינו רשאי להסיח דעתו שהרי חל עליו מיד מלות כסוי ואין להחמץ כ"כ השמ"ח סעי' י"ב ומי"ז ס"ק י"ז:

(סעי' ג בא"ה) (ה) אבל ברך לשחוט סתם או שוחט דמתא: הנה מה שכתוב כאן או שוחט דמתא צריך למחוק.

דהא - הו"ע כתב להלן בסו"י זה סק"ד דשוחט דמתא דינו כמי שמתכוין לשחוט על כל המובא לפניו עיי"ש וכן הוא הדין:

(סעי' ד) (ו) מי שצריך לשחוט וקודם שגמר לשחוט הובא לו עוד לשחוט אם נתכוין בברכה ראשונה שאפילו

יביאו לו לא ישחוט וכמלך לשחטם יכסה הראשונות ויברך שנית על שחיטות המובאים. אבל צריך סתם שוחט כל המובא על סמך ברכה הראשונה אפילו הובאו ממין אחר כ"ל דכ"ה שם בשמ"ח סעי' ט"ז עיי"ש: (שם) (ז) אבל אם בשעת ברכה ראשונה דשחיטה נתכוין לכל מה שיביאו לו לשחוט אפילו הובא לו ממין אחר אי"ז ברכה אחרת ואפילו הובאו אחר שגמר הכל. כ"ל. דכ"ה מבואר שם בשמ"ח סעי' ט"ז עיי"ש:

(בלק"י ס"ק יג) (ח) אי"ז ברכה אחרת אפילו הובא ממין אחר דכל זמן דלא גמר עדיין קבוע הוא

לשחוט

לתחילת השחיטה ובתוך השחיטה לא הפסיק רק במאה המוטל עליו.
כ"כ השמ"ח שם סעי' י':

(סעי' ד') (ג) ואם שחט דבר דלתיילד בו ריעותא יהדר אחר איזה
בע"מ לשחוט בברכ': וביו"ט מוטב שיברך אחר
הבדיקה (כמו שכתב בסו"ה) ולא ירבה בשחיטה שאינה לריכה (כרו"פ)
ואף בחול אם הדבר שבו הריעותא וגם הדבר הנשחט עמו הם מהמינים
שמחויבים בכסוי יזהר שלא ישחוט הדבר שבו הריעותא ע"ג דם של
הנשחט עמו דשמא כמלא טרפה ונתבטל עי"ז דם חבירו מכסוי. כ"כ
השפ"ד ס"ק י"ז:

(סעי' ה' בסו"ה) (ד) ואם שחט בבית המטבחים כו' ילך מונה
למקום נקי ויברך אחר המחילה מיד (שמ"ח):
ובעינין שיה' המחילות גבוהות י' טפחים. כ"כ שם התב"ש ס"ק ו':

כב (בלק"י ס"ק ד') (א) דהכסוי לא הוי הפסק בין השחיטות.
הטעם כתב הר"ן משום דאפשר דשחט
בחד ידא ומכסה בחד ידא, והרא"ש כתב אפילו דעתו בשעת כסוי
הראשון לשחוט חי' או עוף א"ל לברך הטעם כיון דבשעת כסוי הראשון
דעתו לשחוט ולכסות מברך על דעת שני הכסויים כו': הנה מה
שכתב בת"ה דהכסוי לא הוי הפסק, הוא איזה טעות הדפוס. דהא
ע"ז א"ל להביא הטעם בשם הר"ן דהא גמרי' ערוכי' היא חולין דף
פ"ו ממימרא דרב חנינא דאמר מודה ר' יהודה לענין ברכה על השחיטה
שאין מברך אלא אחת משום דאפשר דשחט בחד ידא ומכסה בחד
ידא. אמנם כ"ל דדברים אלו ראויים להכתב על מה שכתב בפנים
דגם השחיטה לא הוי הפסק בין הכסויים משום דהר"ן עצמו לא כתב
טע"ז רק לענין זה, דגם השחיטה אינו הפסק בין הכסויים. גם
מדברי הרא"ש שהביא כאן נראה כמו שכתבתי. וק"ל: (שם) (ב) ולכן
אם שחט חי' או עוף ודעתו לשחוט עוד ושכח וכסה קודם ששחט עוד
א"ל לברך אח"כ על השחיטה: ר"ל כיון דכבר נתבאר בפנים דאין
הכסוי הפסק. דאין לפרש כוונתו דהאי ולכן נמשך אחר דבריו שבלק"י
דהא בלק"י ע"כ לא איירי רק לענין שאין השחיטה הוי הפסק. וכמו
שביארתי באות קטן הקודם אא"כ ל"ל כוונתו כמו שכתבתי וכיה' מבואר
בשמ"ח (סי' י"ח סעי' י"ח) שכתב וז"ל כבר נתבאר בסעי' י"א וי"ב
שאין

יריעות הלכות סי' כ כא שחיטה האהל ט

שבאם נשמעו מאתמוול מותר לשחטן ביום הראשון (רדב"ז סי' תקל"ה)
ור"ל כדנריך להם ביום א' או שיאכל ממנה קצת (שע"ת) עיין זב"ל:
(שם סי' ו') (ה) או למרוט הנוצות. אע"ג דמלאכה שאינה זריכה
לגופא היא כו' מ"מ אסור דמכשירי אוכל נפש
לא שרי אלא לאחר שחיטה כו': לפי טע"ז קשה אמאי כתב אח"כ
ובמקום שיש לחוש שמא יתקלקל השחיטה מותר למרוט הנוצות הרי
יכול למרוט מאתמוול וכלל אמר ר' עקיבא כל מלאכה דאפשר לעשותה
מערב שבת אינו דוחה את השבת במילה ובכמה דוכתא ומניחין את
המצוה אלא"כ הבא נמי יניח מלשחוט אברא בש"ע א"ח סי' תל"ח ס"ק
כ"ד כתב זה המג"א בשם הרא"ש אבל לא מנינו שם היתר זה במקום
שיש לחוש שמא יתקלקל. ויהי' לי' להביא שהמג"א דחה שם דברי הרא"ש
בזה דהוי' כאוכל נפש עצמו וזהו דוקא במקום שיש לחוש שמא יתקלקל
השחיטה אבל מה שאין לחוש הוי' כמכשירי אוכל נפש ועיי"ש במג"א
בשם המ"מ ג"כ פ"ח דפתב שאין דוחה יו"ט אלא דבר המוכרח וזהו
דבר המוכרח (מכ"ל):

(סעי' ה') (ו) מותר לשחוט בשבת ליוולדת כו': אבל אסור ליקח
שכר שחיטה של שבת ויו"ט. ועיין א"ח סי' ט"ו
(ועיין ט"ז ומג"א סי' תקפ"ה) ועיין זב"ל סי' י"ב ס"ק ט"ז:
(שם) (ז) אבל לא יכסה דמו: ואם יש לו עפר מוכן לכל זרכיו יש
לכסות בו הדם אפילו בשבת. כ"כ הכל בו בשם הרא"ש
בס' המאורות הביאו הבי"י (זב"ל"ש שם ס"ק ס"ד):

כא (סעי' א') (א) השומע צריך שיברך קודם כו'. ולא יפסיק
אפילו לצורך שחיטה: ואם שמע בין הברכה
לשחיטה קדיש או קדושה או ברכו או קול רעם וכו"ג אם שומע
העוטים או המברכים לא יפסיק כלל רק ישמע מהם ויהי' שימע
כעונה ואם א"א לשמוע לא יפסיק כלל. ואם פסק וענה יברך שנית
על השחיטה. ועיין שמי"מ ס' י':

(סעי' ב') (ב) כשם שאסור להפסיק בין ברכה לשחיטה כך אסור
להפסיק בין שחיטה לשחיטה: ואם שמע קדיש או
קדושה וכדומה יענה אמן ואם שמע קול רעם יברך ואין צריך לברך
שנית על השחיטה דאין זה הפסק דהא לא הפסיק בין הברכה
לתחילת

אבל ליטול עבירם דבר חשוב לא משום דהו"ל עושה קמורה בדבר
 אסור שנתבאר ביו"ד סי' קי"ז. עכ"ל השמ"ח, אמנם ראיתי בש"ע יו"ד
 פ"ת שם אות א' שהביא דעת הפרי תואר שמתיר את הדם לסמור
 בו פיין דזיתקש למיס וכן הסכים עמו בתשו' נו"צ מהדורא תניינא,
 חיו"ד סי' ס"ב, ול"ע: מיהו כל זה בבהמה אבל בחי ועוף כראה
 לאסור קבלת הדם בכלי משום דעו"ז יוכל להתבטל מצות כסוי הדם.
 (זבר"ל סי' י"ב במוס' אות ה' מד"ע):

ב (סעי' ב' בסו"ה) (א) ועוד דאין אדם חוטא ולא לו כל"ל.
 ועיין בלקוי ס"ק ב' :

(סעי' ג' בא"ה) (ב) והשו"ט בהמה בריאה ביו"ט קוב שלל יבדוק
 עד שיפשוט עורה כו' : וה"ה שלל יבדוק גם
 השכין לאחר שחיטה קודם הפשט העור מטע"ז (מכ"ל) : (שם) (ג)

ובמקום שהטרפות מצויות כמו בכשרות אסור לשחוט ביו"ט א"ל בשע"ה
 וכו"ג (מג"א) : הפה הם מביא אין אתי אמנם בס' זבר"ל סי' י"ב
 ס"ק ט"ו ראיתי כתוב וז"ל ואם הוא במקום שהטרפות מצויות כמו
 בכשרות אסור לשחוט ביו"ט וק"ו היכל דאיתחזק ריעותא דאסור.
 והאידנא מוכיגין שלל לשחוט שום בהמה ביו"ט עכ"ל הי"ש ש הביאו
 המג"א סי' תל"ח ס"ק ט"ז א"ל לכו"ג אן מסוכנת דפשר כמ"ש המג"א
 שם עכ"ל הזבר"ל עכ"פ כראה מזה דלדעת המג"א אסור לשחוט אף
 במקומות שאין הטרפות מצויות כמו בכשרות א"ל לכו"ג ולי"ע:

(ברק"י ס"ק ג') (ד) אבל בבהמה בריאה אסור אח"כ יאכל
 ממנה באמת כזית. ט"ז : וכ"ז הוא דוקא
 קודם אכילה אבל לאחר אכילה אינו יכול לשחוט ולומר אוכל ממנה
 שזית דהוי הערמה (ש"ע א"ח סי' תק"ג). ואסור לשחוט ביו"ט לאורך
 מאר אפילו הוא שבת או יו"ט ואפילו בשני ימים של ר"ה (ש"ע שם
 סעי' א'). ואם הניח ערוז תבטילין מותר כמו שכתב הט"ז סי' ת"ק
 ס"ק י"א. ובמג"א שם ס"ק כ"א. משום דשחיטה נכללת בלמעבד כל
 שהכנה שאומר בערוז תבטילין. אלא דמ"מ סיים שם המג"א דטוב
 לומר להדיא בנוסח הע"ת ולשחוט. ואם חל יו"ט ביום ה' ו' אסור
 לשחוט ביום הראשון על שבת כמבואר בא"ח סי' תקפ"ז סעי' י"ג
 לענין ביטול. ומימי עופות שאם יבטלו ביום שחיטתן אינן ישים כמו
 שבאם

יריעות הלכות סי' י"ט שחיטה האהל ה

י"ט (בלק"י ס"ק א) (א) ולמה נקרא שמו חליף כי ר"ת

ח"ד ל"א פג"ס : טעם זה הוא

פגוס לא חד. ועיין במסכת מדות פי' ד' משנה ה' בהרע"ב דב"ה

בית החליפות שכתב דבלשון רומי קורין לסמינים חליפיים (מכיל) :

(סעי' ב' נא"ה) (ב) אבל בלא אבוקה כי לא ישחוט ובדיעבד

שחיטתו כשרה : ונריך לבדוק אח"כ הסימנים

דוקא לאור הנר אם שחוטים רובם. ואע"ג דאם שחט באמצע האו"א

אין נריך לבדוק אחר הגרמה אבל בכ"ג נריך בדיקה דוקא. כ"כ

התב"ש ס"ק ה' :

(בלק"י ס"ק ח') (ג) וזה"ש אם התחיל לשחוט עגד אבוקה וכנתה

גומר שחיטתו : וזה דעת התב"ש ס"ק י'

אבל בתשובות שבי' חלק ב' סי' י' סעי' א' אוסר בזה משאש דע"י

כביית הנר הוא מבעית ויכול לבוא עי"ז לידי שהי'. ול"ע :

(סעי' ג' נא"ה) (ד) ולא לתוך כלי כי : ואם יש בכלי מים עכורים

עד שאין טורחן נראית בהן או עפר מותר

לשחוט בתוכה. כ"ה בש"ע יו"ד סי' י"ד סעי' ג' :

(שם) (ה) הי' בספינה ורובה לשחוט יכול לשחוט ע"צ אחורי הכלים

כי : כל המבואר כאן בתקנתא דשוחט לתוך ימים

ונטרות אינו ענין לשחוט חי' או עוף דלריכין כסוי ולשחוט לתוך עפר

דוקא. (כ"כ השמ"ח שם סעי' ח') : (שם) אם הי' חצרו בני אהל

הנהר עושה מקום מדרון כי כלי' (עיין שמ"ח שם סעי' ו') :

(בלק"י ס"ק י"ב) (ו) ולא לתוך כלי' ואפילו עכורים שאין טורחן

נראית בהן : דברים אלו בטעות נכתב כאן

דהא אם יש בכלי מים עכורים כה"ג פשיטא דמותר לשחוט בתוכה

וכמו שהבאתי בס"ק הקודם (אות ד') אמנם נריכיים להכתב על מה

שכתב בפנים דאין שוחטין לתוך ימים, דבזה אסור לשחוט אפילו המים

הם עכורים משום דאכתי איכא למיחוש שמא יאמרו לשר של ים הוא

שוחט. דכיה מפורש שם בש"ע בש"ך ועי"ז עי"ש : ולענין מה שיש

זוהגין שמקבלין הדם אחר שחיטה בתוך כלי למכור אותם לעכו"ם

כתב ע"ז השמ"ח סי' י"א סעי' ט' דישאל עמנו לא יקבל מטעם

איסור שיחט לתוך כלי רק יקבלנו גוי. ודוקא כשנמכר בדמים מועטים

אבל

7 יריעות הלכות סי' יז יח שחיטה האהל

(סעי' ב') (ג) עבר ושחט בין בשוגג בין במזיד כל"ל. כ"כ השמ"ח בשם הפר"ח. והטעם הוא דבדאורייתא קנסין שוגג אטו מזיד. ועיין זבר"ל שם סעי' ג':

(שם) (ד) אם שחטו שניהם כאחד כו' שניהם אסורים: ואם שניהם של אדם אחד יתירו לו א' דהא יש לו קנס במה שאוקרין עליו השני. כ"כ התב"ש ס"ק ב' וס"ק ח':

(בלק"י סס"ק ט') (ה) וכיש שאר חומרות דרבנן דמטריפין בבדיקות הריאה דאסור לשמוט השני:

דבריו במח"כ תמוהים לפענ"ד דכיון דאסור או"ב אינו תלוי רק בשחיטה וא"כ אפילו נטרפה בבדיקת הריאה בדבר שהוא ערפה מנד הדין כמי אסור לשמוט אחריו השני:

יח (סעי' א') (א) בהמה שמעמידין אותה בגערה או במקל ואינה עומדת הר"ז בחזקת מסוכנת כו': ואף אם

אחר שמעמידין אותה ביד הלכה מ"מ לא מהבי להוציאה עי"ז מחזקת מסוכנת. כ"כ החב"ש ס"ק י"ג. ובעוף דעת התב"ש ס"ק ח' דכל שרואין שאינה הולכת כשאר בהמות והיא חולה למסוכנת חשבינן לה. אבל בתו"ה להרשב"א כתב דאף בעוף לא מקרי מסוכנת אלא כשמעמידין אותה ואינה עומדת. (ועיין זבר"ל ס"ק י"ז ס"ק ב' ג' ד')

(בלק"י סס"ק י') (ב) כתב העי"ז בשם הרש"ל ס"ק קט"ו לאסור הכבשים שגדלו בהם כמין שחין כו': ה'

ל"י להביא גם הדינים המבוארים בש"ע יו"ד ס"ק כ"א סעי' ד' הלעיטה חליתית. גם מה שכתב הפר"מ שפ"ד ס"ק ה' שיש מין חולי שרגיל להיות בכבשים שהטבחים קורין אותו פילי"ש (מכ"ל):

(סעי' ד') (ג) מסוכנת שלא פרכסה הר"ז כבלה דאורייתא כו': כתב הב"ח דאין בו משום או"ב ומותר לשמוט אחריו

אמה או בתה. וכתב השמ"ח דזהו דוקא כשלא פרכסה כלל או בדקה וחי' שפשטה ידה ולא החזירה אבל פרכסה קלת או נענעה באיזה אבר או נעקה או הטילה רעי או זנקה בכח וכדומה אע"ג דכל אלו אין מולאין אותה מחזקת מסוכנת מ"מ אין לשמוט אחריו אמה או בתה. ואף אם לא עשה פרכוסים אלו אלא בתחילת שחיטה דמ"מ לאו נבלה ברורה היא:

יריעות הלכות סי' מ יב יג שחיטה האהל ו

אף באין הפ"מ ואף דגבי הגרמה נוהגין כרש"י לאסור אף במיעוט בתרא. אע"ג דהו ג"כ לאו מקום שחיטה הוא מ"מ די שנחמיר במ"ש רש"י ז"ל להדיא ולא להוסיף להחמיר גם בעיקר. ועוד דהגרמה הו עכ"פ דרך שחיטה משא"כ בעיקר כה"ג דלאו דרך שחיטה הוא כלל (שמ"ח סי' כ"ד ותב"ש ס"ק כ"ט):

יא (סעי' ד') (א) סכין שיש בו פגימה ונשאר בו שיעור שחיטה כמלא ב' צווארין כו' כשרה. ודוקא דיעבד כו': והיינו דוקא באם שחט בו בהולכה או בהובאה לבד אבל אם שחט ע"י הולכה והובאה סגי אף אם אין שם חוץ מהפגימה רק כשיעור צוואר אחד ומשהו. כ"כ התב"ש ס"ק ז'. (ועיין בזב"ל סי' ו' ס"ק מ"א.) ואם שחט בו ע"י הולכה או הובאה לבד בעינן שיהי' שיעור שני הצווארין ממקום המטלים דוקא ולא ממקום הפגימה, ואם יש בהסכין שני פגימות צריך שיהי' בין הפגימות כשיעור שני צווארין אף אם שחט בהולכה והובאה. כ"כ שם השמ"ח סעי' ג' עיי"ש:

יב (סעי' א') (א) השוחט צריך שיבדוק הסכין קודם שיטחוט אבשרא ואטופרא ואתלתא רוחתא ככ"ל ועיי' בש"ע יו"ד סי' י"ח סעי' ט'. (מכ"ל):

(בלקי ס"ק א' בא"ה) (ב) אבל אכן ראינו בחוש דאפילו מה שאנו מרגישין בטופרא לא מרגישין בבשרא: שמעתי מהגאון יעקב שמחה אב"ד דק"ק קעמפען ששתי פעמים אירע בימיו בעירו שהוא וכל השוחטים הרגישו בפגימה אחר שחיטה בבשר ולא בניפורן והטריפו את השור. לכן אין לזוז מדברי חז"ל (מכ"ל):

יג (סעי' ב' בסו"ה) (א) ואם שחט שני בעי"ח לאדם אחד צריך לשלם אחד ממ"נ: והיינו הפחות. כ"כ התב"ש ס"ק כ"ד (מכ"ל):

(סעי' ד' בסו"ה) (ב) ודוקא שיעמוד כך זמן מועט ערך שלשה ימים: והיינו משום דלזה יש ראי' מהשוחט צו"ט בודק סכינו מער' יו"ט ומשמע אפילו חל יו"ט ציוס א' וציוס ב' ואפ"ה בודק הסכין מערב שבת ושוחט ציוס ב' שהם ג' ימים מיום הבדיקה אבל צו"ט מג' ימים דליכא ראי' שפיר חיישינן שמא עם עמידתו נפגס. ג"כ התב"ש ס"ק למ"ד והשפ"ד ס"ק כ"ג (מכ"ל):

בקרואי הדברים האלו לכתוב על הכותב הזה תלמוד טועה והוא רב מומחה אשר כל ישראל שותים בלמא את דבריו הקדושים וכל יומא שמעתי בי מדרשא מתאמרין עליו רבינו הגדול צ"י וחי' ל"י לכתוב לשון ערומים לשון שמה רבינו משתמש בו. לשון הרמ"א בהגב ס' כ' סעי' ב' שכתב וז"ל ויונה שבש"ס הוא מ"ד ולא חוקי מ"כ שהביא הב"י עכ"ל עיי"ש (מכ"ל):

(סעי' ח) (ה) והגרמה אסורה בין בקנה כו' בין במיעוט קמא כו': עיין מ"ש לעיל ס' ה' אות ד'. אמנם כאן בעינן דאחר שהגריס במיעוט קמא דקנה שיטחוט רוב הגשאר במקום שחיטה דוקא אבל אם הוסיף על המיעוט שהגריס והשלים לרוב אינו מנטרף לרוב (שמ"ח סי' כ"ד סעי' י"ד):

ט (בלק"י ס"ק ד) (א) כתב השמ"ח ואין לך בו שום נד להיתר כ"א בנמלא מיעוט טבעת ושאר הגרמת שלם: במור"ל ס' ד' סעי' כ"ד כתב דאף בכ"יג הוא ש"מ דוקא כי הב"ח גם הח"א אוקרים גם בזה. ועוד דהתב"ש בסיק ל"ד כתב דאף במיעוט עכ"פ בדיקה בעי ופשיטא שבכגון דא נריך ש"ח עכ"ד עיי"ש:

(שם) (ב) ואם אין הגרמת לפנינו וספק אם הוא רוב יש להתיר מכח ס"ס כו'. שמ"ח ותב"ש: במקום תיבת שמ"ח ותב"ש ל"ל ע"ז. דזהו דעת הטי"ז ס"ק י"ז ואדרבה התב"ש ס"ק ל"ה אחר שהביא דברים אלו בשם הטי"ז תמה בזה על הטי"ז שהרי קותר דבריו ממה שכתב בס' ק"י ס"ק ט"ו דבשחיטה אין מתירין מכח ס"ס והתב"ש לא הכריע בזה מאומה עיי"ש:

(סעי' ד') (ג) ועיקר פסול בין במיעוט קמא כו' בין בקנה כו': עיין מ"ש לעיל ס' ה' אות ד':

(שם) בין במיעוט בתרא: הנה זהו דוקא בעיקר דסקין פגומה או אם נעקרו הקימנים ממקום חבורם בלחי אחר שחיטות רוב הקימנים בהכשר וגמר הקימנים במיעוט עקיר אבל אם שחט הרוב בהכשר ועקר הגשאר ביד או שעקרו ממקום חבורם בלחי אחר ששחט רוב הקימנים בהכשר ולא שחט אח"כ כלל יש להכשיר בהפ"מ כיון דלאו דרך שחיטה הוא. ואם נעקרו בה"ג מעצמן פשיטא דכשר

יריעות הלכות סי' וז ה שחיטה האהל ה

למעלה באופן שא"א להכביד על הסכין והוא מעביר ידו בסכין
מלמטה על הנואר פשוט דאין פאן בית מיחוס. כ"כ השמ"ח סי'
ח' סעי' ח' :

(סעי' ט) (ה) אם שתי איזה משקה המשכרת קנת יותר מפדי
נרנן אע"פ שאין שיכורו כשיכור של לוט נא
ישחוט : ואם שחט יש להכשיר ובלבד שיתבוננו בו היטיב קודם שחיטה
וברי לנו שלא הגיע לשפלותו של לוט ואם הדבר ספק שחיטתו
פסולה. כ"כ השמ"ח סימן א' סעי' ל"א בשם הב"ה :

(שם) (ו) ודרסה אסורה בין במיעוט קמח כו' בין בקנה כו' :
עיין מ"ש לעיל בסימן ה' אות ד' :

(בלקי ס"ק יג) (ז) ודרסה אסורה כו' והשמ"ח פתח דאין לשאול
אחר הטעמים דכולם הלכה למשה מסיני
הס' : עיין מ"ש לעיל בסי' א' סוף אות א' :

ז (סעי' ב) (א) יש לזהר בכבשים שיש להם נמר מסובך ליתלש
הלמר קודם השחיטה : וכן לפעמים נמצא
כבשים שיש להם כמו גלעקלי"ך בנווארן שרריך ליטלן בידו בשעת
שחיטה וכן בעוף שקורין איכדי"ק רריך ליטול הקרעלין בידו ובתרנגול
גדול הזקן התחתון. (זב"ר"ל סי' ו' בשם הז"ש) :

(סעי' ג) (ב) ומלדה אסורה בין במיעוט קמח כו' בין בקנה
כו' : עיין מ"ש לעיל סי' ה' אות ד' :

ח (בלקי ס"ק ב) (ג) ויש מכשירין אפילו למעלה מטבעת
הגדולה עד שישחוט בתוך השיפוי כובע כו' :
וכן בושט אם נשאר רק כריחב אגודל בינוני ממקום חבורו בלחי
ואיכא הפ"מ יש להכשיר אפילו בגסה ובדקה יש להכשיר אפילו
באלבט מנומס ובעוף לפי גדלו וקטנו. (זב"ר"ל סי' ז' ס"ק כ"א
בשם הב"ה) :

(שם ס"ק ח) (ד) בחבורי שחיטות כתבו לשון מהרי"ו וביונה
שאין לה תורבץ עד מבלעתה אבל טעות
סופר ואיזה תלמוד טועה פתח כ' : מה מאוד עמדתו משחומס
בקראי

א' וז"ל פי' הקימנים. דאי חתיכת כל הראש קאמר א"כ הוי גיטרא ופסולה אפילו בהולכה והבאה ואמאי נקט ראש לאשמעינן דאם רק מיעוט הקימנים הוי כאלו דרס כל הראש עכ"ל. דלכאורה הם מחוסרי הבנה אבל לפי מה שבארתי כוונתו בפנים שהוא נמשך אחר המשנה שמשם הוא נשמע עיקר דיני דרסה לכן כתב ע"ז בלק"י דאי חתיכת כל הראש א"כ הוי גיטרא כו' ור"ל דפי' לנו איך הוא נשמע דהתנא דמתניתין איירי לענין דרסת הקימנים שחא איירי בהתנת הראש ממש והיינו חתיכת כל הראש. לזה כתב דאי חתיכת כל הראש א"כ הוי גיטרא ופסולה אפילו בהולכה והבאה אמנם אם זאת יהי' כוונתו יש לפרוך על דבריו דהא אין סברא כלל לומר דמה דנקט התנא ראש ר"ל כל הראש ממש דהא קתני התם בסיפא דאם התיו שני ראשים כאחד ויש בהסקין כשיעור שני כוונתו דהנשחטים כשר ושם א"ל לומר דכוונת התנא הוא ראשים ממש דא"כ מאי איירי' באם יש בהסקין כשיעור או לא הא מ"מ יש להטריף משום גיטרא אע"כ דמה דנקט התנא בסיפא ראשים הוא לאו דוקא רק משום דהתם לא שייך למנקט סימנים להכי נקט ראשים וא"כ גם ברישא אף דשייך למתני סימנים נקט כמי ראש משום איידי ככ"ל פשוט:

(סעי' ד) (ב) ואם שחט ע"י הולכה והבאה בסקין קטן כו' רק בעוף ובהפ"מ יש לסמוך אפוסקים דס"ל להכשיר אפילו בפחות מכדי כוונת קלת רק שלא יהי' דק ביותר: אמנם זה בעופות הגדולים כגון באווזין ותרנגולין אבל בעופות הקטנים כתורים ובני יונה שכוונתן דק ביותר לריך שתי' הסכין דוקא כשיעור שני כוונתן דהנשחט אפילו דיעבד ובהפ"מ משום דאל"כ אינו בגדר סכין אלא נוקב הוא ולא שוחט. כ"כ השמ"ח סי' ח' סעי' ה' (ועיין מור"ל סי' ד' ס"ק י"א):

(סעי' ו) (ג) לריך שלא יניח ידו על הסכין בשעת שחיטה: וה"ה שלא ישב בשעת שחיטה כ"כ הכנה"ג בהגהות ב"י אמנם בדיעבד ובהפ"מ והשוחט אמר ברי לו שלא דרס יש להכשיר. כ"כ השפ"ד סק"ה:

(סעי' ז) (ד) וכן לא ישחוט מלמטה למעלה: ואם הראש קשור למעלה

יריעות הלכות סי' ה' שחיטה האהל ד

בשחיטת הסימנים טרפה אף בצבהמה ובהפי' (מור"ל סי' ד' סעי' ע' בשם כמה פוסקים):

(סעי' ג) (ב) אם שחט ונדחה ידו אל הקור או שהסכין נגע בקרקע או בכותל בשעת שחיטה טהגין להטריף: ואף אל נתברר להשוחט אם הי' בשעת שחיטה או לאחר שחיטה יש להטריף (מור"ל שם ס"ק ו' בשם שו"ת זכ"י חלק יו"ד סי' א'):

(סעי' ד) (ג) השוחט בסכין שאינו חד כו' אבל בצבהמה אפילו חותך תמיד מעט מעט היו כבלה מספק: עיי"ש בלק"י ס"ק ח' הטעם ואם תפס הסימנים והזמינם יחד זה אל זה זה ממש דבכה"ג ליכא תו החשש שהיי' שהביא בלק"י יש להכשיר ע"פ דעת הדרישה והש"ך והתב"ש ס"ק י"ז (זכר"ל שם סעי' ו'):

(סעי' ו) (ד) ושהיי' פקולה בין במיעוט קמח כו' בין בקנה כו': ואם בשעת שחיטה הזמין הסימנים יחד והשוחט אחר שהושט הי' למטה מהקנה וברי לו שלא נגע בו שטע כלל יש לעשות שיח ע"פ מ"ש התב"ש ס"ק ט'. ועיין בתב"ש ס"ק כ"א (ועיין זכר"ל שם במוס' אות ג'):

(שם) (ה) והלכה למשה מסיני הוא: והיינו עיקר דיני שחי' אבל מה שאנו מטריפין שהיי' במיעוט בתרא זהו בעי בגמרא (שם דף ל"ב) והוא בעי דלא אפשיטא. והב"מ הוא דלא היו רק ספק נכנה (מכיל). עוד יש כ"מ לענין אוחו ובטי. דאם היו כבלה ודאית מותר לשחוט אחרי' אמה או בתה אבל בספק כבלה אסור (ועיין ביו"ד סי' ט"ז ס"ט: ועיין בזכר"ל סי' ט"ז ס"ק ל"ג):

(סעי' א) (א) דרסה היכי דמי כגון שהתיו הראש בבת אחת. פירש הסימנים כו': הנה כלשון זה לא נמצא לא בש"ע יו"ד ולא בשמ"ח אמנם כפי הגראה הוא כוונת המחב' אבי"ז להשמיען אי' הוא המקור והעורש של דיני דרסה בגמרא ולכן נקט בלשון כלשון הגמרא (חולין דף ל' ע"ב) במשנה דהתיו הראש בבת אחת דשם הוא עיקר דיני דרסה (ועיין ביו"ד סי' כ"ד בבאה"ג שם) ולכן סוים וכתב פי' הסימנים. גם בזה מובן מ"ש בלק"י ס"ק א' חיל

אפילו אחר זינוק הדם כ"ז שהיא חי (כדעת השמי"ח ס"ק י') וגבי התזת ראש של אינדי"ק בקורדס דדמי לחותך ולהכאה על הראש (כמ"ט השמ"ח טס) כתב שיש למנוע להתיז מיד כ"א אחר זינוק הדם (כמ"ט הט"ז ס"ק ב') א"ו דס"ל להמ"ז כמ"ט. עכתו"ד של המחבר זכר"ל עיי"ט:

(שם) (ד) לא יקשור כל ד' רגלים להפילה רק יקשור ג' רגלים כו': במורה לזבחים סי' ה' סעי' כ"ד כתב דיש מגדולי הפוסקים דס"ל שגם זה אסור ואין מותר כ"א לקשור רק ב' רגלים עיי"ט: (שם) (ה) וכן אם ישא הטבח הכבש או העגל על נווארו לא ישליך לארץ דחיישינן לריסוק אברים דהא יותר מי' טפחים הוא משליך: הנה זהו דברי האו"ה שהביא הש"ך סי' כ"ח ס"ק ז' ד' אמנם הברו"פ והשפ"ד טס ס"ק י"ד פרשו כוונת האו"ה דאין ר"ג משליך אותו בכונה דבזה אף בפחות מי' טפחים אסור רק כוונתו הוא באופן שנכבד עליו הכב' ומעלמו הושלך לארץ דבכה"ג בעיקר י' טפחים (נתעוררתי לזה מה"ס כ"י מכ"ל):

(סעי' ג) (ו) השוחט וחתך העור ויאל דם ופסק בו ואין נוהגין אם יאל דם אף שלא חתך רק מקלת העור כו' טרפה: ובהפ"מ יש לעשות ט"ח בזה ע"פ מ"ט הש"ך ס"ק כ"א ותב"ט ס"ק כ': (שם) (ז) ובעוף אף שלא חתך רק מקלת העור ולא יאל דם נמי יש להטריף בו ואסור להשתותו בביתו כו' אלא ימיתנו כו': והיינו שלא כדרך שחיטה כדי שלא יבוא לאכול ממנו (זכר"ל סי' ד' ס"ק כ"ד ע"פ מה דאיתא בגמ' ע"ז דף י"ג):

(בלק"י ס"ק ז בא"ה) (ח) אם הוא תרנגולת כו' שא"ל להשתותה: אמנם הבה"י סי' פ"ו פוסק דאף בעוף אסור להשתותה (זכר"ל טס ס"ק ל"א):

ה (סעי' ב) (א) יאס נמלא אחר שחיטה תוך הוושט או הקנה גמי כו' ונשחט עמו טרפה כו' אבל בבמה בהפ"מ יעשה ש"ח: ואם נמלא בתוכה דבר קשה דודאי עיכב בשחיטה

יריעות הלכות סי' ב ג שחיטה האהל ג

(בלקיי ס"ק ד בא"ה) (ב) כתב בע"כ שקיבל מרבתינו שיטתו
לבר אונות הזכרים דוקא שהקנה
שלהם נפרד לב' חלקים למטה סמוך לגוף כו' שהוא כשר : התב"ש
בפי' לג' ס"ה כתב ע"ז דדוקא במקום דידוע מנהגם להכשיר בזה
אין לסתור מנהגם אבל מהסתם אין נסמוך להקל בספק דאורייתא
כי האי דלאו מר ברי' דרבינא חתום עלה עכ"ל עיי"ש :

ג (בלקיי ס"ק ב) (א) כשתי שחיטות דכתיב ושחט אל תקרי
ושחט אלא ושחיד פי' שחיטה אחת ולא
שתי שחיטות כי באותיות דטלכ"ת מתחלף טי"ת בדל"ת : אין לרדך
לכ"ז אלא הי' יכול לומר בפשיטות דטרפה מטעם שהי' שזהו עיקר
הטעם של טרפות זו. (ועיין בש"ע יו"ד סי' כ"ג ס"ה בהגה)
ואף דהמהר"ן והבכ"ה ג כתבו בשם המהרי"י דשהי' גופא טרפה על
פי דברי הלק"י זו אבל כבר כתב עליהם התב"ש בס"ק א' והפר"מ
בפתיחה להלכות שחיטה דאין לשאול אחר הטעמים של הי' הלכות
שחיטה וכמו שהי"ע הביא דברי התב"ש בזה לקמן בסי' ה' בלק"י
ס"ק י' עיי"ש :

(בלקיי ס"ק ג) (ב) נבלע באזרים יש עוהגין מעמא דבר
כששוחטין תרנגול גדול שקורין ייאני"ש
יש קוראין אותו אינדי"ק ממחרין להתיז ראשו בקורדס ואף שלא
כדרך שחיטה יש לאסור אותו מטעם דאין כח בהן להתאנח ולהוליא
דמה כו' : ועכ"פ יזכרו שיטתו זו כל ז' הסימנים דאל"ה יש
עוד החשש דשהי' או עיקר במיעוט בתרא (תב"ש ס"ק י"ב
ומ"ז ס"ק ה') :

(סעי' ב) (ג) וכן יש לזהר שלא לשבור מפרקת הבהמה או
לתחוב סכין בלבה כדי לקרב מתתה משום שמבליע
הדם באזרים כו' : הנה דין זה הוא חלוק ממה שכתב בסעיף
הקודם לענין הכאה על הראש. דשם מותר להכות על הראש מיד
אחר זינוק הדם אבל כאן אין לשבור המפרקת או לתחוב הסכין
בלבה כ"ז שהיא חי'. כן דקדק המחבר זבחר"ל (סי' ד' במוס'
אות ה') מהמ"ז דבסי' ס"ז ס"ק ב' כתב שאסור לשבור המפרקת
אפילו

2 יריעות הלכות סי' אב שחיטה האהל

מנד המנהג זהו דעת הרמ"א בסי' כ"ד סעי' ה' דס"ל כדעת המהר"ם והדרישה שפירשו בכוונות רש"י דר"ל דתו אין לריך לשחיט עוד אבל איסורא ליכא. אלא כיון דלדעת המראב"ה הוא טרפה דאורייתא לכן נוהגין לאסור והכ"מ בזה דאם הוא הפ"מ יש להקל בזה כמ"ס השי"ך עיי"ש :

(בלק"י ס"ק ר) (י) אפילו בהולכה והובאה. דאלת"ה אי"כ הוי גיסטרא ואסורה אפילו במיעוט הסימנים :
לפענ"ד אין לריך לכל זה דכיון דקאי השתא על מה שכתב בפנים דגסטרא אסור מקרא דושחט פשיטא דטרפה אפילו בהולכה והובאה דמניין לנו לחלק :

(שם) (יא) ועיקר הטעם דגיסטרא אסור משום דאין לה כח להתאנח ולהוציא דמה כו' : הכה זהו הטעם של הרשב"א אבל הבד"ה חולק על טעם זה משום דע"י מליחה ה"י ל"י להתיר ועוד דאין חשש זה אלא בשבירה ולא בחותך בשעת שחיטה. והמחבר זכ"ל בסי' ה' במוס' אות י' כתב שהוא מלתא בלא טעמא רק אין בידינו להקל נגד הרמ"א. אמנם על הלק"י תימא ל"י קלת כיון דקאי השתא על מה שכתב בפנים דגיסטרא אסורה מקרא א"כ גזירת הכתוב הוא ולמה ל"י לאחזורי אחר טעמים :

(שם) (יב) ורש"י מפרש הטעם דגיסטרא אסור משום דכתיב ושחט כו' : גם כאן אין דבריו מחזורין כ"כ דהא לפי מה דקיימא השתא דגיסטרא אסור מקרא דושחט א"כ הגמרא עלמה אמרה זאת ומה שי"ך לומר דרש"י מפרש הטעם. וק"ל :

ב (בלק"י ס"ק ג בא"ה) (א) הלכך בסעודות גדולות אם רוצה לללות שלם עם הראש צריך לשאול פי השומט ואי ליתא לשומט לא יללנו שלם עם הראש : ולא מהני שינקוב עתה הוורידין דכיון שלא נקב אותם קודם הפרכוס שוב נתקרר הדם. כ"כ השמ"ח בסי' כ"ב סעי' א' בשם הרשב"א. (כתעוררתי לזה מה"ס כ"י מכ"ל.)

(בלק"י)

יריעות הלכות סי' א שחיטה האהל ב

שם הוא מקור דין זה לא הזכר כלל שם שהיי' אלא כתוב בסתם
 שאם לא ימשמשו בהם כו' קרוב הדבר מאוד לפשוע ולחתיך המפרקת
 קודם הסימנים עכ"ל הש"ע. ויש לפרש כוונת הב"י בפשיטות.
 דאם הזמין הסימנים קודם השחיטה ונמלא אח"כ המפרקת חתוך
 הוא כשר כמ"ש הרב ז"י לקמן בסיו' כ"ד סעי' ה' אבל אם לא
 הזמין הסימנים קודם ונמלא המפרקת חתוך אז הוא טרפה דחיישינן
 שמא חתך במפרקת קודם הסימנים והוי נבלה. גם השמ"ח בסיו'
 כ' סעי' ח' כתב כן להדיא עיי"ש ואף לדין דפסקין כדעת הרמ"א
 בהגה בסיו' כ"ד סעי' ה' דס"ל דמנהגינו להטריף אף אם חתך
 המפרקת אחר שחיטת הסימנים. מ"מ מקילין התם בכמה דברים.
 משא"כ כאן דיש להטריף מדינא מחמת ספק מה חתך תחילה. א"כ
 הוא טרפה בכל עניין. כ"כ שם התב"ש ס"ק ט"ז והב"מ בין הגירסא
 שכתב שטרפה מטעם שהיי' למה שכתב שטרפה מטעם נבלה הוא
 דאלו מטעם שהיי' אינו רק מהלכה למשה מסיני אבל מטעם נבלה הוא
 אסור מדאורייתא וכן אם לא שיה כשיעור שהיי' דלטעם שהיי' אינו
 טרפה רק מלד המנהג ולטעם נבלה אסור מדינא. וכ"ש במדינות
 דלא קבילו עניי' לאסור בעוף בשהיי' משהו אלא ס"ל כדעה הא'
 שבשיע דגם בעוף בעינן שיעור שהיי' וא"ל שיה כשיעור ויש הפ"מ
 וצ"ג יש להכשיר שם כמ"ש השמ"ח סי' כ"ג סעי' א' אז ודאי דיש
 כ"מ טובא דאלו מטעם שהיי' אם לא שיה בחתיכת המפרקת
 כשיעור שהיי' ויש הפ"מ וצ"ג יש להכשיר אבל מטעם נבלה טרפה
 בכ"ע וק"ל:

(סעי' ד) (ה) אם שחט וחתך גם המפרקת אפילו רק רוב המפרקת
 נהגו במדינות אלו לאסור: כאן יש לדקדק בדבריו
 דבסעי' הקודם כתוב דגיסטרא היינו חתיכת המפרקת לשנים הוא
 אסור מדאורייתא מקרא דושחט וכאן כתב דאינו טרפה רק מלד
 המנהג. אמנם באמת הם שני דיעות ומאן דקאמר הא לא קאמר
 הא. דדבריו שבסעי' הקודם הן לדעת מהראב"י דדקדק מפרש"י
 שם דף כ"ז ע"א אהא דחמרינן דלא לשויי' גיסטרא שלא יחתוך
 המפרקת לשנים דהכי משמע חטיבו מדמו ותו לא ע"כ אלמא דאסור
 כשחתך במפרקת ומה שכתב כאן לחתיפת מפרקת אינו אסור אלא

1 יריעות הלכות סי' א שחיטה האהל

משתקין אותו מפני שעושה מדותיו של הקב"ה רחמים וכן אינן אלא כגזירת מלך על עבדיו וה"ה כאן אי"ל לומר הטעם של ר' לייב הכ"ל דלפ"ז עושים מדת הקב"ה רחמים ועוד דלפי טעם של מהר"ל יוכל לבוא לידי תקלה דאם יאמרו הרופאים שיש מקום אחר אשר משם יוליא הנפש יותר נקל מבנוואר יבוא לשחוט משם אלא ע"כ דאין להרהר אחר שום טעם של מצוה ועיין שפ"ד ס"ק ב' ועיין באה"י לקמן סי' ה' ס"ק י' :

(סעי' ב) (ד) וכל הניאר פשר לשחיטה אפילו מן הצדדים כו' :
היינו דוקא דיעבד אבל לכתחילה בעינן שישחוט בפנים הנוואר נגד הגרון. (ש"ע סי' כ' סעי' ג' ושם"ח שם סעי' ז') :

(שם) (ה) והוא שיחזיר הסימנים ויודע שחתכם הסימנים קודם המפרקת : ואם לא החזיר הסימנים אף שיודע בוודאי שחתך הסימנים קודם שבא לחוט המפרקת אז אם נמצא המפרקת חתוך אף באופן שאינו ערפה מחמת זה דהיינו שלא הגיע לרוב החוט מ"מ יש להטריף לדין דמחמירין בשהיי' משהו משום דכל שחוט מן הצד ע"כ חותך עלם המפרקת עם הסימנים והדבר ידוע שזוהי עפי בחתיכת העלם מבחתיכת הסימנים והוא גרע מגמי דלקמן (סי' ה' ס"ג ע"ש) וכיון דהעלם לא שייך כלל לשחיטה חיישינן לשהיי'. (תב"ש ס"ק ע"ז דלא כט"ז) ועיין זבר"ל סי' ב' ס"ק ד' :

(שם) (ו) וביונים ובשפירקין שהסימנים מונחים מן הצד סי' :
היינו ביונים נמצאים הסימנים בצד ימין כלפי השחוט ובשפירקין מונחים בצד שכנגדו (זבר"ל שם ס"ק ג' בשם מהר"ץ וז"ש) :

(שם) (ז) שאם לא יזדמנו לפניו הסימנים קודם השחיטה קרוב הדבר לחתוך המפרקת קודם הסימנים ואתי לידי שהיי' : הגב מקרוב ראיתי במק' אהל יצחק אשר נדפס מחדש דפוס ווילנא. והוגה שם במקום תיבת שהיי' תיבת נבלה וטעמו וכימוקו עם הבעל מגיה דבאמת בש"ע יו"ד סי' כ' סעי' ד' אשר

יריעות הלכות ס' א שחיטה האהל

א (סעיף א) (א) אמר רב יהודה אמר שמואל כל טבח שאינו יודע הלכות שחיטה אסור לאכול משחיטתו כ"כ בפנים וכתב שם בלק"י ס"ק א' וז"ל שאינו יודע ופריך בגמרא מאי קמ"ל פשיטא הא לא גמיר וכו' עד קמ"ל כיון דלא גמיר הלכות שחיטה זמנין דשהה או דרס ולא ידע הלכך אסור לאכול משחיטתו עד שיגמור ויודע הלכות שחיטה בע"פ עכ"ל. הנה מה שסיים וכתב הלכך וכו' אין זה מלשון הש"ס שם רק הלק"י מעצמו סיים כך ולפענ"ד אינו ענין כלל מה שמקשר הדין דלריך שיהי' השו"ב בקי בדיני שחיטה בע"פ עם המימרא דרב יהודה אמר שמואל דמשם לא נשמע רק דלריך השו"ב להיות בקי בדיני שחיטה אבל זה לא שמעינן מהתם דלריך להיות בקי בהם גם בע"פ אלא הי' לי' להביא ע"ז הראי' שהביא הט"ז בסו"א ס"ק ה' מגמרא חולין דף ג' ע"ב מאוקימתא דרבינא בלשון זה שיודעין בו שיודע לומר הלכות שחיטה האי לומר מיותר הוא אלא דלריך לומר ההלכות בע"פ עכ"ל הט"ז עיי"ש (ועיין זבר"ל סו"א ס"ק ט"ז) :

(שם) (ב) וכל חמשה הלכות אלו הלכה למשה מסיני כו' : האי חמשה לאו דוקא דדרסה אסורה מקרא דכתיב ושחט וכתיב חן שחוט לשונם מה חן במשיכה אף שחיטה במשיכה כמבואר בגמרא שם דף למ"ד ועיין בא"ח סו"א תר"ח מה שנימ' בין מידי דאתי מקרא למידי דהוי הלכה למשה מסיני (עיין תב"ש סו"א ח' ס"ק א'). (ועיין זבר"ל סו"א ב' ס"ק ב').

(בלק"י יצחק סקיב בא"ה) (ג) כתב ר' לוי מפראג ולמה בלמח השחיטה מן האוואר כו' כי לער בי"ח דאורייתא כו' : הרב המאה"ג מוה' לבי הירש קלוזינגער נ"י בספרו מכסה לאהל הקשה על טעם זה מגמרא ברכות פ"ק ג' משנה ה' דקתני התם האומר על קן ליפור יגיעו רחמין משתקין

הקדמה

עד היום באשר מנעה ממני את תענוגי הכל רק הפצירה בי
שחבי' תמיד עוסק בתורת ה' ישלם לה ה' את שכרה ויהי
משכורתה שלמה דברי המחבר אשר למען האמת ידבר יום כ"ה
לחדש ניסן שנת תרל"ח לפ"ק בנימין זבולן בן לא"א מו"ר כמ"ה
יעקב סג"ל. שי"ז ושו"צ דפה עיר סגאק יע"א.

חברתם נ"ש ב"ר א"ה
ש"י ו"ש"ב דק"ק
קודזבורג

הסכמות

זבולון כי ש"ץ ושו"ב במעשיסקא כי הוא שוחט כפלא בעלה נדיבו שו"ב על
רוב שוחטי זמניו ילו' כי תלמודו נידו ספר יריעות האהל על דיכי
שחיטה ובדיקה אשר בו ילא כנגד ללזום במערכת קרב נגד בעל אהי"ל
ז"ל במחומות אשר כבודו של אהי"ל במקומו סוכה ור' בנימין זבולון כ"י
בעברו בעין בקורות על פני אהי"ל בעיון הדק היטב ונחפשו בספרי
פוסקים הראה בו שגגות רבות אשר כלכד בעל אהי"ל במח"כ ברשת חכמתו,
ויען כי אין משא פנים בחורה, בפרט בעניני איסור והיתר כבלה ושחיטה
טרפה ובשר למען לא יכשלו השיחטים והאוכלים בלשונם ולא יקשו
בזיניהם, על כן מלוה רבה ונחולה היא להיות לר' בנימין לאחי עזר
ולאזי סמך לסייעו למען יוכל לבלע את גודל מעשהו אחרי כי סמך גם
הרב הגאון הלדיק החכם הכולל אב"ד דק"ק פוזנא דאקטער פילכענפעלד כ"י
בימינו תת הסכמה על ספרו. אחרי כי נסה בחן וגם ראה פעלו. ואם לא
הרב אב"ד פוזנא כ"י בעלמו ונכבודו שחר פני לתתי גם אנוכי את תעודתי
על המחבר וספרו אמרתי אכי בליבי ויהודא ועוד לקרא? לכן אד
למען אקיים אפרם ז"ל מלוה לשמוע דברי חכמים מפשתי עטי נידו
לכתוב תעודתי אשר למותר תחשב.

אלי' בן לא"א מו"ר הרב הדרשן הגדול מוהי שלמה
פלעםסנער כ"י אב"ד דק"ק רגזני.

פאזען כ סיון תרל"ו.

הסכמות

גדולי הפוסקים וראוים לחלקם ביעקב ולהפילם בישראל דברי המדבר
לכבוד התורה ולומדה כה
וואנגראוויטש יוס' ה' ט"ז א"ש תרל"ח לפ"ק.

לבי הירש קלוזנער.

חסכמת הרב הגאון וכו' מו"ה דוד דר' יואל נ"י אב"ד

דק"ק קראטאשין.

ראו הניא לפני הרבני המופלג היקר מוה' בנימן זבולן סג"ל, ש"ן
ושו"ב מלפנים בעיר מיעשיסקא ועתה בעיר שאקקען, ספר יריעות האהל
וקונטרס זמני שלמים על ס' אהל ילחק, אשר בו הראה כמה שגיאות והשמטות
אשר באו בספר הזה במחכ"ת בעל המחבר ז"ל, וגם הוסיף בו כמה דברים
מספרי האחרונים חכמי הדור המובהקים, ואף כי טרדותי לא נתנוני
לעיין בספרו מהל ועד כלה, עכ"ז ראיתי בו כמה וכמה דברים טובים
ומועילים, ובאעת מלזה להוסיף הספר הזה לאור, כי כמעט כל השוחטים
ובודקים במדינתנו לומדים מתוך ס' אהל ילחק, ובנקל יוכלו לבא ליד
טעות, וגם אנכי רשמתי זה מכבר על גליון ס' אהל ילחק אשר לי כמה
שגגות והשמטות אשר אני מראה להשוחטים ובודקים העומדים אחת השגחתי
ואם המחבר כ"י הי' יכול להרבות בהולאות, אז ודאי טוב הי' להדפיס מחד
את הס' אהל ילחק עם הגהות יריעות האהל, אבל לא הי' לאל יד
לעשות כזאת, כי אפשר כסף. ומלזה לכל שו"ב הלומד מתוך ס' אהל
ילחק לקנות לו גם את ס' יריעות האהל, למען יכלל מכל מכשול.

דברי המדבר בלדק

קראטאשין ט"ו תמוז תרל"ח לפ"ק.

דוד יואל המונה פה ק"ק בג"ל יע"א.

חסכמת הרב החרוף ושנון חכם הכולל כקש"ת מו"ה אלי

אב"ד דק"ק ראגאווען.

כבר עוררני ידידי הרב המאה"ג מוה' לבי הירש קלוזנער ב
בעהמ"ח ספר רץ לחשנה על המוכ"ז הרבני המופלג השלם מוה' בנימן
זבולן

הסכמות.

הסכמת הרב הגאון חכם הכולל אב"ד דק"ק פאזנא נ"י.
פאזען יום א' י"ט סיון תרל"ו לפ"ק.

הנה בא לפני איש ירא ה' יקר הולך לרוח היום אשר עין רואה
חעידהו על עבדא עבודת ה' באמונה האי לורב עוסק בחוקי תורב
זיה' בנימין זבולון כי כעת שו"ב בק"ק סיעשיסקא ובידו פרי למודו
חבור יקר ערך על ס' אהל יתחק אשר בו יגע ויתאמץ ללבן וללרף
דברי הס' הלו ולהקיש אליו גם מולאי פי אשר גדולי האחרונים אשר
שפיהם אנו חיים גם ערות יסוד מקלת פסקין ומקורם נש"ס ובפוסקים
ראשונים וע"י עשא ופתן של תורה כזו יעורר לב חבריו ויבחי הזבח ילו
חתרדמות העללות למען יחזרו על למודם מדי יום ביומו בכפס חפלה
בלב ענין יודע להפיק כוונתו זאת הרלו' אשר עשמה קן לה מחמו
ריעות אהלו הכחמות להעלות אדם ע"י אגרות כסף הקודמת להדפסת
זבורו או ע"י מקנה וקנין ספרו היקר לדקה תחשב ולעושה חכעם
זכות טוב.

זאב וואלף בן לא"א מו"ר מו"ה אייזיק זל"ל פיילבענפעלד
אומר משמרת הקודש בק"ק הכ"ל.

הסכמת הרב המאה"ג חרוץ ושנון כקש"ת מוה' צבי קלווונער
נ"י מ"ץ דק"ק וויינגרופצה.

דברי ידידי המחבר כאמרים באמת שרוב דבריו הליע לפני בהיותו
מזון אחי שחי שנים בעיר סיעשיסקא וראיתי שהמה שלאים חן ואכל טוב
יוסדים על אדני אמת גדולים חקרי לב דלה מים מצורות עמוקים
גדולי

P. B. Hebrew 43

מודעה ואזהרה מאת המחבר.

היות כמה שנים יגעתי שחתי לילות כימים וטרם שהבנתי
אל מלאכת הדפוס כמה הולאות הרביתי וידועה כי הולאות הדפוס
המה מרובים וחלילה לא יעלה על לב אדם אשר לא עמל
להדפיס ספר זה בלתי ידיעתי ויגרוס לי חו"ש הפסד ומי לא יו
כזאת שהוא בכלל עני הנוהג בחררה וכו' ובכלל ארור תשיג ג
רעהו וכל העובר על אזהרה זו ידו על התחטובה וענש יט
בפלילים כחוק הכיתן מכל מושלי ארצות אייראפא לענוש כל ט
זדון לחמוס פרי עבודת המחברים ש"י:

ספר

יריעות האהל

(עם קונטרס זבחי שלמים)

כולל

הגהות, והוספות בעניני שחיטות וכדיקות על
ספר אהל יצחק ולקיסת יצחק וזבחי תמים

מאת

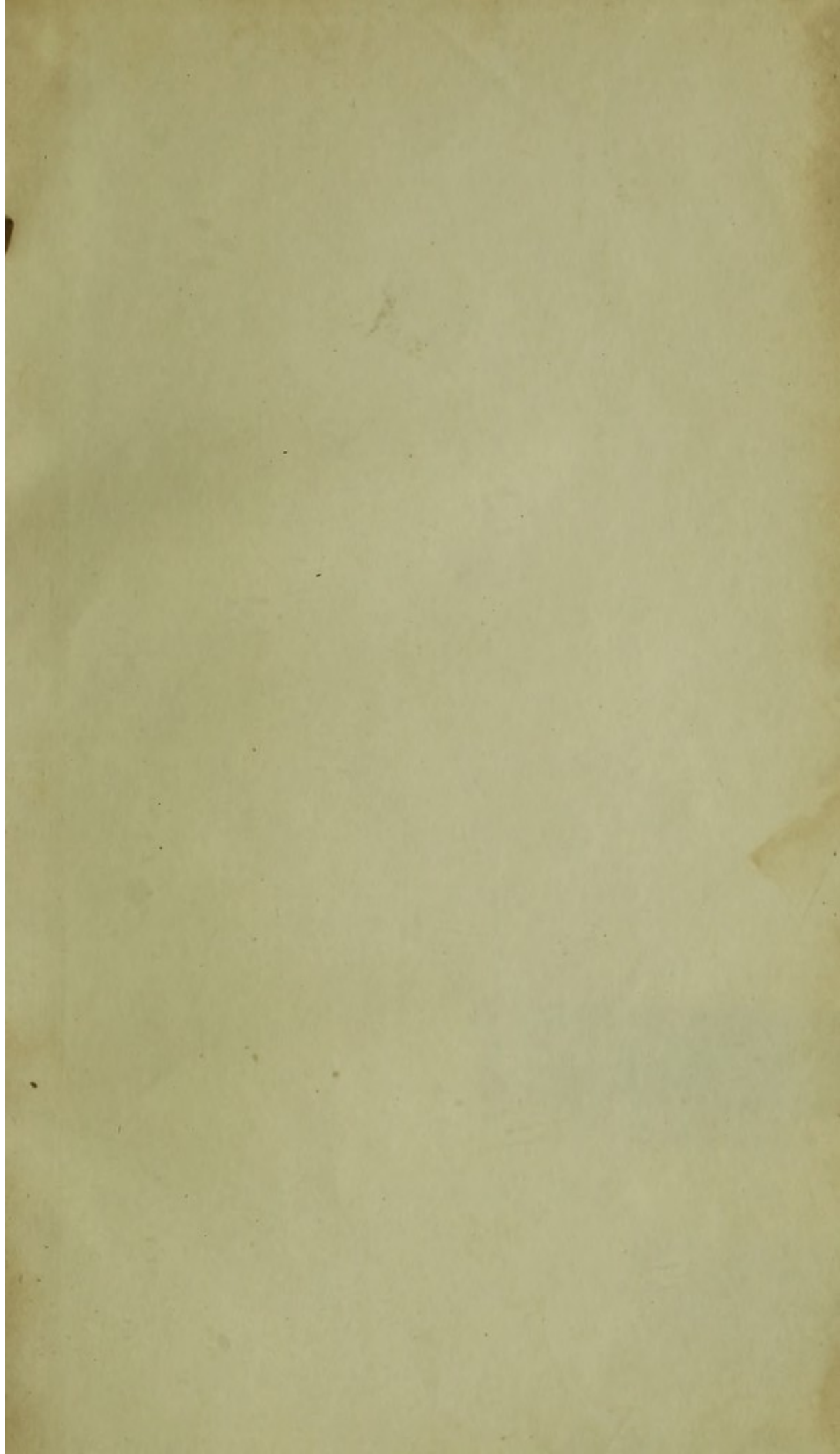
הקטן בנימין זבולן (סג"ל) זעגאל

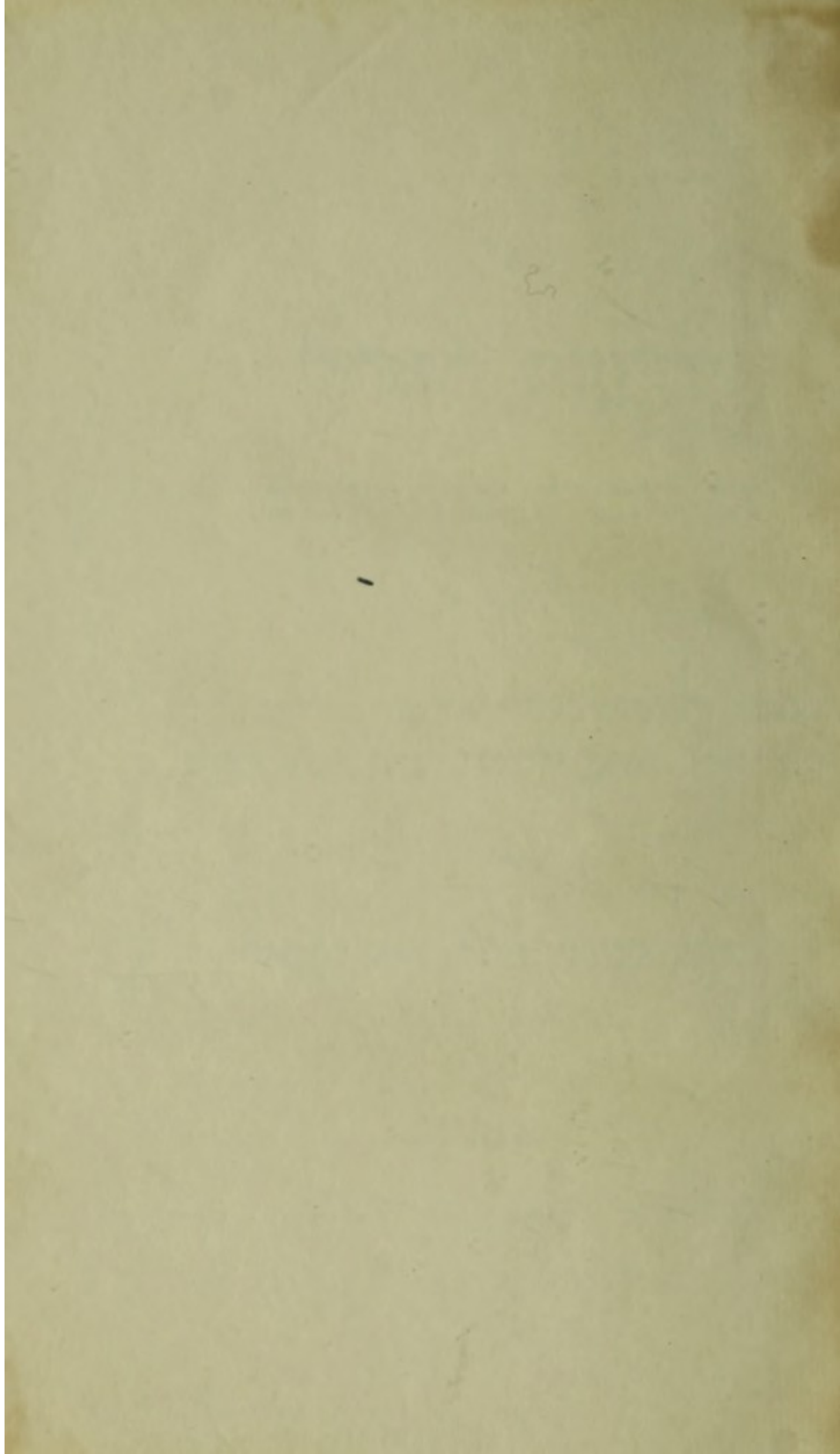
ש"ץ ושר"ב דק"ק סגאק.

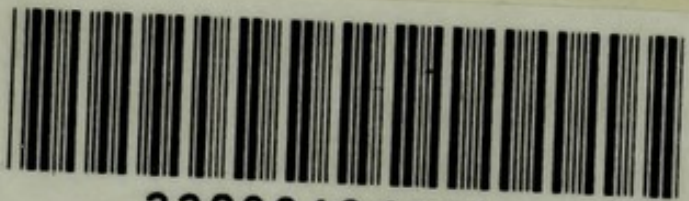
—

בדפוס ב' ל' מאנאש ושוחפו בקראטאשין.

בשנת תרל"ח לפ"ק.

22900406666

Emel
Hebraica & Judaica Books
129 Kyverdale Rd
London N16 6PS
England

"HAMAKRIK" BOOK & BINDING CO.

המכריך ומוכר ספרים
45, CRAVEN WALK, LONDON, N.16
Telephone: STAmford Hill 5655

P. B.
Hebrew
43.